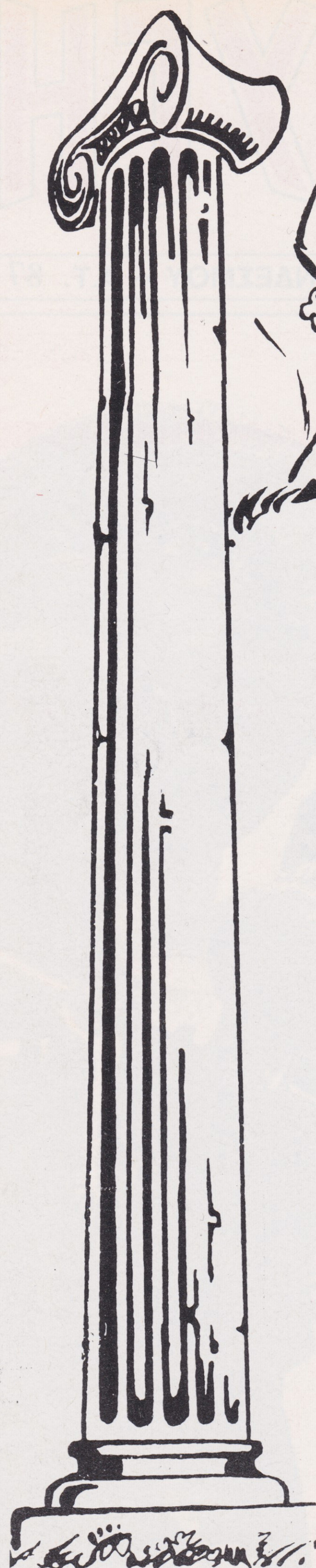
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 87

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος όροφος
Τηλέφωνο: 8561022

Γράμματα - Επιστολές
ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Δαναΐδων 7, 2ος όρ.
(πάροδος Δωδεκαννήσου)

ΠΑΤΡΑ Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ.

ΒΟΛΟΣ Ιάσωνος και Κουταρέλια

ΚΑΛΑΜΑΤΑ Αριστομένους 109 και
Πλάτωνος 1 1ος όρ.

ΛΑΜΙΑ Υψηλάντου 10, 1ος όρ.

ΚΑΒΑΛΑ Ερμού 3, 2ος όρ. ΤΑΧ.ΘΥΡ. 1252

Τα γραφεία μας λειτουργούν ΤΕΤΑΡΤΗ και ΣΑΒΒΑΤΟ 7μ.μ.-10μ.μ.

Γράμματα - Επιστολές σε άλλες πόλεις

ΞΑΝΘΗ:	Τ.Θ. 232,	Τ.Κ. 671 00
ΣΕΡΡΕΣ:	Τ.Θ. 67,	Τ.Κ. 621 10
ΧΑΝΙΑ:	Τ.Θ. 252,	Τ.Κ. 731 10
ΙΩΑΝΝΙΝΑ:	Τ.Θ. 1336,	Τ.Κ. 451 10
ΤΡΙΚΑΛΑ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 421 10

ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ.Μιχαλολιάκος ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Π.Ανδρουτσόπουλος - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Β.Σκαρμαλιωράκης,
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 87 ΤΙΜΗ: 400 ΔΡΧ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995

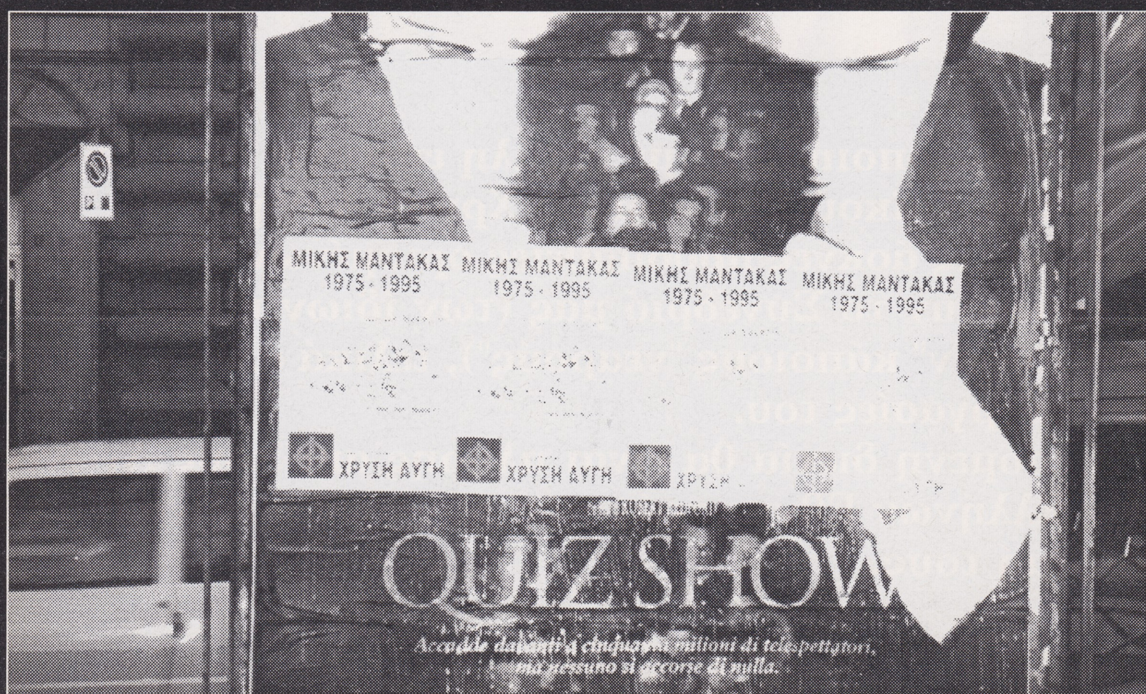
Γ΄ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Πραγματοποιήθηκε, με μεγάλη επιτυχία το Γ΄ Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου - Χρυσή Αυγή.

Παρά τις άοκνες προσπάθειες ορισμένων κύκλων να ματαιώσουν το Συνέδριό μας (των ίδιων κύκλων που "χαϊδεύουν" κάποιους "νεαρούς"), τελικά ολοκληρώθηκαν οι εργασίες του.

Η επόμενη διετία θα είναι πλήρης από τους Αγώνες των Ελλήνων Εθνικιστών που συνεχώς αυξάνουν την Δυναμή τους.

ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ
1975 - 1995
ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ
1975 - 1995
ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ
1975 - 1995
ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ
1975 - 1995
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
QUIZ SHOW
Accade davanti a cinquanta milioni di telespettatori,
ma nessuno si accorse di nulla.

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1995

ΜΝΗΜΗ ΜΙΚΗ ΜΑΝΤΑΚΑ

Πραγματοποιήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1995, στην Ρώμη, το μνημόσυνο του Συναγωνιστή Μίκη Μάντακα, ο οποίος δολοφονήθηκε εν ψυχρώ τον Φεβρουάριο του 1975 στην Ρώμη, από αριστεριστές. Στην σεμνή τελετή, η οποία διοργανώθηκε από Ιταλούς συναγωνιστές, πήρε μέρος και αντιπροσωπεία της "Χρυσής Αυγής" αποτελούμενη από Ελληνες Εθνικιστές φοιτητές που σπουδάζουν στην Ιταλία.

ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ!

"ΚΑΝΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΑΣ ΓΙΝΕΙ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ"

Δεν θεωρούμε επιτυχία μας το γεγονός πως ό,τι εδώ και χρόνια γράφουμε στα έντυπά μας για την πορεία της χώρας επιβεβαιώνεται. Θα προτιμούσαμε χίλιες φορες να βγαίναμε ψεύτες και αναξιόπιστοι, παρά να βλέπουμε να βυθίζεται όλο και πιο πολύ η Πατρίδα μας στο τέλμα, στην παθητικότητα και την παρακμή. Οταν πριν τρία χρόνια γράφαμε ότι ο πολιτικός κόσμος της χώρας έχει σκοπό να υποχωρήσει στην διαμάχη με τον Γκλιγκόρωφ, τότε όλοι πιστεύανε ότι "κινδυνολογούμε". Τώρα, που η υποχώρηση είναι δεδομένη και η Ελλάς έχει δεχθεί τον κατ' ευθείαν διάλογο τι έχουν να πουν; Οταν μετά την πτώση του καθεστώτος Χότζα στην Αλβανία γράφαμε ότι δεν πρόκειται να έλθουν καλύτερες μέρες για τους Αδελφούς μας στην Βόρειο Ηπειρο, τότε όλοι έλεγαν ότι οι "εξτρεμιστές" βάλλουν κατά της Ελληνο - Αλβανικής φιλίας!

Παντού σε όλα τα μέτωπα η ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ είναι δεδομένη. Το πολιτικό κατεστημένο έχει δείξει ξεκάθαρα πόση "εθνική ευαισθησία" διαθέτει. Και κοντά με αυτούς κάποιοι φαιδροί λογάδες, που παριστάνουν τους πατριώτες και σήμερα δεν λένε λέξη για ότι συμβαίνει σε Κύπρο, Βόρειο Ηπειρο, Μακεδονία, Θράκη, Αιγαίο. Από δίπλα ένας Λαός οργισμένος, μα ανήμπορος να αντιδράσει, ασπόνδυλος και ακέφαλος με μια έρπουσα φαρμακερή και επικίνδυνη πίκρα να έχει πλημμυρίσει την ψυχή του. Μια κοινωνία βουτηγμένη στο έγκλημα, την ασυδοσία και με το ευκαιριακό κέρδος να κυριαρχεί παντού. Μια Παιδεία μακριά από τον Ελληνικό Δρόμο, χωρίς ελπίδα για ένα καλύτερο Μέλλον. Μία οικονομία διαλυμένη χωρίς καμμία προοπτική. Και ενώ όλα αυτά συμβαίνουν, κάθε δυνατή εστία αντιστάσεως είναι είτε παγιδευμένη μέσα στους μηχανισμούς, που ευθύνονται γι' αυτήν την κατάσταση, είτε συναντά μία αδίστακτη πολεμική που σχεδόν την θέτει στο περιθώριο.

Ομως όλοι πρέπει να καταλάβουν ότι τα περιθώρια τελειώνουν και ότι είναι εθνικά επικίνδυνος σήμερα κάθε πολιτικός "καθωσπρεπισμός", που στερεί από το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα έναν ακόμη μαχητή από τις τάξεις του. Πρέπει ακόμη να καταλάβουν ότι το γεγο-

νός ότι το σύστημα πολεμά τόσο σκληρά την "Χρυσή Αυγή" είναι και η μεγαλύτερη απόδειξη ότι βρίσκεται στον σωστό δρόμο.

Η πολεμική αυτή πρέπει στο σημείο αυτό να πούμε ότι είναι διμέτωπη. Από την μια πλευρά βρίσκονται "φίλοι" και δήθεν Εθνικιστές, που είτε από φθόνο και εμπάθεια, είτε σε "διατεταγμένη υπηρεσία", προσπαθούν με ψιθύρους, διαδόσεις και λάσπη να φθείρουν την προσπάθειά μας. Αχρηστοι, ανίκανοι και φθονεροί μαζί με ρουφιάνους και πράκτορες των αστικών κομμάτων, που παριστάνουν τους Εθνικιστές, κατηγορούν (ανώνυμα βέβαια πάντοτε...) την "Χρυσή Αυγή", διαδίδοντας ανυπόστατα και αισχρά ψεύδη. Ολους αυτούς Αγαπητέ Αναγνώστη, πρέπει εσύ πρώτα απ' όλα να αποστομώσεις, απαντώντας στην λάσπη τους με το επιχείρημα ότι η ανώνυμη συκοφαντία δεν είναι χαρακτηριστικό των Ανδρών και των Εντίμων ανθρώπων. Πέρα όμως από την πράγματι ασήμαντη πολεμική κάποιων ψευτο - εθνικιστών, υπάρχουν και οι ποταμοί λάσπης του συστήματος μέσω των πανίσχυρων MEDIA. Και τι δεν έχουν πει εις βάρος μας κανάλια και εφημερίδες. Δεν προβληματίζει κανέναν επιτέλους σε αυτήν την χώρα, ότι ενώ έχουν πει τόσα πολλά εις βάρος μας, ποτέ δεν μας έχουν δώσει την δυνατότητα, ούτε και αυτά τα λεγόμενα πατριωτικά κανάλια, να απαντήσουμε στις κατηγορίες;

Η στάση που κρατά το σύστημα απέναντί μας δείχνει όμως και κάτι άλλο. Δείχνει πως οι "αφέντες" έχουν χάσει πλέον την ψυχραιμία τους. Προσπαθούν με την "σιωπή" να πνίξουν κάθε φωνή διαμαρτυρίας. Ως πότε όμως αυτό θα το επιτυγχάνουν; Ως πότε θα φιμώνουν την Λαϊκή δυσαρέσκεια, που κάθε μέρα όλο και περισσότερο γιγαντώνεται; Ως πότε θα μπορούν να κρύβουν το αναμφισβήτητο γεγονός ότι το σύστημα απέτυχε και καταρρέει;

Συναγωνιστές, μέσα σε αυτές τις συνθήκες πρέπει να αντιληφθούμε ότι επιβάλλεται η κλιμάκωση του Αγώνος μας. Η κλιμάκωση αυτή, μοιραία θα φέρει και την κλιμάκωση της πολεμικής απέναντί μας. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να την αντιμετωπίσουμε. Ακόμη επιβάλλεται να αναδείξουμε με τον πλέον εμφατικό τρόπο τον Κοινωνικό Χαρακτήρα της πολιτικής μας. Σε αυτήν την προσπάθεια δεν πρέπει να λείψει κανένας μας και όλοι μας πρέπει να δώσουμε τον καλύτερο εαυτό μας, αφού το έργο που έχουμε αναλάβει είναι δύσκολο και επιπλέον τίποτε δεν χαρίζεται σε αυτόν τον κόσμο, αλλά όλα κατακτώνται με κόπους, θυσίες και αγώνα.

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - 3ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
Ο ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΣΤΡΟ ΑΠΑΡΤΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΑ ΠΑΤΡΙΩΤΗ!

Ως μία ακόμη αδιαμφισβήτητη επιτυχία και μόνο θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί το Γ' Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου που ανήκει πλέον στην Ιστορία.

Εάν το Β' Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου έθεσε ως στόχο των ανθρώπων που οι ψυχές τους φλέγονται από τα ιδανικά του Λαϊκού Εθνικισμού την εκλαϊκευση της Ηλιακής Κοσμοθεωρίας, στο Γ' Συνέδριο μετρήσαμε τα αποτελέσματα της προσπάθειας μας αυτής. Τόσο από πλευράς προσέλευσης νέων συναγωνιστών, όσο και από το ότι παλαιοί Αγωνιστές, άνθρωποι που τόσα προσέφεραν στον Εθνικισμό συμπορεύονται πλέον με τις φάλαγγες του μοναδικού Εθνικιστικού φορέα στην Πατρίδα μας, της Χρυσής Αυγής. Είναι πράγματι θαυμάσιο γεγονός για εμάς τους νεώτερους Αγωνιστές της Κοσμοθεωρίας του Λαϊκού Εθνικισμού ότι άνθρωποι που αποτέλεσαν και αποτελούν φωτεινά παραδείγματα, που υπήρξαν τόσο λαμπροί Αγωνιστές τους νοιώθουμε στο πλάι μας να μας καθοδηγούν, να μας εμπνέουν και να Αγωνίζονται μαζί μας! Χαρακτηριστική είναι η φλογερή ομιλία του παλαιού Αγωνιστή Θεόδωρου Καραμπέτσου.

"Συναγωνιστές στην μάχη του Εθνους, εάν πριν από τριάντα χρόνια εγώ, ο παρευρισκόμενος τότε πρόεδρος Σπύρος Σταθόπουλος, ο Παναγιώτης Μιχαλολιάκος, αδελφός του Γ.Γ. και άλλα πολλά εκλεκτά στελέχη του Εθνικισμού, αγωνιζόμενοι μέσα σε σκληρές συνθήκες, ακούγαμε ένα Ιταλό συναγωνιστή να μας λέει πως σήμερα, τριάντα χρόνια μετά, θα έρχονταν στην εξουσία, σίγουρα θα γελούσαμε... Αυτό επετεύχθη με συνεχείς Αγώνες, ακάματους Αγώνες μέσα σε κλίμα πάρα πολύ αφιλόξενο, πολύ πιο αφιλόξενο από αυτό που επικρατεί σήμερα στην Ελλάδα. Τα λέω γιατί εκείνα τα χρόνια μου θυμίζουν ΕΣΑΣ! Τον ίδιο παλμό, την ίδια δύναμη, την ίδια θέρμη διακρίνω και σε ΕΣΑΣ. Επομένως το μόνο που έχω να σας ευχηθώ είναι να συνεχίσουμε διότι μέσα σε αυτό το αρχιπέλαγος της ντροπής δεν απέμεινε κανένα άλλο μετερίζι από την Χρυσή Αυγή! ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!"

Παράλληλα δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει ότι η Χρυσή Αυγή έχει αρχίσει να αποτελεί τον πόλο γύρω από τον οποίο συγκεντρώνονται και θα συγκεντρώνονται ολοένα και περισσότερο και με εντονότερους ρυθμούς οι συμπατριώτες μας που αντιμετωπίζουν τα ογκούμενα προβλήματα που γεννά ο έλεγχος της Πατρίδος μας από τα τοπικά εκτελεστικά όργανα του διεθνούς κατεστημένου. Των Ελλήνων που νοιώθουν την απειλή των ξένων όχι ως ένα ενδεχόμενο, αλλά μία απτή, τραγική πραγματικότητα. Χαρακτηριστικό δείγμα του ότι ο Λαϊκός Σύνδεσμος είναι πλέον η μοναδική ελπίδα για κάθε Ελληνα που θέλει να είναι Κυρίαρχος στον τόπο των Πατέρων του και δεν ανέχεται να συμβιώνει με τον κάθε αλλόφυλο, η παρουσία στο Γ' Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου εκπροσώπου των Ελλήνων κατοίκων της περιοχής του Γκάζι. Ο άξιος αυτός Ελληνας που έχει το θάρ-

ρος να ανθίσταται στα "ειρηνιστικά" και "αντιρατσιστικά" μηνύματα των καιρών, και ο οποίος με την παρουσία του ετίμησε το Γ' Συνέδριο μας, αναφερόμενος στην έντονη παρουσία των τούρκων στην συνοικία του τόνισε χαρακτηριστικά στην ομιλία του.

"Εθνος είναι ο Λαός που έχει κοινή καταγωγή, κοινή γλώσσα, θρησκεία, ήθη και έθιμα, κοινή Εθνική Ιδέα και κοινούς αγώνες για την ελευθερία. Με τους "μουσουλμάνους" έχουμε τίποτα κοινό; ... Θυμάμαι την γειτονιά μου μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '70 με πολλά παιδιά, που όλα μίλαγαν Ελληνικά. Σήμερα τα περισσότερα παιδιά μιλάνε τούρκικα. Καφενεία και ταβέρνες με τούρκικη μουσική στην μεγαλύτερη δυνατή ένταση. Προκλητικά τοποθετημένες δορυφορικές κεραίες σε κάθε σπίτι για την λήψη τουρκικών σταθμών. Οι γάμοι τους με τριήμερα γλέντια έντονα θυμίζουν τουρκομαχαλάδες. Το δημογραφικό τοπίο στην γειτονιά μου έχει αλλάξει και οι "μουσοουλμάνοι" έχουν γίνει πλειοψηφία. Επιβάλουν την τρομοκρατία. Σίγουρα κάποιοι τους επισκέπτονται και τους καθοδηγούν. Η Πολιτεία δεν μπορεί να μας προστατέψει ή δεν θέλει! Το πρόβλημα είναι και μεγάλο και Εθνικό. Χρειάζεται θάρρος και υπευθυνότητα για να λυθεί. Πιστεύω στην βοήθεια σας. Αφού και στο παρελθόν που την ζητήσαμε, μας την δώσατε."

Αλλά πρώτα από όλα, πάνω από όλα η Χρυσή Αυγή είναι ένα κίνημα Ελλήνων. Και είτε αρέσει στους εχθρούς και φίλους μας, είτε όχι, Ελληνες ζουν τόσο "ένθεν", όσο και "κείθε" των "συνόρων". Ενα κίνημα που θέτει το Αίμα πάνω από όλα δεν μπορεί να περιορίζει την δράση του στο τυχαίο γεγονός του σε ποιό κράτος ένας ομόφυλος συμπατριώτης μας γεννήθηκε, ή του πώς χαρακτηρίζεται ένας άνθρωπος που στις φλέβες του τρέχει το ίδιο Αίμα με Εμάς από τον κάθε εφήμερο τυχάρπαστο εραστή της εξουσίας. Ετσι με ιδιαίτερη συγκίνηση το ακροατήριο υποδέχθηκε στο βήμα έναν Ελληνα από την βαθειά δοκιμαζόμενη Βόρειο Ηπειρο. Τα λόγια του, λόγια των Ελλήνων από την Βόρειο Μακεδονία, την Ανατολική Ρωμυλία, την κατεχόμενη Κύπρο, από όπου υπάρχει έστω και ένας Ελληνας που να στενάζει κάτω από αλλόφυλο ζυγό.

"Τότε 1991, τώρα 1995. Τότε ένα τρύπιο πανταλόνι, αλλά μια καρδιά γεμάτη όνειρα. Τώρα ρούχα καλά σαν τα δικά σας, αλλά μια καρδιά πιο τρύπια και φτωχή από ποτέ. Θα αναρωτιέστε

"Επομένως το μόνο που έχω να σας ευχηθώ είναι να συνεχίσουμε διότι μέσα σε αυτό το αρχιπέλαγος της ντροπής δεν απέμεινε κανένα άλλο μετερίζι από την Χρυσή Αυγή! ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!"

τι θέλει αυτός ο φτωχός και αγράμματος νέος να σας πεί; Αλήθεια μήπως δεν ξέρετε ότι η κυβέρνηση υπογράφει προδοτικές συμφωνίες με τον Μπερίσα; Μήπως δεν ξέρετε για τις ταπεινώσεις των Ελλήνων εκεί πέρα; Ασφαλώς και τα γνωρίζετε. Οχι δεν είμαι εδώ να σας πω ότι στην ίδια μου την Πατρίδα είμαι Αλβανός κι οι ξένοι "έλληνες". Ούτε για να καταγγείλω τους ψεύτικους βορειοηπειρωτικούς συλλόγους που δίνουν πλαστά χαρτιά στους Αλβανούς. Ούτε για να σας ζητήσω δουλειά και ψωμί. Οσο και εάν σας φαίνεται παράξενο, δεν είμαι εδώ για να πάρω, αλλά εδώ για ΝΑ ΔΩΣΩ! Για να δώσω αύριο παιδεία και γράμματα Ελληνικά σε όσα

αδέλφια μου δεν ξέρουν. Για να μάθω την Ιστορία της Φυλής μου, για να αγκαλιάσω τον πολιτισμό της, για να βρω σύντροφους και συναγωνιστές και να μπορέσω να γυρίσω πίσω στην μάνα γη, να γονατίσω μπροστά στους παππούδες μου και να τους πω: ορίστε μωρέ! τί κλαίτε; η Πατρίδα δεν πέθανε, Ελληνες δεν θέλετε, ε. λοιπόν, εγώ είμαι εδώ! η Ελλάδα δεν είναι τα ακριβά κουστούμια και τα σάπια λόγια. Η Ελλάδα είναι το καυτό Αίμα που τρέχει σε τούτες εδώ τις φλέβες! Και φτάνει που το χέρι είναι ζωντανό για να κρατήσει το σπαθί του αρχαίου Ηπειρώτη βασιλιά. Από τα μακρινά βουνά της Ηπείρου ακούω το αντιλάλισμα του αρχαίου στρατηλάτη. Η ΩΡΑ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ!"

Μέσα σε μία κοινωνία που παρακμάζει, με την Φυλή μας να αυτοκτονεί, με το Εθνος μας αδιέξοδα να σκουντουφλά στο πιο βαθύ σκοτάδι της νύχτας που έχει φέρει η πενηντάχρονη κυριαρχία των εχθρών μας, το Γ' Συνέδριο έφερε το πρώτο αχνό φως της Χρυσής Αυγής. Γιατί ΤΟ ΠΙΟ ΒΑΘΥ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ!

Παράλληλα, εάν θα έπρεπε να περιγράψουμε με δύο λέξεις το Γ' Συνέδριο η πλέον πετυχημένη προσπάθεια, θα ήταν αυτή που θα το περιέγραφε ως "Συνέδριο σταθμός" στην πορεία των Ελλήνων που φλέγονται από τις Ιδέες του Λαϊκού Εθνικισμού! Αλλά αυτό που μας κάνει να υποστηρίζουμε πως το Συνέδριο υπήρξε εξαιρετικά επιτυχημένο δεν ήταν ούτε οι εκατοντάδες των παρευρισκομένων, ούτε το ουσιώδες του προβληματισμού, ούτε η ευθυμία που μας προκάλεσαν οι γελοίες προσπάθειες εχθρών και "φίλων" να μας θέσουν αστεία εμπόδια. Ηταν ότι για ακόμη φορά διαπιστώσαμε πως το βλέμμα των ανθρώπων μέσα σε εκείνη την αίθουσα ήταν ανθρώπων ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΩΝ και με ΒΟΥΛΗΣΗ! Και αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη πως το μέλλον ανήκει σε ΕΜΑΣ: αφού την Ιστορία την γράφουν οι Ανθρωποι με βούληση, ιδανικά και απόφαση, στα χρόνια που έρχονται ΕΜΕΙΣ θα είμαστε οι μελλοντικοί πρωταγωνιστές των Δέλτων της Ιστορίας!

Παράλληλα, δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει το ότι ένα κίνημα του οποίου οι άνθρωποι που το αποτελούν χαρακτηρίζονται τόσο εύκολα από εχθρούς και "φίλους" ως άβουλα στρατιωτάκια, στα πέντε χρόνια συγκροτημένης πολιτικής δράσεως του πραγματοποίησε αισίως το Γ' Συνέδριο του είναι κάτι που θα πρέπει να τους προβληματίσει. Ενα κίνημα "φασιστικό" μετρά στα πέντε χρόνια της ζωής του τρία Συνέδρια. Κόμματα δημοκρατικά όπως η Νέα Δημοκρατία ή το ΠΑ.ΣΟ.Κ. με είκοσι και πλέον χρόνια ζωής έχουν πραγματοποιήσει πολύ λιγότερα: δύο η Νέα Δημοκρατία και μόλις ένα το ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Την αυλαία της τελευταίας ημέ-

"η πρώτη συνεδρίαση της νέας Κεντρικής Επιτροπής να γίνει στην πόλη της Κόνιτσας, της κατ' όνομα ακριτικής Κόνιτσας αφού εμείς θεωρούμε τα λεγόμενα "ελληνοαλβανικά σύνορα", σύνορα μόνο κατ' όνομα, σύνορα που χωρίζουν την ελεύθερη Ελλάδα από την δούλα Ελληνική γη της Βορείου Ηπείρου"

ρας του Συνεδρίου άνοιξε ο Χρήστος Παππάς, μέλος του νέου Πολιτικού Συμβουλίου, ο οποίος και ανακοίνωσε καταχειροκροτούμενος την εκ νέου ανάδειξη του Νικόλαου Μιχαλολιάκου στο ύπατο αξίωμα του Λαϊκού Συνδέσμου, στην θέση του Γενικού Γραμματέως. Εν συνεχεία ο συναγωνιστής Χρήστος Παππάς ανακοίνωσε τα μέλη, καθώς και τις αρμοδιότητες του νέου εξαμελούς Πολιτικού Συμβουλίου, όπως επίσης και την νέα, 45μελή Κεντρική Επιτροπή του Λαϊκού Συνδέσμου, η οποία θα αποτελέσει έως την διεξαγωγή του Δ' Συνεδρίου του Λαϊκού Συνδέσμου το ανώτερο καθοδηγητικό όργανο των Ελλήνων Εθνικιστών. Αλλά το θερμό ακροατήριο υποδέχθηκε υπερβάλλον τον εαυτό του την ανακοίνωση από τον συναγωνιστή Χρήστο Παππά της αποφάσεως του Γενικού Γραμματέως του Λαϊκού Συνδέσμου, η πρώτη συνεδρίαση της νέας Κεντρικής Επιτροπής να γίνει στην πόλη της Κόνιτσας, της κατ' όνομα ακριτικής Κόνιτσας αφού εμείς θεωρούμε τα λεγόμενα "ελληνοαλβανικά σύνορα", σύνορα μόνο κατ' όνομα, σύνορα που χωρίζουν την ελεύθερη Ελλάδα από την δούλα Ελληνική γη της Βορείου Ηπείρου. Η δε δεύτερη συνεδρίαση της νέας Κεντρικής Επιτροπής θα γίνει στην τόσο βαθιά δοκιμαζόμενη Ελληνική γη της Θράκης, στην πόλη της Κομοτηνής.

Ακολούθησαν ομιλίες συναγωνιστών και συμπατριωτών μας, για τις οποίες μπορείτε να διαβάσετε σε άλλες σελίδες, και χαιρετισμοί από τις Τοπικές Οργανώσεις του Λαϊκού Συνδέσμου. Σε ότι αφορά το κλίμα μέσα στο οποίο κινήθηκαν οι ομιλίες όλων των εκπροσώπων των Τοπικών Οργανώσεων θα αναφέρουμε ένα απόσπασμα από την ομιλία του εκπροσώπου της Τοπικής Οργανώσεως Καλαμάτας που σε μία αποστροφή της ομιλίας του επανέλαβε την ρήση ενός μεγάλου φιλοσόφου: "Από τότε που ο καιρός μας εναντιώθηκε, σαλπάρουμε με όλους τους καιρούς!"

Εν συνεχεία το λόγο έλαβε το μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου Περίανδρος Ανδρουτσόπουλος, ο οποίος και ανέπτυξε τον απολογισμό των τριών ετών που παρήλθαν από το Β' Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου και παρουσίασε ,εν συντομία τους στόχους που τέθησαν από το Γ' Συνέδριο. Ο συναγωνιστής Ανδρουτσόπουλος τόνισε στην γεμάτη παλμό ομιλία του: "Είστε ένα μικρομάγαζο που πρόκει-

ται να κλείσει σύντομα μας, έλεγαν. Εμείς τους απαντούσαμε: Η Ελλάδα δεν είναι μαγαζί. Είναι το στρατόπεδο των ηρώων και των φιλοσόφων! Μας είπαν πάλι: θα σας πολεμήσουμε, θα σας καταστρέψουμε. Θα μας δυναμώσετε!, τους απαντήσαμε. Και τρεφόμενοι από τον εγωισμό μας και το μίσος τους φτάνουμε εδώ 2 Απριλίου με νέα, διευρυμένη Κεντρική Επιτροπή, με ισχυρή, εμπνευσμένη και ακλόνητη Ηγεσία, να λαμβάνουμε απόφαση να στεγάσουμε τους μαχητικούς Πυρήνες της επαρχίας και να τους εξελίξουμε σε ισχυρές Τοπικές Οργανώσεις, να αναβαθμίσουμε την προπαγάνδιση της Κοσμοθεωρίας μας εκδίδοντας νέο πλουσιότερο υλικό, καθώς και να μεθοδεύουμε σιγά σιγά την δημιουργία ενός ραδιοφωνικού σταθμού στην περιοχή των Αθηνών που θα ισχυροποιήσει την ένταση της φωνής μας στο λεκανοπέδιο της Αττικής. Με το Β' Συνέδριο αποφασίσαμε, και σε ένα μεγάλο βαθμό το κατορθώσαμε, να εκλαϊκεύσουμε τον πολιτικό μας λόγο για να γίνουμε περισσότερο προσεγγίσιμοι και προσιτοί.

Με το Γ' Συνέδριο αναλαμβάνουμε την ευθύνη να διεισδύσουμε για καλά σε αυτήν την κοινωνία, γιατί δεν υπάρχει άλλη, και να προσφέρουμε την μοναδική εναλλακτική πρόταση. Ο Χρυσαυγίτης οφείλει να είναι ο σημαιοφόρος των Ελλήνων που θα τους οδηγήσει κάποτε στην Νίκη σε ένα Πόλεμο Φυλετικό, Εθνικό, Κοινωνικό, Ηθικό και Πολιτιστικό!".

Την σειρά των ομιλητών έκλεισε η φλογερή ομιλία του Γενικού Γραμματέως του Κινήματος των Ελλήνων Εθνικιστών Νικόλαου Μιχαλολιάκου, που μέσα στην θύελλα ενθουσιασμού, ιαχών και χειροκροτημάτων των παρευρισκομένων, έδειξε τον δρόμο για την Νίκη των Ιδεών του Λαϊκού Εθνικισμού στην Πατρίδα μας. Ο Γενικός Γραμματέας, ο άνθρωπος που μας εμπνέει, μας καθοδηγεί και θα μας οδηγήσει στην γεμάτη λάμψη Χρυσή Αυγή για την Ελλάδα και την Φυλή μας τόνισε μεταξύ άλλων τα εξής:

"Αυτή την στιγμή στην Πατρίδα μας γίνεται ένα κυνήγι μαγισσών για κάθε Πατριώτη και για κάθε Εθνικιστή με αφορμή την σύλληψη επτά Ελλήνων που φέρονται ως μέλη της Μ.Α.Β.Η. στα λεγόμενα Ελληνο - αλβανικά σύνορα. Και πρέπει να πω ξεκάθαρα η Χρυσή Αυγή δεν γνωρίζει με ακρίβεια τί συνέβει, αλλά εάν αυτοί ήσαν αντάρτες που ξεκινούσαν Απελευθερωτικό Αγώνα, είμαστε στο πλευρό τους!

Ενας από τους προλαλήσαντες συναγωνιστές προηγουμένως ανέφερε την φαιδρή εικόνα πράγματι του "κυρίου" εκείνου που δεχόταν κατακέφαλα το μπουκάλι και χαμογελούσε. Αυτοί πράγματι είναι κυρίες και κύριοι, συναγωνιστές και συναγωνίστριες η εικόνα του πολιτικού κατεστημένου. Δεν τους θέλει ο Λαός, τους βρίζει, από Εμάς περιμένει να τους ρίξουμε το τελικό κτύπημα και να καταρρεύσουν!

Δεν θα πρέπει ακόμη να ξεχνάμε πως μόλις πριν μερικές ημέρες έφυγε για πάντα από την πολιτική ζωή της χώρας, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο μοιραίος άνθρωπος για την νεώτερη Ελλάδα.

Ο άνθρωπος που είπε πως "όταν λέμε ισόβια, εννοούμε ισόβια", με αποτέλεσμα σήμερα στον Κορυδαλλό να βρίσκονται αξιωματικοί που τα στήθη τους κοσμούν Χρυσά Αριστεία Ανδρείας!

Ο άνθρωπος που δημιούργησε με έναν κακώς εννοούμενο εκσυγχρονισμό, τις πόλεις τέρατα, με πρώτη και χειρότερη την πρωτεύουσα! ο άνθρωπος που σκλάβωσε την Πατρίδα μας στα δεσμά της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος!

Ο άνθρωπος που βαρύνεται με την υπογραφή της συμφωνίας της Ζυρίχης, που άνοιξε τον δρόμο για την εισβολή των τούρκων στην μαρτυρική Ελληνική Κύπρο!

Δεν πρέπει όμως να ξεχνούμε ό-μως, πως το τέλος του Καραμανλισμού δεν ήρθε, υπάρχουν οι επίγονοι του, υπάρχουν αυτοί που ΔΕΝ θα ανοίξουν ΠΟΤΕ τον φάκελο της Κύπρου, που είναι έτοιμοι να κάνουν νέες συμφω-νίες υποχωρήσεις τύπου Ζυρίχης, όχι πια για την Κύπρο, που την ξεπούλη-σαν, αλλά για την Μακεδονία, την Θράκη, το Αιγαίο... Το Αιγαίο, για το οποίο όλοι γνωρίζουμε πως από δειλία και μόνο, δεν προχωρούμε στην επέ-κταση των χωρικών μας υδάτων στα 12 μίλια.

Φοβούμαι ότι δεν σας λέω τίποτε καινούριο. Είμαι σίγουρος πως είστε συνειδητοποιημένοι, ενημερωμένοι... Αλλά και αποφασισμένοι να αντιστα-θείτε στη σαπίλα και την προδοσία!

Ενα εκατομμύριο ξένοι βρίσκο-νται σήμερα στην Πατρίδα μας. Πακι-στανοί, φιλιπινέζοι, Αλβανοί, Πολωνοί, τούρκοι, κογκολέζοι, νιγη-ριανοί. Προχθές έγινε γνωστό ότι συ-νελήφθη ένας νηγηριανός με δύο κιλά ηρωίνη στην γέφυρα των Κήπων του Εβρου.

Αυτό το ένα εκατομμύριο ξένοι που βρίσκετε παράνομα στην Πατρίδα μας, το συντηρεί το πολιτικό κατεστη-μένο για να καταστρέψει την Πατρίδα μας και Εμείς έχουμε χρέος πρώτα από όλα να καθαρίσουμε την γη που μας παρέδωσαν οι Πατέρες μας από κάθε ξένο αλλόφυλο.

Για αυτό το λόγο ένα από τα κύ-ρια συνθήματα αιχμής της Χρυσής Αυγής στα επόμενα δύο χρόνια θα εί-ναι: "ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ - Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ"!

Τέλος ο Γενικός Γραμματέας πε-ράτωσε την ομιλία του και τις εργα-σίες του Γ' Συνεδρίου του Λαϊκού Συνδέσμου - Χρυσή Αυγή ως εξής:

"Θα κλείσω αυτό το κεφάλαιο στην πορεία της Χρυσής Αυγής με ένα στίχο του Κωστή Παλαμά:

"Βοσκοί στην μάντρα, της Πολι-τείας οι λύκοι στα όπλα Ακρίτες, μα-κριά οι φαύλοι κι οι περιττοί καλαμαράδες και δημοκόποι και μπολ-σεβίκοι για λόγους άδειους και για του ολέθρου τα έργα βαλτοί."

Εμείς οι Ελληνες Εθνικιστές, πρέπει να καταλάβουμε ότι είμαστε οι τελευταίοι υπερασπιστές του κάστρου που λέγεται Ελληνικό Γένος. Σήμερα χιλιάδες, αύριο εκατομμύρια έχουμε καθήκον να καθαρίσουμε την Πατρίδα μας από τους φαύλους τους δημοκό-πους και τους περιττούς! Εχουμε κα-θήκον να παραδώσουμε στα παιδιά μας μία ακόμη μεγαλύτερη Ελλάδα!

"Εμείς οι Ελλη-νες Εθνικιστές, πρέπει να καταλά-βουμε ότι είμαστε οι τελευταίοι υπε-ρασπιστές του κά-στρου που λέγεται Ελληνικό Γένος"

ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ!"

Το Γ' Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέ-σμου περατώθηκε και πέρασε στην Ι-στορία, με τους εκατοντάδες παρευρισκομένους να επαναλαμβά-νουν ρυθμικά ένα σύνθημα που μέλλει να σημαδέψει την Ιστορία της Πατρί-δος μας στα χρόνια που έρχονται: για ακόμη μία φορά το τρίπτυχο ΑΙΜΑ - ΤΙΜΗ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ως τρίπτυχο ιερής επίκλησης στους Θεούς των Ελ-λήνων δόνησε την σάπια αθηναϊκή α-τμόσφαιρα. ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ, ΑΣ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙ! ΖΗΤΩ ΤΟ Δ' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥ-ΓΗΣ!

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Το Μεγαλείο του Ελληνικού Πολιτισμού, το αξεπέραστο και μοναδικό Αρχαίον Κλέος του Γένους μας σε σύγκριση με την ζοφερή κατάσταση του Ελληνισμού στα πρώτα ελεύθερα χρόνια της νεώτερης ιστορίας του οδήγησαν πολλούς ειδικούς τόσο της Δύσεως, όσο και αυτής της ίδιας της Ελλάδος στο σφαλερό συμπέρασμα ότι οι Νέοι Ελληνες δεν είναι απόγονοι των Αρχαίων. Προς την κατεύθυνση αυτή βοήθησαν τόσο η σκοπιμότης της πολιτικής των μεγάλων δυνάμεων, όσο και τα εξιδανικευμένα ανθρωπολογικά πρότυπα ορισμένων για τον τύπο των Αρχαίων Ελλήνων.

Οτι οι σύγχρονοι Ελληνες είναι απόγονοι των Αρχαίων Γιγάντων του Πολιτισμού είναι αποδεδειγμένο με χίλιους τρόπους και εάν η σκοπιμότης δεν εμπόδιζε την επιστήμη με τις νέες ανακαλύψεις της Γενετικής θα υπήρχε η δυνατότης οι αποδείξεις αυτές να είναι ακλόνητες και αποστομωτικές για κάθε κακόπιστο απέναντι στην συνέχεια του Γένους μας. Οταν σε χωριά της Ελλάδος βλέπουμε απλούς αμόρφωτους βοσκούς και αγρότες να προφέρουν λέξεις με τρόπο εξαφανισμένο από την γραπτή μας παράδοση για περισσότερα από 2.500 χρόνια, τότε πώς μπορούν οι αρνητές της συνέχειας του Ελληνικού Γένους να δώσουν απάντηση σε αυτό το φαινόμενο; Ας γίνουμε πλέον συγκεκριμένοι. Στην περιοχή της Μέσα Μάνης υπάρχει ένα γραφικό χωριό, που οι ταμπέλες το αναφέρουν "ΓΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ". Ομως κανείς από τους κατοίκους της περιοχής δεν το λέει έτσι. Ολοι τους το αποκαλούν "ΓΙΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ". Ποιά η διαφορά; Στην τοποθεσία αυτή υπήρχε στην Αρχαιότητα σύμφωνα με τον Παυσανία περίλαμπρος Ναός και γι' αυτό ονομάζετο το σημείο αυτό "ΙΕΡΟΣ ΛΙΜΗΝ", όμως το ΙΕΡΟΣ δασύνεται και η δασεία δεν ήταν τίποτε άλλο από το εξαφανισμένο τουλάχιστον από τον 6ο Αιώνα π.Χ. γράμμα του Ελληνικού Αλφαβήτου γιότ (J)! Δεν πρόκειται λοιπόν για Γέρο - Λιμένα αλλά για Ιερό (γιερο) - Λιμένα. Το ίδιο που συμβαίνει στην Μάνη, συμβαίνει και στην Κρήτη με την Ιεράπετρα, που οι κάτοικοι της περιοχής την προφέρουν "ΓΙΕΡΑΠΕΤΡΑ".

Αυτό σαν ένα μικρό δείγμα της συνέχειας του Μεγάλου Λαού μας, που τόσο πρόθυμα ορισμένοι αμφισβητούν. Και φυσικά δεν είναι το μοναδικό στοιχείο. Μόνο η Λαογραφία του Νικολάου Πολίτη, στην οποία βλέπουμε στις Παραδόσεις των απλών αμόρφωτων Ελλήνων την επιβίωση πανάρχαιων δοξασιών, όπως τα "στοιχειά", οι Νεράϊδες, οι Αμαδρυάδες κλπ είναι αρκετή για να δείξει την καταγωγή του συγχρόνου Γένους από το Αρχαίο.

ΕΠΙΜΕΙΞΙΕΣ ΚΑΙ ΟΛΙΓΑΝΘΡΩΠΙΑ

Δεν ήσαν βεβαίως λίγοι εκείνοι, που ισχυρίσθηκαν ότι μέσα στους δύσκολους χρόνους της ρωμαϊκής κατοχής, της εισβολής των βαρβάρων και της Τουρκοκρατίας το Ελληνικόν Γένος εξέλιπεν από τις επιμειξίες και

την ολιγανθρωπία. Οσον για την ολιγανθρωπία αποτελεί έναν μύθο, που γεννήθηκε από την παρανόηση κάποιων κειμένων της Ελληνιστικής περιόδου (Παυσανίας, Πλούταρχος κλπ). Αυτοί όμως που δίνουν σημασία και ερμηνεύουν κατά λέξη κάποιες φράσεις γιατί δεν δίνουν σημασία στα χειροπιαστά ιστορικά γεγονότα της ίδιας ιστορικής περιόδου, που μόνον ολιγανθρωπία δεν δείχνουν. Επιτέλους δεν εξαφανίσθηκαν οι Σπαρτιάτες γιατί με την ανελαστικότητα του Λυκούργειου Νόμου περιορίσθηκε ο αριθμός των εχόντων το δικαίωμα του Πολίτου. Ούτε και εξαφανίσθηκε ο Ελληνισμός επειδή ο Παυσανίας βρήκε πολλές εγκαταλελειμένες πόλεις, όπως τις Μυκήνες και άλλες. Αντίθετα στο πλευρό του Πομπηΐου στην μάχη των Φαρσάλων πολεμούσε μεγάλος αριθμός Ελλήνων, ο Αντώνιος στρατολόγησε Ελληνες για πληρώματα των πλοίων του στην παρά το Ακτιον ναυμαχία. Στην μάχη λίγα χρόνια πριν μεταξύ επιγόνων του Ιουλίου Καίσαρος και των δολοφόνων του πάλι συμμετείχαν Ελληνες. Ελληνες γεμάτη ήταν ολόκληρη η Μεσόγειος από την Αλεξάνδρεια και την Αντιόχεια μέχρι την Ρώμη και το Βυζάντιον. Πού είδαν αυτοί οι κύριοι την εξαφάνιση του Ελληνισμού από ολιγανθρωπία; Οσο για τις επιμειξίες ήσαν περιορισμένες και ασήμαντες. Οι Σλάβοι της Βυζαντινής περιόδου είναι πολύ αμφίβολο εάν ήσαν σλάβοι και όχι Ελληνικά φύλα, που κάτω από την σλαβική πίεση στα βόρεια της Μακεδονίας αναγκάσθηκαν (παίρνοντας μαζί τους και κάποια σλαβικά γλωσσικά στοιχεία, που τους είχαν μεταδωθεί) να μεταναστεύσουν νότια. Καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι σε περιοχές της Πελοποννήσου όπου εννοείται ότι πήγαν σλάβοι. σήμερα

οι κάτοικοι έχουν στοιχεία γλωσσικά και ανθρωπολογικά, ίδια με των Αρχαίων Μακεδόνων. Στην διάρκεια ακόμη του Βυζαντίου εδέχθη το Γένος μας κάποιο μικρό ποσοστό Λευκού Ευρωπαϊκού Αίματος από Γαλάτες, Γότθους (βλέπε Γραικογαλάτες και Γοτθογραικοί της Μικράς Ασίας), Αρμενίους και Φράγκους (Φραγκοκρατία σε Πελοπόννησο και αλλού). Η μεταγενέστερη κάθοδος των Αρβανιτών δεν πρέπει σε καμμιά περίπτωση να θεωρηθεί επιμειξία αφού άμεσα φυλετικά συγγενείς μας ήσαν οι Ιλλυριοί καθώς και οι Θράκες από αρχαιοτάτων χρόνων. Σύμφωνα δε με ορισμένους αρχαιολόγους και ανθρωπολόγους οι Ιλλυριοί ήσαν άμεσα συγγενείς των Δωριέων. Οσο για την Τουρκοκρατία και την πιθανή επιμειξία με Τούρκους, αυτό είναι εντελώς αστήρικτο και εξωφρενικό. Με δύο λόγια το ζήτημα δεν είναι εάν οι σημερινοί Ελληνες είναι απόγονοι των Αρχαίων αλλά πόσο Ελληνικό Αίμα έχει χαθεί και βρίσκεται σήμερα χωρίς Εθνική συνείδηση στην Βόρειο Βαλκανική, στην Μικρά Ασία, στην Νότιο Ευρώπη και στην Μέση Ανατολή.

Ας δούμε όμως τι γράφει σχετικά ο ανθρωπολόγος CARLETON COON (που βεβαίως και δεν είναι εβραίος!) για την συνέχεια του Ελληνικού Γένους:

"Οι σύγχρονοι κάτοικοι της Ελλάδος διαφέρουν ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΟΛΙΓΟΝ από τους κλασσικούς προκατόχους τους".

"Είναι ανακριβές να ειπωθεί πώς οι σύγχρονοι Ελληνες διαφέρουν φυσικά από τους αρχαίους Ελληνες. Μία τέτοια δήλωση βασίζεται σε μία άγνοια του Ελληνικού Εθνικού χαρακτήρος".

Και παρακάτω λέει το εξής χαρακτηριστικό:

"Εάν κάποιος αναφερθεί στους κατοίκους της Αττικής διαρκούντος του 6ου π.Χ. αιώνος ή στους Σπαρτιάτες του Λεωνίδα, τότε οι πληθυσμιακές αλλαγές σε αυτά τα μέρη δεν ήσαν τόσο μεγάλες, όσον εκείνες μεταξύ των Γερμανών του Τακίτου και των ζώντων Νοτίων Γερμανών, για να παραθέσουμε μόνον ένα απλό παράδειγμα".

ΠΡΟΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΟΣ

Είναι δεδομένο ότι στην διάρκεια της δεύτερης χιλιετίας π.Χ. μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμών έγιναν στον Ελλαδικό χώρο, όπως είναι επίσης δεδομένο ότι υπήρξε τουλάχιστον για τους Δωριείς μία ιστορικά βεβαιωμένη κάθοδος προς τον Νότον. Εάν τώρα αυτή η Κάθοδος έγινε από την Πίνδο ή από Βορειότερα ουδείς δύναται να το βεβαιώσει, όπως επίσης δεν μπορεί να βεβαιώσει και την υπόθεση ότι ίσως επρόκειτο περί επιστροφής. Αυτό όμως που είναι σίγουρο είναι ότι οι Αχαιοί, Δωριείς, Ιωνες, Αιολείς, Θράκες και Μακεδόνες, όπως και άλλα συγγενή προς αυτούς φύλα συνάντησαν στην περιοχή (ή συνέζησαν εάν θέλετε στην περιοχή) λαούς διαφορετικής φυλής (εάν και αυτό εξετάζεται, εξετάζεται δηλαδή η περίπτωση να ήσαν προέλληνες ή μέρος αυτών Αρίας καταγωγής), διαφορετικής γλώσσας, θρησκείας και κοινωνικής δομής. Η λατρεία της Μητέρας - Θεάς, οι μαγικές τελετουργίες, η Μητριαρχία και οι ανθρωποκτονίες ήσαν τα κύρια χαρακτηριστικά των λαών αυτών, χαρακτηριστικά που δεν έχουν καμμία σχέση με τον Φωτεινό Ελληνικό Κόσμο, με την Ουράνια Λατρεία του Δωδεκαθέου, με την Τέχνη του Ωραίου και την Πατριαρχική Αριστοκρατία του Εκλεκτότερου Γένους των Αρίων, του Ελληνικου Γένους. Ακόμη θα πρέπει να προβληματίσει κάποιους πολύ σοβαρά το γεγονός ότι στα Ομηρικά Επη δεν υπάρχει η λέξη θάλασσα και ότι αντί γι' αυτήν οι Αχαιοί χρησιμοποιούν δύο λέξεις. Την λέξη

ΑΛΣ (που σημαίνει αλμυρό νερό) και την λέξη ΠΟΝΤΟΣ (που σημαίνει πέρασμα).

Σχετικά με την απώτερη καταγωγή του Ελληνικού Γένους έχει διατυπωθεί από ορισμένους η θεωρία ότι οι Ελληνες είναι αυτόχθονες και δεν έχουν καμμία σχέση με την Λευκή Ευρωπαϊκή Φυλή. Θα πρέπει στο σημείο αυτό να πούμε ότι η θεωρία αυτή διαφέρει στην ουσία της από την θεωρία ότι ο Μείζον Ελληνικός Χώρος είναι η Πρωτοπατρίδα των Ευρωπαίων της Λιθίνης Περιόδου. Αυτό είναι κάτι διαφορετικό που έχει υποστηριχθεί από πολλούς σοβαρούς ανθρωπολόγους, που το υποστηρίζει ο Ουέλς στην Παγκόσμιο Ιστορία του, που το υπαινίσεται ο Καρλ Σάλερ και το αναπτύσει και ο αείμνηστος Ξέρξης Λίβας στο έργο του "ΑΙΓΗΙΣ, Η ΚΟΙΤΙΣ ΤΩΝ ΑΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ". Το ότι οι Ελληνες είναι μέρος της Λευκής Ευρωπαϊκής Φυλής είναι αναμφισβήτητο για κάθε σοβαρό άνθρωπο.

Οχι μόνο η γλώσσα, αλλά και οι συγγενείς αρχαίες θρησκείες και η κοινή κοινωνική και οικογενειακή διάρθρωση το αποδεικνύουν. Θεωρώ περιττό να γράψω περισσότερα πάνω στο θέμα, ένα θέμα που έχει τόσο αναλυθεί εδώ και εκατό τουλάχιστον χρόνια από τους ειδικούς γλωσσολόγους, θρησκειολόγους, ιστορικούς, που νομίζω ότι ένα άρθρο περιοδικού δεν θα ήταν δυνατόν να προσθέσει τίποτε περισσότερο.

ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τον τελευταίο καιρό έχουν αναπτυχθεί κάποιες καινοφανείς θεωρίες ότι οι Ελληνες δεν είναι Αριοι Ευρωπαίοι και ότι προέρχονται από μια διαφορετική εξελικτική κλίμακα και

συγκεκριμένα από τον περίφημο αρχάνθρωπο του σπηλαίου των Πετραλώνων της Χαλκιδικής. Και είναι αλήθεια ότι πολλοί αφελείς, που δεν έχουν τις απαραίτητες γνώσεις να κρίνουν μια τέτοια άποψη, όχι μόνον την δέχονται, αλλά και με φανατισμό κατηγορούν σαν "ανθέλληνα" οποιονδήποτε έχει αντιρρήσεις στην θεωρία αυτή. Θα πρέπει λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί να γνωρίζουν ότι ο αρχάνθρωπος των Πετραλώνων, που σύμφωνα με κάποιους υπολογισμούς έζησε το 700.000 π.Χ. δεν ήταν άνθρωπος και ότι ανήκει στην κατηγορία των "προανθρώπων", που οδηγήθηκαν σε εξελικτικό αδιέξοδο (εξαφανίσθηκαν δηλαδή), όπως πιστεύει η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρωπολόγων σε ολόκληρο τον κόσμο. Αλλά και όσοι έχουν αντίθετη άποψη και πιστεύουν ότι επεβίωσαν οι Νεαντερτάλιοι, κανείς τους δεν έχει σχετική απόδειξη γι' αυτό. Το να πιστεύουμε τώρα ότι μισό κρανίο (και ούτε καν μισό) ενός σχεδόν πιθηκάνθρωπου, που έζησε πριν 700.000 χρόνια, αποδεικνύει ότι οι σύγχρονοι Ελληνες κατάγονται από αυτόν είναι μάλλον αντικείμενο ψυχιατρικής ερεύνης και όχι σοβαρής απαντήσεως. Επειδή όμως δεν είναι βγαλμένα από τη φαντασία μας ακούστε τι λέει σε συνέντευξή του σε περιοδικό ο Αρης Πουλιανός:

"Ερώτηση: Μπορούμε με την βοήθεια της ανθρωπολογίας να προσδιορίσουμε που και πότε εμφανίζεται η Ελληνική Γλώσσα;

Απάντηση: Μπορούμε, αλλά οι αποδείξεις είναι έμμεσες, και μόνο τέτοιες μπορούν να είναι. Αμεση απόδειξη θάταν ένα κασσετόφωνο... Η Ελληνική Γλώσσα λοιπόν πρέπει να πρωτοεμφανίστηκε στην Πίνδο, και η ηλικία της σύμφωνα πάντα με τα υπάρχοντα στοιχεία είναι 50.000 χρόνων τουλάχιστον.

Ερώτηση: Δηλαδή δεν υπάρχουν Ινδοευρωπαίοι;

Απάντηση: Σίγουρα όχι. Η "Ινδοευρωπαϊκή" θεωρία είναι ένα κατασκεύασμα, που υπάρχει μόνο στην φαντασία των δημιουργών της. Ανθρωπολογικά δεν στέκει. "Ινδοευρωπαϊκά" μιλάνε από τις Ινδίες ως την Ισλανδία. Δηλαδή οι πολύ ξανθοί και ανοιχτόχρωμοι και οι μελαμψοί. Οσο για την "Ινδοευρωπαϊκή Γλώσσα", μάλλον πρόκειται για την Ελληνική Γλώσσα, την μητέρα των ευρωπαϊκών γλωσσών".

Πώς είναι δυνατόν τώρα να μάθεις την ηλικία μιας γλώσσας μέσω της ανθρωπολογίας, μέσω της μελέτης δηλαδή οστών και κρανίων, λυπούμεθα αλλά αυτό δεν μπορεί να το συλλάβει η φαντασία μας. Και γιατί 50.000 χρόνια μόνο, δεν βάζουν 500.000 χρόνια για να είναι σίγουρα μέσα!

Οσο για το δεύτερο επιχείρημα περί ποικιλίας των ανθρωπίνων τύπων θα πούμε τούτα: α) οι μελαμψοί Ινδοί ουδέποτε ανήκαν στην Αρία Φυλή. Μόνο ένα μέρος των Αρχαίων Ινδών ήσαν Αριοι και αυτοί δεν ήσαν μελαμψοί. Οι μελαμψοί Ινδοί είναι Δραβίδες και νεγρίτος, που ουδείς ποτέ είπε ότι ήταν Αριοι. β) Εάν ανθρωπολογικά δεν στέκει ξανθοί και σκούροι καστανοί να ανήκουν στην ίδια Φυλή, τότε πώς αυτό συμβαίνει στον Ελληνισμό από την Αρχαιότητα μέχρι σήμερα; Και εάν αυτό ισχύει (που εμείς δεχόμαστε πως ισχύει) τότε γιατί ισχύει μόνο για την Αρία Ευρωπαϊκή Φυλή και όχι για το Ελληνικόν γένος;

Παρακάτω όμως ο κ.Πουλιανός ισχυρίζεται ότι όχι μόνο είναι οι σύγχρονοι Ελληνες απόγονοι του αρχάνθρωπου, αλλά και ότι τα κρανία των σημερινών κατοίκων της Χαλκιδικής έχουν ομοιότητες με το κρανίο του αρχανθρώπου! Ακούστε τι λέει:

"Ερώτηση: Είναι οι Ελληνες αυτόχθονες; Γιατί κάποιοι τους θέλουν επήλυδες στην ίδια τους την χώρα.

Απάντηση: Το ότι είμαστε αυτόχθονες είναι ένα από τα βασικά συμπεράσματα της έρευνάς μας. Λεπτομερώς παρουσιάζεται στο βιβλίο μου "Η

προέλευση των Ελλήνων". Ενδεικτικά αναφέρω, ότι το μήκος του κρανίου του Αρχανθρώπου είναι 209 χιλ., όσο α-κριβώς και σε μερικούς Κρηνιώτες σήμερα, που ζουν 3,5 χλμ. μακριά από το σπήλαιο Πετραλώνων και δεν έχουν καμμία σχέση με την Αφρική".

Εδώ πλέον σηκώνουμε στην κυριολεξία τα χέρια και ζητάμε από εσένα αγαπητέ αναγνώστη να ρωτήσεις τον πλέον άσχετο φοιτητή Βιολογίας ή Ιατρικής εάν είναι δυνατόν το κρανίο ενός σύγχρονου ανθρώπου να έχει καμμία σχέση με το κρανίο ενός αρχανθρώπου.

...α) Η καταγωγή των σημερινών Ελλήνων από τους Αρχαίους προγόνους τους είναι αδιαμφισβήτητη. β) Οι Ελληνες είναι μέρος, για μας αποτελούν το Εκλεκτότερο Γένος της Αρίας Ευρωπαϊκής Φυλής. γ) Την "Πρωτοπατρίδα" ουδείς μπορεί με βεβαιότητα να την καθορίσει γεωγραφικά, όπως και ουδείς μπορεί να αποκλείσει την πολύ σοβαρή περίπτωση να είναι ο Μείζων Ελλαδικός Χώρος (Βαλκάνια - Μικρά Α-σία) η "Πρωτοπατρίδα". Αυτό όμως δεν μπορεί να διαγράψει την ιστορική μαρτυρία ότι οι Ελληνες συνάντησαν στο διάβα τους στον χώρο αυτό λαούς διαφορετικής τουλάχιστον εθνικότητος, γλώσσας και θρησκείας. δ) Ακόμη θα πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε την σημασία αυτού που είπε ο Εθνικός Ποιητής Διονύσιος Σολωμός, ότι δηλαδή "το Εθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικό ότι είναι Αληθές"...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Δεν φιλοδοξούμε το άρθρο αυτό να καλύψει όλο το φάσμα των αποριών για ένα τόσο τεράστιο θέμα, όπως είναι η Συνέχεια μέσα από τον χρόνο του Ελληνικού Γένους. Πιστεύουμε όμως πως δώσαμε κάποια στοιχεία ικανά να προβληματίσουν κάθε καλόπιστο αναγνώστη. Συνοψίζοντας όσα προηγουμένως αναφέρθηκαν θα πούμε ότι: α) Η καταγωγή των σημερινών Ελλήνων από τους Αρχαίους προγόνους τους είναι αδιαμφισβήτητη. β) Οι Ελληνες είναι μέρος, για μας αποτελούν το Εκλεκτότερο Γένος της Αρίας Ευρωπαϊκής Φυλής. γ) Την "Πρωτοπατρίδα" ουδείς μπορεί με βεβαιότητα να την καθορίσει γεωγραφικά, όπως και ουδείς μπορεί να αποκλείσει την πολύ σοβαρή περίπτωση να είναι ο Μείζων Ελλαδικός Χώρος (Βαλκάνια - Μικρά Ασία) η "Πρωτοπατρίδα". Αυτό όμως δεν μπορεί να διαγράψει την ιστορική μαρτυρία ότι οι Ελληνες συνάντησαν στο διάβα τους στον χώρο αυτό λαούς διαφορετικής τουλάχιστον εθνικότητος, γλώσσας και θρησκείας. δ) Ακόμη θα πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε την σημασία αυτού που είπε ο Εθνικός Ποιητής Διονύσιος Σολωμός, ότι δηλαδή "το Εθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικό ότι είναι Αληθές" και να μην πέφτουμε εύκολα θύματα της γοητείας αλλοπρόσαλλων θεωριών, που μπορεί να κολακεύουν επιφανειακά τον εθνικό μας εγωϊσμό, αλλά που κατά βάθος αναιρούν αυτήν την ίδια την ουσία της Ελληνικότητος.

Το Ελληνικό Γένος είναι ούτως ή άλλως Μεγάλο και Αξεπέραστο. Ο Ομηρος, ο Πλάτων, οι Θερμοπύλες, ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Παρθενών, η Ολυμπία και οι Δελφοί είναι οι αδιάψευστοι Μάρτυρες αυτού του Μεγαλείου.

Η συνέχεια του Αίματος είναι επίσης αναμφισβήτητη. Αυτό που είναι το Μείζον δεν είναι να υποστηρίξουμε αναπόδεικτες θεωρίες, αλλά με σκληρό Αγώνα να γίνουμε Αντάξιοι του Δοξασμένου παρελθόντος της Φυλής μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

Ο ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΟΙ ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΜΙΣΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Στο προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας υπηρχε άρθρο σχετικά με την περίφημη φράση του Ισοκράτους "της ημετέρας παιδείας μετέχοντες" και της διαστρεβλώσεως, που γίνεται στην φράση αυτή από τους επιθυμούντες να δείξουν ότι ο Ελληνισμός δεν είναι Φυλή, Αίμα, βιολογική πραγματικότης, αλλά ένα "πολιτιστικό" σύνολο.

Βεβαίως η εντελώς αντίθετη προς το πνεύμα του Ισοκράτους χρήση της φράσεως εξακολουθεί να γίνεται. Μάλιστα πρόσφατα εις απάντηση του εβραίου ιστορικού Χομπσμπάουμ, που με συνέντευξή του στην "Ελευθεροτυπία" ισχυρίσθηκε ότι δεν υπάρχει Ελληνικόν Εθνος, δεν ήσαν λίγοι οι επώνυμοι "διανοούμενοι" της ημεδαπής που ισχυρίσθηκαν ότι κακώς τα λέει όλα αυτά ο Χομπσμπάουμ αφού οι Ελληνες δεν ήταν ποτέ Φυλή, παρά μόνον ...γλώσσα και πολιτισμός.

Κανείς βέβαια δεν θέλησε να πει (και δεν είπε γιατί δεν το πιστεύει) ότι οι Ελληνες και ήταν Φυλή και αυτή η Φυλή έχει γνήσια συνέχειά της το σύγχρονο Εθνος.

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, κλίμα αρνητικό, που θέλει τον Ελληνισμό "πολιτιστική λέσχη", η "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ" κρίνει θετική κάθε άποψη που δημοσιοποιείται και είναι σύμφωνη με την αλήθεια ότι ο Ελληνισμός είναι πρωτίστως Αίμα, Φυλή και ότι η Φυλή αυτή συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας. Καλοπροαίρετα όμως θέλει να κρίνει ορισμένα πράγματα που λέγονται αναπόδεικτα και που πιστεύουμε ότι εν τέλει δεν προσφέρουν θετική υπηρεσία στην υπεράσπιση της Φυλετικής Ιδέας.

Πρόσφατα σε τηλεοπτική εκπομπή ελέχθη ότι όπως προκύπτει από τον "πανηγυρικό" του Ισοκράτους οι Ελληνες είναι αυτόχθονες, αφού οι Αθηναίοι δηλώνουν αυτόχθονες. Αυτό που δεν μας είπε ο ομιλητής είναι πως το γράφει αυτό ο Ισοκράτης και σε αντίθεση με ποιούς επήλυδες - εισβολείς δηλώνουν οι Αθηναίοι αυτόχθονες.

Ετσι σχηματίσθηκε η εντύπωση ότι οι Αθηναίοι και οι υπόλοιποι Ελληνες σύμφωνα με το αρχαίο κείμενο είναι αυτόχθονες. Εντύπωση εντελώς εσφαλμένη και αντίθετη προς το πνεύμα του κειμένου, οπως θα αποδείξουμε στην συνέχεια.

Πριν πάμε όμως στο συγκεκριμένο κείμενο πρέπει να αναφέρουμε κάποια στοιχεία για την προϊστορική Αττική ώστε να γίνει στην συνέχεια καλύτερα αντιληπτό το κείμενο του Ισοκράτους. Η Αττική λόγω της Ιδιομορφίας του εδάφους της και της φυσι-

κής προστασίας, που της παρέχουν οι ορεινοί όγκοι, δεν γνώρισε ποτέ την μαζική εισβολή των Ελληνικών Φύλων. Φαίνεται δε πως η προηγηθείσα των άλλων φύλων Ιωνική εγκατάσταση, μα και η Αιολική έγινε με ειρηνικό τρόπο.

Αυτό μαρτυρεί και η ισχυρή επιρροή και στην Ιστορική Αθήνα της χθόνιας και μυστηριακής λατρείας. Ομαλά επομένως έγινε η "διαδοχή" στον χώρο της Αττικής και τα (κατά πάσαν πιθανότητα ολιγάριθμα) λεγόμενα προελληνικά στοιχεία ενσωματώθηκαν ειρηνικά με τους Ιωνες κατά κύριον λόγον Αθηναίους. Ακόμη στον Αττικό χώρο βρήκαν καταφύγιο και Μυκηναϊκοί πληθυσμοί μετά την κάθοδο των Δωριέων.

Το γεγονός ότι αφ' ενός μεν οι Ιωνες προηγήθησαν χρονικώς των άλλων Ελλήνων, αφ' ετέρου δε ότι υπήρξε ομαλή και ειρηνική η εγκατάσταση των Ιώνων στην περιοχή, έδωσε στους Αθηναίους μία αίσθηση υπεροχής βασισμένη στον ισχυρισμό ότι μόνο αυτοί από όλους τους Ελληνες είναι γηγενείς και αυτόχθονες, σε αντίθεση με τους υπολοίπους Ελληνες, τους οποίους θεωρούσαν εισβολείς (ΕΠΗΛΥΔΕΣ)!

Πολύ χαρακτηριστικά ο Θουκυδίδης αναφέρει: "φαίνεται γαρ η νυν Ελλάς καλουμένη ου πάλαι βεβαίως οικουμένη, αλλά μεταναστάσεις τε ούσαι τα πρότερα και ραδίως έκαστος την εαυτών απολείποντες, βιαζόμενοι υπό τινων αει πλειόνων. Μάλιστα δε της γης η αρίστη αεί τας μεταβολάς των οικητόρων είχε. Την γουν Αττικήν άνθρωποι ώκουν οι αυτοί αεί".

Με δύο λόγια μας λέει ο Θουκυδίδης ότι την Αττική "άνθρωποι ώκουν οι αυτοί αεί", αλλά η υπόλοιπη Ελλάδα "ου πάλαι οικουμένη" και ακόμη ότι με μεταναστεύσεις εκατοικήθη.

Και ο Ηρόδοτος όμως μας λέει ότι όταν κατά την διάρκεια των Περσικών Πολέμων πήγαν από την Αθήνα στον Γέλωνα των Συρακουσών απεσταλμέ-

"Διότι την χώραν αυτήν κατοικούμεν όχι κατόπιν εκδιώξεως άλλων που την κατοικούσαν ούτε κατόπιν καταλήψεως αυτής, που ήτο έρημος κατοίκων, ούτε κατόπιν εγκαταστάσεως ημών εις αυτήν ως ομάδος αποτελουμένης από διάφορα φύλα, αλλ' αντιθέτως, είναι τόσον ευγενές και γνήσιον το γένος μας, ώστε εις την χώραν αυτήν, η οποία μας εγέννησεν από τα σπλάχνα της, εις αυτήν εξακολουθητικώς άνευ διακοπής κατοικούμεν, διότι είμεθα αυτόχθονες και δι αυτό ημείς μόνον ημπορούμεν να προσαγορεύομεν την πόλιν μας με τας ιδίας λέξεις, με τας οποίας προσαγορεύομεν τους στενοτέρους συγγενείς μας"

νοι για βοήθεια, όταν αυτός τους είπε ότι θα τους βοηθήσει μόνο εάν αναλάβει την αρχηγεία, του απήντησαν ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει γιατί οι Αθηναίοι πρέπει να είναι επικεφαλείς, αφού μόνον αυτοί δεν είναι μετανάστες, όπως είναι όλοι οι υπόλοιποι Ελληνες:

"Αρχαιότατον μεν έθνος παρεχόμενοι, μούνοι δε εόντες ουμετανάσται Ελλήνων" (ΗΡΟΔΟΤΟΣ Ζ, 161)

Τα ίδια περίπου γράφει και ο Ισοκράτης στον "Πανηγυρικό" με τον οποίο θα ασχοληθούμε αναλυτικά. Μας λέει δηλαδή ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ότι οι Αθηναίοι είναι "αυτόχθονες" (δώσαμε ερμηνεία τι αυτό κατά την άποψή μας σημαίνει) σε αντίθεση με τους υπόλοιπους Ελληνες, που είναι εισβολείς.

Συγκεκριμένα στις παραγράφους 23, 24 και 25 του "ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥ" ο Ισοκράτης χαρακτηριστικά γράφει:

"23. Διότι εις οσονδήποτε παλαιάν εποχήν και αν ανατρέξη κανείς ερευνών το παρελθόν δια τα δύο αυτά σημεία, τόσον περισσότερον θα διαπιστώση ότι προηγούμεθα εκείνων, οι οποίοι μας αμφισβητούν την ηγεμονίαν.

Διότι, κατά γενικήν ομολογίαν, η πόλις μας είναι η αρχαιοτέρα όλων των Ελληνικών πόλεων και η μεγαλυτέρα και η πλέον ονομαστή μεταξύ όλων των ανθρώπων. Ενώ δε η αρχή της πόλεώς μας είναι τόσο μεγάλη, δια την εν συνεχεία ιστορίαν της επιβάλλεται ακόμη περισσότερο να τιμώμεθα ημείς.

24. Διότι την χώραν αυτήν κατοικούμεν όχι κατόπιν εκδιώξεως άλλων που την κατοικούσαν ούτε κατόπιν καταλήψεως αυτής, που ήτο έρημος κατοίκων, ούτε κατόπιν εγκαταστάσεως ημών εις αυτήν ως ομάδος αποτελουμένης από διάφορα φύλα, αλλ' αντιθέτως, είναι τόσον ευγενές και γνήσιον το γένος μας, ώστε εις την χώραν αυτήν, η οποία μας εγέννησεν από τα σπλάχνα της, εις αυτήν εξακολουθητικώς άνευ διακοπής κατοικούμεν, διότι είμεθα αυτόχθονες και δι αυτό ημείς μόνον ημπορούμεν να προσαγορεύομεν την πόλιν μας με τας ιδίας λέξεις, με τας οποίας προσαγορεύομεν τους στενοτέρους συγγενείς μας.

25. Μόνον ημείς δηλαδή από όλους τους Ελληνας έχομεν το δικαίωμα να ονομάζωμεν την ιδίαν χώραν και τροφόν και πατρίδα και μητέρα. Και αναμφισβητήτως, εκείνοι οι οποίοι ευλόγως υπερηφανεύονται και δικαίως διεκδικούν την ηγεμονίαν των Ελλήνων και επικαλούνται συχνά τας ιστορικάς των παραδόσεις, οφείλουν να αποδεικνύουν ότι τοιαύτη είναι η αρχή της καταγωγής των".

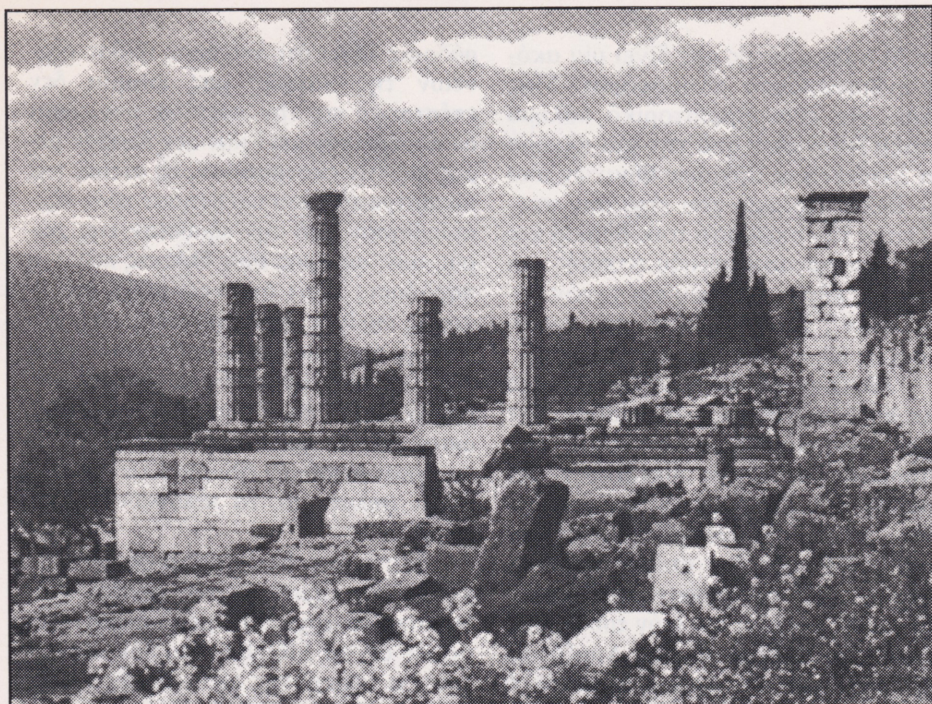
(ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ "ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ", Μετάφρασις Χρήστου Θεοδωράτου, Εκδόσεις "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ")

Σαφέστατα είναι αυτά που μας λέει ο Ισοκράτης και φυσικά δεν λέει ότι οι Ελληνες (με εξαίρεση τους Αθηναίους) είναι αυτόχθονες. Αντιθέτως λέει ότι εγκατεστάθησαν σε αυτήν την χώρα "κατόπιν εκδιώξεως άλλων" ή λόγω του ότι βρήκαν περιοχές "έρημες κατοίκων".

Πώς συμπεραίνουν λοιπόν ορισμένοι ότι ο Ισοκράτης λέει ότι οι Ελληνες (όλοι οι Ελληνες) είναι αυτόχθονες;

Ομως και παρακάτω ο Ισοκράτης μας λέει ότι κατά την παλαιάν εποχήν οι Ελληνες ήσαν περιορισμένοι σε μικρή έκταση γης και ότι χρειάσθηκε να δώσουν μάχες με τους βαρβάρους ώστε να κατοικήσουν τις δύο ακτές του Αιγαίου και να εγκατασταθούν στα νησιά και να κατέχουν εν τέλει την Ελλάδα. Συγκεκριμένα στις παραγράφους 34, 35, 36, 37 ο Ισοκράτης μας λέει:

"34. Περί της μεγαλυτέρας λοιπόν ευεργεσίας και της αρχαιοτάτης, την οποίαν προσέφερεν η πόλις μας, και μάλιστα εις όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, αυτα ημπορώ να είπω. Κατά την ιδίαν όμως εκείνην εποχήν η πόλις μας, επειδή έβλεπεν ότι οι βάρ-

βαροι κατείχαν το μεγαλύτερον μέρος του κόσμου, ενώ οι Ελληνες είχαν αποκλεισθή εις μιαν μικρά έκτασιν γης και ελλείψει επαρκούς εδάφους επεβουλεύοντο αλλήλους και εξεστράτευον οι μεν κατά των δε, κατ' αυτόν δε τον τρόπον άλλοι εχάνοντο από έλλειψιν καθημερινής τροφής και άλλοι εξωντώνοντο από τους πολέμους, η πόλις μας ούτε δια την κατάστασιν αυτήν, την τόσον κακήν, αδιαφόρησεν, αλλ' έστειλεν εις τας πόλεις αρχηγούς.

35. Οι ηγέται αυτοί παρέλαβον από τας πόλεις αυτάς εκείνους που υπέφεραν τας περισσοτέρας στερήσεις, ανεδείχθησαν στρατηγοί αυτών και, αφού εις τον πόλεμον ενίκησαν τους βαρβάρους, έκτισαν πολλάς πόλεις εις τα παράλια και της μιας και της άλλης ηπείρου και εγκατέστησαν κατοίκους εις όλας τας νήσους, κατ' αυτόν δε τον τρόπον έσωσαν και τους δύο, και εκείνους δηλαδή που τους ηκολούθησαν και εκείνους που έμειναν εις τας πόλεις των.

36. Διότι εις τούτους μεν αφήκαν αρκετόν έδαφος εις την πατρίδα δια να ζήσουν, εις δε τους άλλους προσεπόρισαν γην περισσοτέραν από εκείνην που είχαν. Διότι έκαμαν ιδικόν τους και εξησφάλισαν όλον τον χώρον, τον οποίον κατέχομεν μέχρι σήμερον. Ετσι εδημιούργησαν μεγάλην ευκολίαν εις εκείνους που αργότερον ηθέλησαν να στείλουν αποικίας και να μιμηθούν την πόλην την ιδικήν μας, αυτοί δεν ήτο πλέον ανάγκη να διακινδυνεύουν, προκειμένου να κτίσουν αποικίας, αλλ' ήσαν ελεύθεροι να έλθουν και να κατοικήσουν εις την χώραν εκείνην, την οποίαν ημείς είχαμεν αφαιρέσει και διαχωρίσει από την χώραν των βαρβάρων.

37. Συνεπώς ποίος είναι δυνατόν να παρουσιάση ηγεμονίαν, είτε περισσότερον πατροπαράδοτον από εκείνην, η οποία υπήρξε, πριν συνοικισθούν αι περισσότεραι Ελληνικαί πόλεις, είτε περισσότερον εξυπηρετικήν των Ελλήνων από εκείνην, η οποία τους μεν βαρβάρους εξεδίωξεν από τα παράλια, τους δε Ελληνας ωδήγησεν εις τόσην ευημερίαν;"

Ακόμη στις παραγράφους 68, 69

και 70 ο Ισοκράτης μας δίνει μία ακόμη ενδιαφέρουσα πληροφορία. Μας μιλάει για έναν προϊστορικό πόλεμο μεταξύ Αθηναίων από την μια πλευρά και Σκυθών και αρχαίων Θρακών από την άλλη. Πόλεμο που είχε σαν αποτέλεσμα την απώθησή τους βόρεια και την εγκατάσταση μεταξύ Αττικής και Θράκης "εθνών πολλών και γενών παντοδαπών". Συγκεκριμένα στις παραγράφους 68, 69 και 70 αναφέρεται:

"68. Ο επιφανέστερος βεβαίως από τους πολέμους υπήρξεν ο περσικός, δεν είναι όμως μικροτέρας σημασίας επιχειρήματα, δι' όσους διεκδικούν την ηγεσίαν των Ελλήνων ως πατροπαράδοτον, τα παλαιά κατορθώματα. Οταν λοιπόν η Ελλάς ήτο ακόμη αδύνατη, εισέβαλον εις την χώραν μας Θράκες υπό τον Εύμολπον, τον υιόν του Ποσειδόνος, και Σκύθαι με τας Αμαζόνας, τας θυγατέρας του Αρεως. Η εισβολή βεβαίως δεν έγινε και από τους δύο αυτούς ταυτοχρόνως, αλλά καθένας από αυτούς τους λαούς εισέβαλε χωριστά, καθ' ην εποχήν προσεπάθη να κυριαρχήση της Ευρώπης, και ενώ αυτοί εμισούσαν ολόκληρον το γένος των Ελλήνων, επετέθησαν μόνον εναντίον ημών, αφού έπλασαν καταλλήλους προφάσεις, με την πίστιν ότι, ενώ κατά τον τρόπον αυτόν θα επολέμουν εναντίον μιας μόνον πόλεως, αν κατέβαλλον αυτήν, θα κυριαρχήσουν όλων γενικώς των Ελληνικών πόλεων.

69. Δεν το επέτυχαν όμως, διότι, αν και συνεκρούσθησαν με μόνους τους προγόνους μας, υπέστησαν φθοράν ομοίαν προς εκείνην που θα υφίσταντο, αν επολέμουν προς όλους μαζί τους ανθρώπους. Το μέγεθος των συμφορών που υπέστησαν εκείνοι γίνεται φανερόν από το εξής: Αι παραδόσεις δηλαδή αι σχετικαί προς τους πολέμους εκείνους δεν θα ήτο δυνατόν να διατηρηθούν τόσον πολύν χρόνον, εάν και τα αποτελέσματά των δεν είχαν πολύ μεγαλυτέραν διαφοράν από τα άλλα.

70. Δια τας Αμαζόνας λοιπόν η παράδοσις λέγει ότι από όσας ήλθον εναντίον της πόλεώς μας καμμία δεν επέστρεψε εις την πατρίδα των, όσαι δε παρέμειναν εκεί και δεν έλαβον μέρος εις την εκστρατείαν, εξ αιτίας της καταστροφής που υπέστησαν εδώ, εξεδιώχθησαν από την εξουσίαν της χώρας των, ως προς τους Θράκες πάλιν η παράδοσις λέγει ότι, ενώ μέχρι της εποχής εκείνης ήσαν γείτονές μας, λόγω της συμφοράς που υπέστησαν κατά την εκστρατείαν εκείνην, απεμακρύνθησαν τόσον πολύ από τα σύνορά μας, ώστε μεταξύ ημών και εκείνων πλέον να εγκατασταθούν έθνη πολλά και ποικίλαι φυλαί και να κτισθούν πόλεις μεγάλαι".

Μετά από όλα όσα αναφέρθησαν και με την παράθεση των αποσπασμάτων από το αρχαίο κείμενο καθίσταται σαφές ότι το ΜΟΝΟ, που δεν ισχυρίζεται ο Ισοκράτης είναι ότι οι Ελληνες στο σύνολό τους είναι αυτόχθονες.

Λέει μάλιστα ακριβώς το ΑΝΤΙΘΕΤΟ. Αυτό το οποίο επίσης λέει είναι ότι οι Αθηναίοι, για τους λόγους που αναφέραμε στην αρχή του κειμένου, θεωρούσαν τους εαυτούς τους γηγενείς.

Αποτελεί όμως ολίσθημα μέγα να παίρνουμε από τα αρχαία κείμενα, μόνο ότι μας συμφέρει και συμφωνεί με τις απόψεις μας και να αδιαφορούμε για την συνολική σκέψη του συγγραφέα και για το σύνολο των πληροφοριών του κειμένου.

Αυτά λέει λοιπόν ο Ισοκράτης, τον "Πανηγυρικό" μπορείτε να τον βρείτε σε οποιοδήποτε βιβλιοπωλείο και να μην πιστεύετε τόσο εύκολα ότι λέγεται σε σχέση με τα αρχαία κείμενα, χωρίς να τα μελετάτε.

Το εάν τώρα ορισμένοι έχουν κάποιες απόψεις, δικαίωμά τους είναι να πιστεύουν ότι θέλουν, δημοκρατία έχουμε, δεν έχουν όμως δικαίωμα να διαστρεβλώνουν, ελπίζοντας στην άγνοια των πολλών, τα Αρχαία Κείμενα.

ROBERT BRASILLACH.

"ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΕΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 40"

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Είναι χρέος των Ελλήνων Εθνικιστών, χρέος όχι μόνο με τη λογική της αναίρεσης μιας αρνητικής αντι - γερμανικής προπαγάνδας, αλλά και χρέος με το σκοπό της βίωσης του συνολικού Ευρωπαϊκού πνεύματος στην ανάπτυξη του Ευρωπαϊκού Εθνικοσοσιαλισμού, ν' αντιληφθούν και να πιστοποιήσουν ότι αυτή η υπόθεση της Ευρωπαϊκής βιοθεωρίαστου Μεσοπολέμου δεν είναι ένα ακραιφνές γερμανικό δημιούργημα. Απ' την παράξενη εκείνη στιγμή που ο Ιταλός ποιητής Ντ' Ανούτσιο χαιρετούσε με τον ρωμαϊκό τρόπο (για να καθιερωθεί μετά αυτός ως επίσημα φασιστικός), διαμέσου των πύρινων λόγων του Ρουμάνου Κοντρεάνου μπροστά στη Σιδηρά Φρουρά κι ίσαμε την ολοσχερή ερείπωση του κάστρου του Βερολίνου που τόσο παράξενα για τη σημερινή θολή λογική δεν υπεράσπιζαν εν τέλει Γερμανοί, αλλά Ισπανοί εθελοντές της Μεραρχίας "Αθούλ" και Γάλλοι στρατιώτες της Μεραρχίας "Καρλομάγνος", υπήρξε μια τρομακτική και τιτάνια αναβίωση του αρχαίου Λευκού κόσμου που αναζήτησε την ευθεία αντιπαράθεση με την παρά φύση επικρατούσα εξουσία της σιωνιστικής σκέψης και δράσης.

Ο Ελληνισμός (αναγεννημένος) ενάντια στον Εβραϊσμό. Δύο κόσμοι, δύο πολιτισμοί. Την ώρα που ο πολυλαβωμένος από τόσους πολέμους Ελληνικός Λαός επιδίωκε την πολιτιστική και οικονομική του ανασύσταση με την πιότερη περηφάνεια μέσα απ' τις ιαχές της μελανοφορεμένης ΕΟΝ του Ι.Μεταξά, οι εβραιόδουλοι πράκτορες της Αγγλίας πάσχιζαν ν' αποτρέψουν την ένωση της Πατρίδας με τα κινήματα εκείνα που στήριζαν τις ιδέες τους στο αρχαίο μας μεγαλείο. Αλοίμονο! Μέσα απ' τα παρασκήνια της Ιντέλιτζενς Σέρβις και των περίεργων "στοών" του πλανήτη μας γεννήθηκε ένας πόλεμος που έφερε αντιμέτωπους τους στρατιώτες των Νεολαιών της Ευρώπης, τους στρατιώτες με τα ίδια συνθήματα, τις ίδιες αξίες ενάντια στον καπιταλιστικό αστισμό και τον μπολσεβικισμό. Δεν είναι του παρόντος ν' αναλύσουμε τις ειδικές συνθήκες της δολοφονίας του εθνικού μας κυβερνήτη, ούτε να ρίξουμε φως στις σκοτεινές δολοπλοκίες εκείνων που τρόμαζαν απ' τις θυελλώδεις φωνές των Αγγλων Εθνικιστών του Sir Mosley στο Λονδίνο και του Hose Antonio στην Ισπανία. Η συγκεκριμένη ιστορική ευκαιρία χάθηκε. Και μαζί της, τόσο παράδοξα και αναίτια, όλοι εκείνοι οι εθνικιστές που χωρίς να το καταλάβουν κι οι ίδιοι πολέμησαν μεταξύ τους για το χατήρι των προδοτικών τους κυβερνήσεων.

Τον καιρό εκείνο το καζάνι έβραζε, που το έθνος της Ευρώπης ήταν κατ' ουσία ένα, το γένος των απανταχού ανά την Ευρώπη Εθνικιστών με τον ξεκάθαρο αντισημιτικό χαρακτήρα, την επιστροφή στην Παράδοση και την προσδοκία ενός ενιαίου φυλετικού κράτους, είναι αλήθεια πως οι θεωρητικές και αισθητικές βάσεις αυτής της ατσάλινης παράταξης δεν εκφράσθηκαν μόνο στη Γερμανία αλλά και στη Νότια Ευρώπη. Ειδικά οι αισθητικές! Ο Πάουντ, ο Μπραζιγιάκ, ο Ντριε λα Ροσέλ. Ο ένας φυλακίστηκε σ' ένα κλουβί, ο άλλος εκτελέστηκε, ο τρίτος πιέστηκε ν' αυτοκτονήσει!

Ανθρωποι που ενωμένοι με τα νήματα μιας απρόσμενης ιστορικής συγκυρίας της Θείας Πρόνοιας ανέλαβαν το δυσκολότερο των έργων: Να κραυγάσουν τα αίτια του Αγώνα. Είναι ίδιοι με τον Ιωνα Δραγούμη, οραματιστές και φιλόσοφοι σαν τον Συκουτρή και τον Βεζανή, εικονιστές και θαυματοποιοί όπως ο Παλαμάς. Κι αν κάποιοι σας το αρνηθούν δείξτε τους τότε το κοινό σημείο: Αναβιώνουν τον αρχαίο κόσμο. Λένε πως η ζωή είναι δω κι όχι στον άλλο κόσμο, λατρεύουν την Πατρίδα τους και τους προγόνους τους, μιλούν για τη θρησκεία του κάλους, του σώματος και της δυνάμεως, αρνούνται την κοινωνία της βιομηχανίας και της τεχνολογίας (άλλοι την εξωραΐζουν όπως ο Παρέτο που προσπερνά τους Φουτουριστές) και δοξάζουν την κοινωνία των πολεμιστών, τραγουδούν στα δάση, λατρεύουν τη συλλογικότητα υ-

μνώντας το δικό τους τραγικό άσμα του "Γιοφυριού της Αρτας" κι αρνούνται τις αναστολές. Ηθική τους είναι η Αισθητική τους, τα Στάδια που' ναι οι νέοι Ναοί, τα λαξεμένα κορμιά των αθλητών και ο έρωτας των γυναικών που σαν νέες Σπαρτιάτισσες πετούν τ' ακόντιο στην καρδιά του Ηλιου. Αναβίωση του αρχαίου Κόσμου, ναι. Μια κοινωνία μαγική κι όχι αιτιοκρατική, μαγική όπως η φύση.

Ναι, πολεμήσαμε τους Ιταλούς και τους Γερμανούς, είμαστε περήφανοι γι' αυτό! Μα τώρα που πέρασαν τα χρόνια και ξέρουμε τι έφταιξε θα πολεμήσουμε εκείνους που τόσο δόλια τους έστρεψαν εναντίον μας. Τι ειρωνία... Τους φασίστες τους πολέμησαν οι φασίστες. POURQUIS? (Γιατί;) ούρλιαζαν οι Γάλλοι κομμουνιστές κι εγκατέλειπαν τα χαρακώματά τους όταν εισέβαλαν οι Γερμανοί. Μα τους πολέμησαν σθεναρά εκείνοι που στις 6 Φλεβάρη του '34 εδολοφονούντο ως Εθνικοσοσιαλιστές απ' την γαλλική αστυνομία, εκείνοι πιο Εθνικοσοσιαλιστές απ' τους Εθνικοσοσιαλιστές όπως κι οι Εθνικιστές του Μεταξά, τα μεγαλωμένα παιδιά της ΕΟΝ στη γραμμή του Ρούπελ και στην Αλβανία, που 'ταν πιο Εθνικιστές απ' τους Μελανοχίτωνες Εθνικιστές της Ιταλίας...

6 Φλεβάρη και το '45. Εντεκα χρόνια μετά, αλλά την ίδια μέρα μέσα στ' οξύμωρο δραματικό κλίμα της ιστορίας, διατάσσεται η δολοφονία του Ρομπέρ Μπραζιγιάκ, ενός κολοσσού των γραμμάτων που παρ' όλα αυτά είχε πολεμήσει τους Γερμανούς, από κείνους που, αν είναι δυνατό, αρνήθηκαν ως κομμουνιστές να τους πολεμήσουν στην εισβολή. Ενας ολόκληρος αιώνας πολιτισμού κομματιαζόταν. Ο Γκομπινώ, η γαλλική λατρεία του αντισημίτη Ντρυμόν του πρωτοπόρου, που πρώτος απ' τον προηγούμενο αιώνα είχε χρησιμοποιήσει τη λέξη "ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ", ο Μωράς, ο Μωρίς Μπαρντές, ο Ντριε λα Ροσέλ, ο Σελίν...

Μήνες στη φυλακή της Freshes κι ούτε μια ικεσία, μια παράκληση. Μήνες στη φυλακή κι είχε - πόσο τον κατηγορώ εγώ ο πικραμένος απ' το χαμό του - τη δύναμη να συγχωρεί τους εχθρούς του, να κρίνει τα καθεστώτα των ιδεών του, να ελπίζει στο κατακερματισμένο του έθνος, πιο λευκός κι από το Χιόνι. Κι αντί να λυγίσει, αντί να υποκύψει, αφήνει την παρακαταθήκη του και γράφει. Γράφει σ' ένα στρατιώτη της ταξης του '40. Τα φύλλα βαραίνουν. Τον καλούν στο εκτελεστικό απόσπασμα στον Montrouge και με το αίμα του γράφει σ' έναν στρατιώτη της τάξης της δικής μου. "VIVE LA FRANCE" φωνάζει πριν ξεψυχήσει κι είναι σαν να φωνάζει τώρα στον αιώνιο στρατιώτη της τάξης του Μέλλοντος...!

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Υ.Γ.: Λίγα χρόνια μετά ο άντρας της αδελφής του, ο Μωρίς Μπαρντές καταγγέλει την ανίερη βαναυσότητα των "Συμμάχων της Διαφθοράς" με τα έργα του "Γράμμα στον Φρανσουά Μωριάκ", "Νυρεμβέργη 2 ή οι Πλαστογράφοι", "Τι είναι Φασισμός" και άλλα πολλά. Οι πωλήσεις θ' ανέβουν στα ύψη, ο λαός θα αντιδράσει με την οργή του. Αναρωτιέμαι τόσο ιερόσυλα πια, εάν είναι κι αυτό κάτι.

"Αγαπητό παιδί μου, άρχισα να γράφω εδώ ένα γράμμα ή απλές σημειώσεις χωρίς ιδιαίτερη σειρά ; Μου φαίνεται περισσότερο σαν γράμμα, γιατί σε κάθε γραμμή που έγραφα, είχα μπροστά μου την όψη ενός παιδιού τεσσάρων ετών, που γεννήθηκε όταν οι Γερμανοί αποβιβάστηκαν στην Νορβηγία, προαναγέλοντας την μεγάλη επίθεση του 1940, που μέχρι σήμερα δεν γνώρισε καθόλου την ειρήνη. Εζησε τις μέρες του στην αρχή, κάτω από την γερμανική κατοχή και μετά κάτω από την αμερικανική. Κατέβηκε στο καταφύγιο στους συναγερμούς, θε τι ήταν οι βομβαρδισμοί, οι εικόνες κατεστραμένων σταθμών, το κροτάλισμα των πυροβόλων των αεροπλάνων. Μέχρις πριν από μερικούς μήνες πίστευε ακόμη ότι η γαλλική σημαία ήταν εκείνη η άσπρη, διότι την είχε δει να κυματίζει στα φορτηγά εφοδίων ελπίζοντας έτσι να ξεφύγουν από τις αμερικάνικες βόμβες. 'Ηξερε τα τραγούδια των γερμανών στρατιωτών. Δεν ήξερε τι είναι μία μπανάνα, ένα πορτοκάλι, μία τούρτα από σοκολάτα. Υπέφερε την έξοδο του 1940, και άφησε το σπίτι του το 1944. Ξέρει ότι το σπίτι του καταλήφθηκε.

Οταν του λες να πάει να παίξει, να χαρεί, βρίσκει πάντα ένα πρόσχημα ότι δεν θέλει: "Δεν έχω καιρό, ο πατέρας μου είναι στη φυλακή". Διότι είδε στη φυλακή τον πατέρα του, τους θείους του, την γιαγιά, τον παππού. Αυτό είναι το αγοράκι που σκέφτομαι.

Θα είναι είκοσι ετών το 1960. Σε στρατιωτική διάλεκτο, στην Γαλλία, λέγεται 60η σειρά. Δεν τολμώ να ελπίσω ότι δεν θα γνωρίσει την στρατιωτική θητεία και τις τρέλλες της. Ο κόσμος είναι τόσο τρελός που θα γνωρίσει σίγουρα άλλες αναστατώσεις, ίσως πιό μεγάλες από τις δικές μας. Εκείνη την εποχή, αυτό πού'γραφα στην FRESNES πριν 16 χρόνια, θά'χει άραγε κάποια σημασία ; Ο Φασι-

σμός, η Γαλλία, και η Γερμανία θά'ναι ακόμη στοιχεία ενός υποθετικού σύμπαντος. Δεν ξέρω! Η εμπειρία, από την άλλη μεριά, δεν χρησιμεύει πολύ όταν είναι προσωπική, και σε τίποτα όταν την έχουν άλλοι. Αλλά δεν έχει σημασία. Και σκεφτόμενος αυτό το παιδί, που θα είναι μία μέρα ένας στρατιώτης της τάξης του 1940, γράφω αυτές τις σελίδες πάνω στον πόλεμο, από το βάθος μιάς φυλακής.

5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1944.

Ποτέ μου δεν κράτησα ημερολόγιο, εκτός από μία φορά, κοντά στα δεκαπέντε και στα δεκαεφτά μου χρόνια. 'Οταν ήμουν κρατούμενος στη Γερμανία, έβλεπα συναγωνιστές, χωρίς καμία προδιάθεση γι'αυτού του είδους την άσκηση, να σημειώνουν με θρησκευτική ευλάβεια, κάθε ημέρα, στην μονότονη ζωή του στρατοπέδου, μέχρις ότου φθάσουνε τα εφόδια. Ούτε ήθελα, ούτε προσπαθούσα να τους μιμηθώ. Και ακόμη περισσότερο, στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του NOISY LE-SEC όπου αυτό το χρόνο έμεινα ένα μήνα, από τις 15 Σεπτεμβρίου μέχρι τις 15 Οκτωβρίου, και όπου ξανασυνάντησα μερικές εικόνες αρκετά παρόμοιες με την στρατιωτική φυλακή. Αλλά εδώ, σ'αυτό το κελί όπου ζούμε τρείς μαζί, περιμένοντας την δίκη, οι σποραδικές σημειώσεις ή τα ποιήματα, είναι χωρίς αμφιβολία το μόνο μέσον για να διασκεδάσουμε τις άδειες μέρες και να δούμε έτσι λίγο φως.

Αρχίζω λοιπόν αυτές τις γραμμές, ένα καθαρό και γλυκό Νοεμβριάτικο απόγευμα, στο 344 κελί της πρώτης πτέρυγος, στην φυλακή του FRESNES. Δεν έχω μολύβι, γι'αυτό έκρυψα ένα στο τσιμπούκι μου. Το παράθυρο είναι ανοιχτό, και μέσα από τα σίδερα, διακρίνω την φθινοπωριάτικη εξοχή, τις πλαγιές των λόφων, στο βάθος το γυμνάσιο LAKANAL και το πάρκο των SCEAUX. Σκύβοντας θα μπορούσα να διακρίνω μέσα από την ομίχλη τον πύργο του Αιφελ, και να ακούσω τον θόρυβο ενός ποδοσφαιρικού παιχνιδιού στο στάδιο του CROIX DE BERNY. Πάνε τρεις μήνες που βρίσκομαι εδώ. Θα μπορούσα - και τό'χω σκεφθεί μερικές φορές - να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου, πολιτικού ή ηθικού χαρακτήρα πάνω στα χρόνια που ζήσαμε. Αλλά τόση τάξη και τόση αφηρημάδα δεν ταιριάζουν πράγματι με τις συνήθειές μου. Για μένα οι ιδέες δεν γεννιούνται παρά από την επαφή με την πραγματικότητα, τόσο ταιριαστά μ'αυτό που ένιωσα κι έζησα. Αυτοί που τη νύχτα πάνε να κοιμηθούν στο κρεβατάκι τους, κι όχι σ'αυτό το αχυρένιο στρώμα στο γυμνό πάτωμα, κάτω από το παράθυρο, νομίζουν ότι τα παρόμοια μέρη μ'αυτό που ζώ είναι τόποι ασκήσεως, όπου είναι ωραίο να αυτοσυγκεντρώνεσαι. Δεν έχω τίποτα εναντίον της αυτοσυγκεντρώσεως και δεν έχω τίποτα να μάθω από αυτές τις ασκήσεις: αλλά είναι μία πραγματικότητα που δεν μπορώ να αποφύγω. Ενας λόγος παραπάνω για να το εκμεταλλευτώ. Μόνο που προτιμώ να το κάνω άτακτα, έτσι, σε μορφή σημειώσεων, ή διαρκούς γράμματος κι όχι σαν μελέτη, για την οποία δεν αισθάνομαι ικανός να γράψω. Ισως μία μέρα θα μπορούσαν να δημοσιευθούν τα ποιήματά μου της φυλακής. Αλλά για να δημοσιευθούν αυτές οι σελίδες θα χρειαζόταν ελευθερία εκφράσεως, την οποία βλέπω μακρυνή ακόμη. Θα πρέπει λοιπόν να περιμένουν τον αληθινό τους παραλήπτη, τον στρατιώτη της τάξης του 1940.

Από μέρους μου, νομίζω ότι μπορώ να παρουσιαστώ σε λίγες μέρες στους δικαστές των οποίων η ηθική αξία πρέπει να το εξομολογηθώ, δεν με εκπλήσσει τόσο. Οι δικαστές ανήκαν στους αντάρτες, κάτι που δεν συνέβηκε ποτέ στα χρονικά της δικαιοσύνης, μοχθηρών ανθρώπων πεπεισμένων ότι βασάνισα τους φίλους τους, δολοφόνησα τους αδελφούς τους, έκαψα τα σπίτια τους. Η περιφρόνηση ακόμη περισσότερο του δημόσιου κατήγορου, του προέδρου, δικαστών που ορκίστηκαν να υπηρετούν τον στρατάρχη PETAIN έτοιμοι να εκφωνίσουν μία κατηγορία εναντίον των κομμουνιστών αν έπαιρναν διαταγή. Είναι νομίζω η περίπτωση μερικών δικαστών του σήμερα. Κακομοίρηδες, προβληματιζόμενοι μόνο για την καριέρα σας, έτοιμοι να θυσιάσετε με απλή αδιαφορία την ζωή ενός νέου 20

χρόνων - το διαπιστώσαμε για να μην χάσουν την προαγωγή και 1000 γαλλικά φράγκα ή και περισσότερα το μήνα. Μα όλο αυτό το μείγμα δειλίας και ακατανοησίας, δημιουργεί την κοινωνία, την Κοινωνία με Κ κεφαλαίο, εκείνη που οι αναρχικοί θέλουν να στήσουν στην κρεμάλα. Είναι η πρώτη φορά, εν τέλει, που συναντώ την κοινωνία, με όλο τον χαρακτήρα του μεσαιωνισμού, με τους κόλακές της, με τις αλυσίδες της, με τους μπάτσους της, με τις ερμίνες της, με την χλιδή της. Αξίζει τον κόπο να έχεις ζήσει αυτές τις στιγμές. Κι'έπειτα η δικαιοσύνη είναι μία ωραία λέξι, εκείνη η δικαιοσύνη των 6000 δικαστικών λαθών. Μετά είναι η δικαιοσύνη που καταδίκασε τον Σωκράτη, τον Ιησού Χριστό, και τον ANDREA CHENIER, και μας εκπλήσει να κάνουμε θεωρήσεις αρκετά λιγότερο απρόσεχτες όταν σκεφτόμαστε γι'αυτό. Πρέπει να δεχτούμε ότι καμμιά άλλη ανθρώπινη επινόηση δεν έκανε τόσο φοβερά λάθη, αφού ο πόλεμος, αυτός τουλάχιστον, αγνοεί τα εγκλήματά του..

Ολα αυτά δεν συντελούν στο να προσεγγίσουμε και να πιστέψουμε σ'αυτήν την δικαιοσύνη, η οποία μας θυσιάζει αμέσως, με μοναδικό αντίδωρο που διαθέτει, την βλακεία της. Αλλά αυτή βρίσκεται εκεί, ότι και να σκέφτομαι, με την σιγουριά της θέσης της εμπρός της, και την δειλία στην καρδιά της, και εγώ πρέπει ν'αποφασίσω γρήγορα.

Σίγουρα θα ζητήσουν για μένα την ποινή του θανάτου, κατηγορώντας με για συνεργασία με τον εχθρό και προδοσία. Θα πρέπει, ίσως, να προσπαθήσω να κάνω έναν έλεγχο της συνείδησής μου, ή τουλάχιστον της ανησυχίας που νοιώθω, να ρωτήσω τον εαυτό μου εάν έσφαλα, μιλώ για το μόνο λάθος που έχει σημασία, εάν πήρα λάθος θέση στην ζωή μου, διότι πάντα έχει κανείς το δικαίωμα να κάνει μικρά λάθη πάνω στη ζωή και στους ανθρώπους. Πρέπει να εξομολογηθώ στον εαυτό μου, όπως και σ'όλους τους άλλους, ότι δεν νιώθω καμία ανάγκη από έναν τέτοιο έλεγχο και ούτε νιώθω καμία ανησυχία ή τύψη. Ξέρω ότι έχω την καρδιά μου καθαρή ακόμη κι αν λάθεψα κάπου. Οσο και αν προσπάθησα δεν μπόρεσα να δείξω την ελάχιστη μετάνοια. Δεν θυμάμαι, αυτήν την ώρα, που θεωρώ χωρίς λυρισμούς, απόλυτης ειλικρίνειας, να πρόδωσα ποτέ την πατρίδα μου, ούτε να προσπάθησα ποτέ να το κάνω. Δεν γράφω αυτές τις σελίδες για να υπερασπίσω τον εαυτό μου, αλλά για να πω αυτό που σκέφτομαι και νοιώθω πραγματικά αυτήν την στιγμή, και δεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα. Εγώ που πάντα σκέφτηκα το παρελθόν μου με άπειρη επιείκεια, προσπαθώ τώρα να κοιτάξω το παρόν, και ίσως στο μέλλον, αν όχι για μένα τουλάχιστον γι'αυτούς που θα με διαβάσουν, για σένα που θα μπορέσεις να με διαβάσεις, σε 16 χρόνια, αν αυτές οι σελίδες φθάσουν στα χέρια σου.

6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1944

Μου φαίνεται σαν μην είμαι εγώ ο πρωταγωνιστής αυτής της περιπέτειας. Θά'βρισκα σ'αυτήν την αίσθηση μία ειλικρίνεια και μία αισιοδοξία γεμάτη ψευδαισθήσεις. Φαντάζομαι ότι ο κλέφτης και ο δολοφόνος δεν αναγνωρίζονται στους δυσνόητους ορισμούς περί Κλοπής και Λολοφονίας που προβλέπονται από τον κώδικα. Εγώ που δεν μπορώ να καθορίσω τον εαυτό μου από τον ασαφή ορισμό περί προδοσίας για την οποία κατηγορούμαι, δεν μπορώ παρά να είμαι αδιάφορος σ'όλη αυτή την κωμωδία. Πρέπει να με πείσουνε με την επιχειρηματολογία ότι "παίζεται το κεφάλι μου", όπως συνηθίζεται να λέγεται κατά μία λαϊκή έκφραση. Αλλωστε αγαπώ την ζωή όπως οποιοσδήποτε άλλος, αγαπώ την θύμιση της νιότης μου, που δεν είναι εξ'άλλου τόσο μακρυνή, τους φίλους, τους συγγενείς, τις άπειρες χαρές της ζωής. Αν θα πρέπει να εγκαταλείψω όλα αυτά θα έχω μία άπειρη λυπηρή νοσταλγία. Δεν βλέπω παρ'όλα αυτά σ'αυτήν την νοσταλγία, έναν λόγο για να λυπηθώ ακόμη περισσότερο, για ν'απογοητευθώ. Είμαι αρκετά μοιρολάτρης για να δεχθώ τη μοίρα.

Η αίσθηση του θανάτου θάπρεπε να μου είναι παρούσα αυτές τις στιγμές, περισσότερη από κάθε άλλη φορά. Ξέρω ότι δεν είμαι ακόμη υπό την απειλή της δικαστικής απόφασης. Μπορώ να πω ειλικρινά ότι δεν ενοχλούμαι και δεν χάνω τον ύπνο μου στην σκέψη αυτού του θανάτου που τρομάζει, αν και θά'πρεπε να με φοβίζει, ή εκείνες τις μορφές πιό αργού θανάτου, από άλλες καταδίκες. Λυπάμαι σκεφτόμενος τον πόνο που προκαλεί αυτή η καταδίκη στα πρόσωπα που μου είναι πιο αξιαγάπητα, και δοκιμάζω πικρία και μελαγχολία, μια μελαγχολία που φθάνει μέχρις δακρύων, προπαντός αν μου συμβαίνει να σκεφθώ τα μικρά που είναι στο σπίτι μου, τα παιδιά της αδελφής μου που μου θυμίζουν αυτό που εγώ και εκείνη είμασταν στην παιδική μας ηλικία, και σκέφτομαι ότι θα με ξεχάσουν και ότι ο κόσμος μας καταρρέει ήδη εμπρός στα μάτια τους. Αλλά μετά καταλαβαίνω ότι δεν ωφελεί πλέον να σκέφτομαι, και όσον αφορά στα

άλλα αγαπητά μου πρόσωπα που δεν είναι παιδιά, ξέρω καλά ότι τίποτα, ούτε ο θάνατος, θα μπορέσει να με χωρίσει από αυτούς στην καρδιά μου. Ετσι ζω ήσυχα αυτήν την πρόσκαιρη ζωή που είναι όλη δική μου, και μερικές φορές με εκπλήσει να παρατηρώ τις κατεστραμένες στιγμές αυτής από τον φόβο.

Αλλά παρ'όλα αυτά νά'μαι λοιπόν κατηγορούμενος για προδοσία επειδή προσπάθησα εν καιρώ πολέμου, να κάνω μία συμφωνία με τους Γερμανούς οι οποίοι κατείχαν τη χώρα μου. Αντιλαμβάνομαι εξ'ολοκλήρου τον παραλογισμό αυτής της δίκης, της αδικίας της. Λεν θέλω να επαναλάβω σ'αυτήν την θέση τα φτωχά νομικά θέματα, τα οποία εξ'άλλου είναι έγκυρα, και τα οποία θα προσάγουμε στο δικαστήριο. Το ότι όμως η ανακωχή της 25ης Ιουνίου 1940 έγινε δεκτή απ'όλους σχεδόν τους Γάλλους με απερίγραπτη ανακούφιση - και μερικές φορές με εκπληκτικές εκδηλώσεις χαράς -, το ότι η κυβέρνηση του Στρατάρχου PETAIN έγινε δεκτή απ'όλους, αναγνωρίσθηκε απ'όλες τις ξένες δυνάμεις, ακόμη και του Βατικανού, από την Σοβιετική Ρωσία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, αφού δηλώθηκε από την Συντακτική Συνέλευση ότι αυτή η κυβέρνηση αποφάσισε να εισέλθει στην οδό της συνεργασίας", - αυτά σήμερα αποτελούν θέματα δίχως αξία. 'Ετσι αισθάνθηκα αρκετά κοντά στη νομιμότητα, εθεώρησα εν δράσει τον πόλεμο όταν γινόταν, με όλες τις υποχρεώσεις μου, και τον θεώρησα λήξαντα όταν ανακυρήχθηκε το τέλος του. Και βάλθηκα να κοιτώ την Γερμανία. Ηταν ένα ενθουσιώδες θέαμα.

Γνωρίζω καλά τις κατηγορίες που μπορούν να φορτωθούν στην πλάτη αυτού του έθνους, τα λάθη που έκανε. Μερικά είναι πολιτικής τάξης, και μόνον η Ιστορία θα μπορέσει να τα κρίνει επαρκώς. Οι αντιπαλοί μας, για παράδειγμα, αρνούνται να δεχθούν ότι η Γαλλική Λεγεώνα ενάντια στον μπολσεβικισμό πολεμήθηκε από μερικούς γερμανούς, διότι απειλούσε να δώσει πολύ αξία στην Γαλλία σε περίπτωση γερμανικής νίκης. Παρ'όλα αυτά, δεν είναι μυστικό για κανέναν ότι στη Γερμανία υπήρχε πάντα μία διαμάχη, κατι εξ'άλλου αρκετά φυσιολογικό, μεταξύ εκείνων που ήταν υπέρ μίας Ευρωπαϊκής Συμφιλίωσης και μίας Νέας Τάξης, και εκείνους που θέλανε να σιγουρέψουν την ισχύ της χώρας τους με έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο κλασσικής μορφής, προσθέτοντας το "διαίρει και βασίλευε", αρνούμενοι να δώσουν εγγυήσεις σχετικά με την τύχη των κατειλημένων λαών και προκαλώντας έτσι εκείνη την αυξανόμενη επιθετικότητα από τους κατεχομένους που στην Ευρώπη είχε γεννηθεί. Τα άλλα λάθη έχουν χαρακτήρα πιο εντυπωσιακό στα μάτια του λαού και δεν θα ήταν δυνατό να τα συζητήσουμε με κάποια πιθανότητα να εισακουσθούμε. Τον τελευταίο χρόνο της κατοχής, σε μία χώρα που βρισκόταν σε απόγνωση από την προπαγάνδα των συμμάχων, από την διάρκεια του πολέμου και από αυτές τις λυπηρές εξορίες που ήταν, κατά την γνώμη μου, το πιό σοβαρό σφάλμα της Γερμανίας, ήταν ο χρόνος των πιό σκληρών αντιποίνων , και τα πιό χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι οι εμπρησμοί των χωριών της DORDOGNA και της CORREZE, και οι τραγωδίες του ASCQ και του ORADOUR. Πάντα με τρόμαζε η πολιτική των αιχμαλώτων ένας τρόμος για κάθε συλλογική υπευθυνότητα, έννοια που βρίσκω βάρβαρη και συγχρόνως ιουδαϊκή. Αλλά πρέπει ν'αναγνωρίσω ότι, όσο κι αν αυτά που έγιναν από μερικούς αξιωματικούς είναι ασυνχώρητα - εκείνος που στο ASCQ εκτέλεσε όλους τους κατοίκους του χωριού λένε ότι τουφεκίστηκε-, επαληθεύτηκαν σε αναστατωμένες χώρες, όπου δολοφονούνταν καθημερινά γερμανοί στρατιώτες και γάλλοι πολίτες, μερικές φορές χωρίς καμμία εξακριβωμένη πολιτική σκοπιμότητα. Αθώοι πλήρωσαν σκληρά, μ'έναν τρόπο απεχθή, για εγκλήματα που σήμερα δεν θέλουν να μιλούν, αλλά που γίνανε. Και πρέπει να προστεθεί ότι οι τραγωδίες της τελευταίας χρονιάς δεν αποτελούν την ντροπή ενός μόνον λαού: ήταν οι Εγγλέζοι στον πόλεμο εναντίον των Μπόερς, πριν 40 χρόνια, που επινοήσανε τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως για γυναικόπαιδα και τους εμπρησμούς χωριών, και οι Γάλλοι στα 1925, καταπνίγοντας τους κινηματίες της Ινδοκίνας, μετά την επανάσταση του YEN-BAY, με μία επίδειξη σκληρότητας και βασανιστηρίων σχετικά με τα οποία οι κομμουνιστές συγγραφείς μας αφήσανε αναμφισβήτητες περιγραφές. Μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο διάβαζα, μαζί με άλλες τρομερές λεπτομέρειες δημοσιευμένες στον νέο τύπο σχετικά με τα "Γερμανικά εγκλήματα", ένα βιβλίο του ANDREE VIOLLIS, με πρόλογο του MALRAUX, όπου παρουσίαζε τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε η αστυνομία της SAIGON. Τα δύο ντοκουμέντα μοιάζανε νά'χουν αντιγραφεί τό'να από το άλλο, και δεν σου εμπνεύανε βεβαίως και μεγάλη αγάπη για τις αστυνομίες, οποιεσδήποτε και αν είναι αυτές. Οταν οι αμερικάνοι μπήκανε στην Αλσατία, συλλάμβαναν και αυτοί ομήρους κάθε φορά που δέχονταν επιθέσεις. Ο πό-

λεμος είναι ένα μισητό κακό, γιατί παρέχει, στη μία ή στην άλλη παράταξη, εξουσίες σε άτομα που αμέσως ξεσπάζουν. Η συμβίωση των Γάλλων και των Γερμανών τέλειωσε έτσι με μία διαδοχή από τραγωδίες, δολοφονίες από τους αντάρτες, φοβερά αντίποινα, που δίνουν σ'αυτόν τον πόλεμο την μορφή ενός πολέμου του XVI αιώνα. Αυτό δεν βοήθησε τους λαούς να μας καταλάβουν.

Και σ'αυτό πρέπει χωρίς άλλο να προσθέσουμε την αποδοτικότητα των αντιεβραϊκών μέτρων. Είμαι αντισημίτης, έμαθα από την Ιστορία τον τρόμο της ιουδαϊκής δικτατορίας, ωστόσο μου φαίνεται και πάντα μου φαινόταν απαράδεκτο που χωρίσθηκαν τόσο συχνά οι οικογένειες, πάρθηκαν τα παιδιά, οργανώθηκαν εξορίες που θα ήταν το ίδιο παράνομες ακόμη και αν δεν είχαν σαν κρυφό τέλος τον καθαρό και απλό θάνατο. Δεν είναι έτσι που θα επιλυθεί το εβραϊκό ζήτημα. Και προσθέτω, εάν αυτοί οι μέθοδοι αύξησαν στην Γαλλία το μίσος για την Γερμανία, ωστόσο ο αντισημιτισμός θα μείνει πια ριζωμένος στον γαλλικό λαό, και η επιστροφή των εβραίων δεν θα ειδωθεί βεβαίως με καλό μάτι. Στην γαλλο-γερμανική ασυμφωνία υπάρχει μόνον ένα ζήτημα που δεν μας αφορά απ'ευθείας. Και οι αλήθειες του αντισημιτισμού δεν θα σβήσουν.

Ιδού γραμμένα, αρκετά τίμια, αν και grosso modo, μερικά κίνητρα φθόνου που ένας εθνικιστής μπορεί να θρέψει προς την Γερμανία. Την στιγμή της κατοχής δεν τους γνωρίζαμε άλλωστε όλους, και στην συνέχεια προστέθηκαν σ'αυτήν την κατοχή φανταστικές λεπτομέρειες, με μία απόλυτη περιφρόνηση προς την αλήθεια. Μία μέρα, οι μαθητές των σχολείων θα μάθουν - εξέτασα καλά την ιδέα - ότι για τέσσερα συνεχή χρόνια οι Γερμανοί δεν κάνανε τίποτα άλλο από το να τουφεκίζουν Γάλλους στις γωνίες των δρόμων, ενώ η αλήθεια είναι ότι πολλοί Γάλλοι ούτε που κατάλαβαν, τρόπος του λέγειν, την κατοχή, και μερικοί από εκείνους που, μόνον με λόγια, ήταν εχθρικοί πλουτίσανε στις πλάτες των Γερμανών. Ετσι μία μέρα θα μπορούσε ίσως να γραφτεί η αλήθεια γι'αυτά τα αξιοθαύμαστα χρόνια, και ελπίζω ότι τα πάθη των παρατάξεων δεν θα την αλλάξουν τόσο πολύ. Μία κατοχή είναι πάντα οδυνηρή για την εθνική υπερηφάνεια, και διαπράτει πάντα σφάλματα: αλλά θα χρειαστεί να δικαιώσουμε την Γερμανία από το γεγονός ότι για τρία χρόνια το λιγότερο, δηλαδή πριν να εξαπλωθεί ο εμφύλιος πόλεμος, και σχεδόν παντού, η κατοχή ήταν, σωστή στις μορφές της και στις σχέσεις της με τον πληθυσμό, ακόμη και αν μερικά μέτρα γενικής τάξεως δεν αποδείχτηκαν και τόσο κατάλληλα.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που με απασχολεί σήμερα περισσότερο δεν είναι η ιστορία εκείνου που πραγματικά ήταν η κατοχή, αλλά το τι θα σκεφθεί κανείς στο μέλλον για τα προβλήματα συνυπάρξεως που δημιούργησε αυτή. Τώρα, όποιαδήποτε και να ήταν τα σφάλματα της Γερμανίας - και δεν μίλησα εδώ για τα σφάλματα της Γαλλίας - παραμένει πάντοτε μία μεγάλη χώρα στην καρδιά της Ευρώπης, της οποίας τα έξοχα χαρίσματα φανερώθηκαν για πάντα μέσα απ'όλα τα ελαττώματά της. Σε όλη μου την ζωή δεν ήμουν φίλος της Γερμανίας. Ημουν οπαδός του MAURRAS, δηλαδή παραδοσιακά θρεμμένος με την υποψία γι'αυτόν τον λαό, αμαθή της ίδιας του της γλώσσας και σχεδόν ολοκληρωτικά της λογοτεχνίας του, με ατελείς γνώσεις της ιστορίας του και της τέχνης του, για να μην μιλήσουμε για τα όριά του, και ακόμη περισσότερο χωρίς κλίση προς την μουσική, δεν είχε τίποτα βασικά που να με ελκύει. Τα γούστα μου με φέρουν πιό πολύ προς τις χώρες του ηλίου, προς την Ισπανία,ή την Ιταλία, και θρέφω για την αγγλική λογοτεχνία τον πιό ολοκληρωτικό και συγκινητικό θαυμασμό. Στάθηκα στην αρχή ένας απλός παρατηρητής της προπολεμικής Γερμανίας, της αναγέννησής της, των μύθων της, της εθνικοσοσιαλιστικής ποίησης με τις μεγαλειώδεις γιορτές και τον Βαγκνερικό ρομαντισμό. Ημουν δηλαδή ένας συνειδητός συνεργάτης πιστεύοντας ότι έπρεπε επιτέλους να λήξει αυτή η διαφωνία η οποία από τόσους αιώνες έστελνε τόσους νέους στον θάνατο. Και σιγά σιγά σπρώχτηκα πιό μακρυά. Ξέρω καλά ότι δεν θα ήταν πονηράδα να το πω , αφού αυτή η εξέλιξη έγινε ακριβώς την στιγμή που η κατοχή γινόταν πιό σκληρή, αλλά δεν γράφω αυτές τις σελίδες θέλοντας να κάνω τον πονηρό. Σιγά-σιγά που ο μύθος της συνεργασίας γινόταν πιό αόριστος, που η συμφιλίωση γινόταν πιό δύσκολη, που τα σφάλματα μαζεύονταν από την μιά ή την άλλη μεριά θαύμαζα με αυξανόμενη νοσταλγία εκείνο που μου είχε φανεί απαραίτητο, και σκεφτόμουν ότι μιά μέρα, με οποιοδήποτε τίμημα, τα πράγματα θα διορθώνονταν πάλι. Δημοσιογράφοι με επίπληξαν σκληρά γιατί έγραψα μία μέρα σ'ένα άρθρο, ότι οι πιό εξέχοντες από εμάς αγάπησαν λιγώτερο ή περισσότερο την Γερμανία, και θα τους μείνει μιά γλυκειά ανάμνηση. Θα μπορούσα να απαντήσω, εάν ήμουν ελεύθερος, ότι ήταν μία φράση αποχαιρετισμού

φίλων, αυτό που γράφεται όταν όλα έχουν τελειώσει και μένει μόνον η λυπηρή νοσταλγία και η φιλοφρόνηση. Αλλά δεν ήθελα να θεωρήσω τελειωτική αυτή την ρήξη μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας, που ήταν ένα γεγονός αναντίρρητο την άνοιξη του 1944. 'Αλλοι θα ξανα-ασχοληθούν ίσως υπό διαφορετική μορφή, μ'αυτήν την επιθυμία ξανασυμφιλιώσεως που ήταν το όνειρο πολλών διαφόρων πνευμάτων. Ο ίδιος ο Στρατηγός DE GAULLE έγραφε το 1934, δηλαδή μετά την άνοδο του HITLER : αρχίζοντας "να ονειρευτούμε μεγάλα πράγματα που οι δυό λαοί θα μπορούσαν να κάνουν μαζί". Σ'όλα αυτά τα χρόνια πού έπρεπε να είναι σκληρή με τους άλλους η Γερμανία έδειξε να δέχεται με σκληρότητα, τα χτυπήματα που της δίνανε. 'Εδειξε περίσσια την ζωτικότητά της, την ικανότητα προσαρμογής, το κουράγιο και τον ηρωισμό της.Στις καμένες από φώσφορο πολιτείες της ένας λαός ολόκληρος ρίχτηκε σε μία κοινή προσπάθεια και στις κατακτημένες χώρες απ'όπου τον έδιωχνε η αμερικάνικη ή η ρωσική δύναμη, ο μαχόμενος Γερμανός πολέμησε, απομονωμένος, με εκείνη την δύναμη της απελπισίας που ο καθένας ειλικρινά αναγνώρισε, και που ο THIERRY MAULNIER εξύμνησε σε ένα άρθρο που τον τιμά λίγες μέρες μετά την πτώση του Παρισιού. Είναι αδύνατο όλες αυτές οι αρετές να χάθηκαν για πάντοτε. Αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του πολιτισμού μας.

Οπως έγραφε ο ALFRED FABRE-LUCE στο εξαιρετικό του βιβλίο που του στοίχισε την γερμανική φυλακή, πριν του στοιχίσει την φυλάκιση από την αντίσταση: "Αυτοί θα νικηθούν από, τους αριθμούς και το χρήμα, αλλά εμείς δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε αυτά τα χρόνια της συμφωνίας". Γράφω αυτές τις γραμμές διότι είμαι ακόμα συνειδητός. Διότι νομίζω ότι το χαμένο έργο της γενιάς του 1918, και μετά εκείνης του 1940, το έργο της ειρήνης, θα πρέπει να επανέλθει μία μέρα, και που ταυτίζεται με την ξανασυμφιλίωση Γαλλίας Γερμανίας.

Διότι σκέφτομαι πάντα φιλικά τους γερμανούς που γνώρισα, και είναι συνειδητοί, και πιό πολύ τον φίλο μου τον KARL HEIHZ BREMER που έπεσε στο ανατολικό μέτωπο τον μάιο του 1942. Διότι πιστεύω ότι αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς να αρνηθείτε ούτε εμάς, ούτε τους νεκρούς σας, ούτε το άδικο κακό που κάναμε ο ένας στον άλλο. Και θα πρέπει να φτάσουμε σ'αυτό το σημείο. Δεν είναι αλήθεια αγαπητό μου παιδί της τάξης του 1940;

10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1944

Δεδομένου ότι αυτές οι σημειώσεις έχουν πρωτίστως πολιτικό χαρακτήρα, σκοπεύω να τις συνεχίσω και να ερευνήσω αυτό που στο μέλλον θα παραμείνει αντί εκείνου που εμείς ονομάσαμε Φασισμό. Κατά την γνώμη μου, αυτή η λέξη σημαίνει το σύνολο των ιδεών και περισσότερο ακόμη των μύθων στους οποίους δώσαμε αυτό το όνομα, χωρίς να διατηρεί πάντοτε καλές σχέσεις με τον Ιταλικό Φασισμό, ο οποίος είναι έργο μιας εικοσαετίας εξαιρετικά εφήμερης. Ο Μουσολίνι, ευφυής άνθρωπος παρά τα λάθη του, προσπάθησε να πλάσει τον Ιταλικό λαό κατά το ρωμαικό πρότυπο. Αποξήρανε Βάλτους, χάραξε Δρόμους, ξανάδωσε ένα φαινομενικό κύρος σ'ένα λαό που κάποτε του έλειπε, ένα κύρος που στηρίχτηκε στη γέννηση του επαναστατικού χάους. Αλλά έκανε το λάθος να εμπλέξει σε πόλεμο έναν λαό που δεν ήθελε να πολεμήσει, (και επιπλέον ένοιωθε πόσο άδικος ήταν ο πόλεμος εναντίον της Γαλλίας). Τέλος, να δώσει στην αστυνομική και γραφειοκρατική μηχανή του κράτους μία υπερτροφική ανάπτυξη. Ολα αυτά κατέρρευσαν μέσα σε λίγες εβδομάδες.

Πιστεύω ότι ο Μουσολίνι θα παραμείνει μια γοητευτική θύμιση για τον αυριανό Ιταλικό λαό. Μια θύμιση όμως, που δεν θα είναι ενθουσιώδης, δυναμική και φορέας νέων ενεργειών. Τουλάχιστον όχι περισσότερο δυναμική και ενθουσιώδης από αυτή ενός Μεδίκου για παράδειγμα. Νομίζω ότι δεν θα μπορέσει να ξαναπροβληθεί όπως ένας Ναπολέων ή ένας Χίτλερ. Κι αυτό γιατί θέλησε να προχωρήσει πολύ μακριά για τον λαό του, αυτόν τον Ιταλικό λαό ευγενικό στις συντεχνιακές τάξεις και τις τάξεις των χωρικών, πιό συχνά όμως ανυπόφορο στον αστισμό του.

Ο Φασισμός μας δεν είναι σαν τον Ιταλικό. Πριν από πολύ καιρό πιστεύαμε ότι ο Φασισμός ήταν μία ποίηση, η ίδια η ποίηση του ΧΧ αιώνα (μαζί με τον κομμουνισμό αναμφίβολα). Και σκέφτομαι ότι αυτό δεν μπορεί να πεθάνει. Τα παιδιά που θα γίνουν νέοι είκοσι χρονών, θα μάθουν με θαμπωμένο θαυμασμό γι'αυτόν τον ενθουσιασμό εκατομμυρίων ανθρώπων, για τις συγκεντρώσεις της νεολαίας, τη δόξα του παρελθόντος, τις μητροπόλεις του φωτός, τους ήρωες που ήταν έτοιμοι γι'αγώνα, τη φιλία μεταξύ των νεολαίων των αφυπνισμένων εθνών, τον Jose Antonio, τον απέραντο και φλογερό Φασισμό. Ξέρω καλά ότι και ο κομμουνισμός έχει το μεγαλείο του, εξ'ίσου ενθουσιώδες και ίσως σε 1000 χρόνια οι δύο επαναστάσεις του ΧΧ αιώνα

συγχωνευθούν. Θα μου επιτραπεί όμως να πω ότι στην Φασιστική Επανάσταση το έθνος συνδέεται με μία έννοια πιο μεθυστική, πιο αξιοσημείωτη. Το ίδιο το έθνος είναι μία ποίηση.

Ολα αυτά μπορούν να νικηθούν απ'τον απατηλό φιλελευθερισμό, απ'τον αγγλοσαξωνικό καπιταλισμό, αλλά δεν θα πεθάνουν. Οπως δεν πέθανε η επανάσταση του '89 στον XIX αιώνα, παρά την επιστροφή των βασιλέων. Κι εγώ, παρ' όλο που σ'αυτούς τους τελευταίους μήνες υπήρξα αρκετά δύσπιστος για τα πολλά λάθη του Ιταλικού Φασισμού, του Γερμανικού Εθνικισμού και του Ισπανικού Φαλαγγισμού, είμαι σίγουρος ότι δεν θα μπορέσω ποτέ να ξεχάσω την εξαίσια μεγαλοπρέπεια του παγκόσμιου Φασισμού της νιότης μου, του δικού μας Φασισμού.

Σε μία συνέντευξη που έδωσα σε προτεστάντες φοιτητές, οι οποίοι μου ζήτησαν να μιλήσω (θυμάμαι ότι ήταν η τελευταία μέρα του μηνός, ημέρα του θανάτου του GIRANDOUX, του οποίου τους διάβασα μερικά αποσπάσματα), προσπάθησα να εξηγήσω πως το ιδανικό καθεστώς θα ήταν εκείνο που θα κατόρθωνε να συνδιάσει τις μεγαλειώδεις ιδέες του Εθνικοσοσιαλισμού, την ανύψωση της νεολαίας και του κύρους του κράτους που μου φαίνεται ίδιον του Φασισμού, με το σεβασμό της ατομικής ελευθερίας που είναι αναμφισβήτητο κληροδότημα του αγγλικού συντάγματος (ελευθερίας που απεναντίας, είναι συχνά περιφρονημένη στις Η.Π.Α.). Γιατί είναι προφανές-χωρίς βέβαια, να πιστεύουμε τις ιστοριούλες που θέλουν να μας ταϊσουν σχετικά με την ψυχική κατάσταση των Γερμανών και των Ιταλών-ότι σ' αυτές τις χώρες η ατομική ελευθερία περιορίζονταν όλο και περισσότερο. Ο πόλεμος μας έχει διδάξει με ποιό τρόπο μπορούν να πραγματοποιηθούν αυτοί οι περιορισμοί. Αυθαίρετες συλλήψεις που διαρκούσαν για μήνες ενίοτε χωρίς κίνητρο, απουσία κανονικών δικών, εξορίες κ.λ.π., έφθασαν μερικές φορές σε τέτοιο σημείο, που μας έκαναν να αναλογισθούμε με μελαγχολία εκείνο το άρθρο της Μεγάλης Χάρτας που προβλέπει, εάν θυμάμαι καλά, ότι κανείς δεν μπορεί να συλληφθεί και να κρατηθεί περισσότερο από 24 ώρες χωρίς να προσαχθεί σε δίκη. Ομως αυτά δεν συνέβησαν μόνο στην Γερμανία. Η Γαλλική δημοκρατία περιφρόνησε την ελευθερία-προπαντός εν καιρώ πολέμου- και το καθεστώς "της απελευθέρωσης" το 1944, θ'αρχίσει γεμίζοντας τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως με 300.000 Γάλλους. Παραμένει μόνο το γεγονός ότι ο Φασισμός είχε στο παρελθόν του μία αστυνομική δικατορία, συχνά βαρειά. Πέντε χρόνια μετά τον Ισπανικό πόλεμο τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως του Φράνκο είναι ακόμη γεμάτα μα όλα αυτά μπορούν εύκολα να συγχωρεθούν και να δικαιολογηθούν αν λάβουμε υπ'όψη μας τις συνεχείς απειλές για επανάληψη του εμφυλίου πολέμου. Μια τέτοια κατάσταση δεν λύνεται με ειρήνευση. Θέλω λοιπόν να είμαι ειλικρινής, να πω γι'αυτά που δεν γνωρίζουμε πριν απ'τον πόλεμο και να μιλήσω γι'αυτή τη νοσταλγία ελευθερίας που ο Φασισμός μας δημιούργησε. Είναι βέβαιο ότι η εξαιρετική ποιησή του μας είναι κοντινή και ότι ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ παραμένει η πλέον ενθουσιώδης ΑΛΗΘΕΙΑ του XX αιώνα, η κυρίαρχη κατάσταση. Οι κριτικές που μπορούν να γίνουν για το Φασισμό και τα λάθη που μπορούν να του καταλογισθούν αφορούν ελλείψεις σε εθνικό επίπεδο, συμπτωματικά σφάλματα, τον ίδιο τον πόλεμο (και σ'αυτή την περίπτωση οι δημοκρατίες έπραξαν τα ίδια λάθη, αν πρόκειται για λάθη). Αλλά η θέρμη του, το μεγαλείο του, η εξαίσια φλόγα του, όλα αυτά του ανήκουν. Μία συγκέντρωση νεολαίας μέσα στη νύχτα, η αίσθηση του να είσαι μέρος του σώματος ενός έθνους, οι παρελάσεις που ήταν αφιερωμένες στη μνήμη των ηρώων και μαρτύρων του παρελθόντος, μία ατέλειωτη γιορτή είναι τα στοιχεία της Φασιστικής ποίησης. Και είναι αυτό που αποτελεί την τρέλα και τη γνώση της εποχής μας, είναι αυτό που μετά από 20 χρόνια, η νεολαία που ξεχνά ελαττώματα και λάθη, θα κοιτάζει με θαμπωμένη επιθυμία και αγιάτρευτη νοσταλγία."

12 NOEMBRIOY

Φαντάζομαι, μερικές φορές, ότι στην ζωή ενός λαού κάθε τι είναι χρήσιμο, ή καλύτερα ακόμη, ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να είναι χρήσιμος. Είναι μία αισιοδοξία λίγο υπερβολική, και κατά βάθος συγγενική με εκείνη του LEIBNITZ που μελετήσαμε στο σχολείο και με την θεωρία του περί του καλύτερου εκ'των δυνατών κόσμων. Η ιστορία λέει ότι ο CLEMENCEAU κατηγορήθηκε σαν πράκτορας της Αγγλίας και ένας καταστροφέας όλων των εθνικών μας δυνάμεων, λίγο πριν να γίνει για μερικούς μήνες η ίδια η ενσάρκωση της απειλούμενης πατρίδας όταν στην συνέχεια επόπτευε για μία ειρήνη σπάνιας ηλιθιότητας. Νομίζω ότι, όταν η ιστορία θα επιτύχει να είναι αντικειμενική, θα αναγνωρίσει την σημασία των ανθρώπων της "συνεργασίας". Δεν μιλώ γι'αυτούς που παίξανε διπλό παιχνίδι, αλλά για όσους δράσανε νόμιμα. Χωρίς

την παρουσία τους, χωρίς εκείνο το λεπτό παραπέτασμα των συνεργατών που σηκώθηκε μεταξύ του εισβολέα και μίας χώρας ξαφνικά ξεσηκωμένης, δεν θα υπήρχε καμιά διέξοδος όχι μόνον για όλη την Γαλλία, αλλά ούτε για εκείνη την μερίδα αυτής που ήταν αντιγερμανική και που πήρε την εξουσία το καλοκαίρι του 1944. Μια χώρα, κατά την γνώμη μου, δεν είναι μία ιδέα ακαθόριστη, αλλά μία πραγματικότης με σάρκα και οστά: είναι οι άνδρες της, οι γυναίκες της, τα παιδιά της, και η γη της. Είναι σίγουρο ότι χωρίς την εκεχειρία θα ήτανε 5.000.000 αιχμάλωτοι, αντί για 2.000.000, από τους οποίους οι μισοί επιστρέψανε μόλις μετά από 2 χρόνια. Χωρίς την δηλωμένη συνεργασία θα είχαμε από πολύ πιο πριν εξεγέρσεις, τρομοκρατία, τους ελεύθερους σκοπευτές και κατά συνέπεια όλο και πιο σκληρά αντίποινα και μια μεθοδική διαρπαγή των πλούτων. Οι αντιπαλοί μας μπορούν να καγχάζουν, να δημιουργούν καταλόγους νεκρών, να μιλούν για λεηλασίες αγαθών. Δεχόμαστε ακόμη ότι έχουν δίκιο. Αλλά ποιός δεν κατανοεί ότι αυτό το κακό θα ήταν δεκαπλάσιο χωρίς την συνεργασία ; Δεν θέλω να πω μ'αυτό ότι αυτή ήταν η πολιτική του "μη χείρον βέλτιστον ει". Θελήσαμε να προστατεύσουμε την ζωτικότητα της Γαλλίας, και κάτω από την σκιά της η ίδια η αντίσταση μπόρεσε να ζήσει και να ευδοκιμήσει, χωρίς, εννοείται, να το θέλουμε εμείς. Σταθήκαμε συνεργάτες στο μέτρο που επιθυμίσαμε να προστατέψουμε το αίμα και την γαλλική γη, ακόμη και αν η Γαλλία και ο Γαλλικός λαός ήταν αντίπαλοι απέναντι μας και στις ιδέες μας. Μου φαίνεται δύσκολο να κάνω να δεχτεί αυτά τα θέματα, τόσο απλά, σε ένα κοινό αιρετικό, και δεν θα προσπαθήσω βεβαίως. Αλλά αυτή μου φαίνεται η αλήθεια.

14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Χθές ήταν 13 Νοεμβρίου, μία μέρα που περιμένω πάντα με συγκίνηση. Είναι τα γενέθλια της μητέρας μου, αλλά είναι ακόμη η μέρα που πέθανε ο πατέρας μου, τριάντα χρόνια πρίν, στις 13 Νοεμβρίου 1914 στην πεδιάδα του EL HERRI, κοντά στην KHENIFRA. Για δες τι ονειρευόμουνα χθες, σ'αυτήν την φυλακή του FRESNES, κάτω απ'το βάρος μιας παρόμοιας κατηγορίας. Κάθε χρόνο, η επιστροφή της 13ης Νοεμβρίου και αυτού του λυπητερού μήνα, μοιάζει νά'ναι γεμάτη απειλές, και αισθάνομαι ξαλαφρωμένος μόνον όταν περνά. Δεν θα ήθελα να παρουσιαστώ ειδικά αυτή την μέρα στο δικαστήριο, ίσως από δεισιδαιμονιστικό φόβο. Περίεργο αλλά πέρασα τη μέρα μου ήσυχα, αγνοώντας τίνων κινδύνων ήταν προάγγελος.

Σκέφθηκα για τους νεκρούς μου και τό'γραψα στη μάνα λέγοντας της ότι αισθανόμουνα να με προστατεύουν: ο πατέρας μου που ήταν ένας τζέντλεμαν, η γιαγιά μου που μόλις πρόλαβα να γνωρίσω, αλλά της οποίας θυμάμαι με αφοσίωση πάντα την στοργή και το χαμόγελο. Αυτοί μου παραστέκονται και τελικά πιστεύω στους νεκρούς και στα πνεύματα. Η μέρα που ήταν κρύα και μουντή απ'έξω όπως και μέσα στο κελί, μου φάνηκε λιγώτερο οδυνηρή απ'όσο δεν το φανταζόμουν, ακόμη και διαχέουσα μία παράξενη γλυκύτητα.

Σκέφτομαι μερικές φορές αυτή την χρονιά του 1944, τριακοστά γενέθλια του πρώτου μεγάλου πολέμου του αιώνα. Αν το Νοέμβριο του 1914, εδώ και τριάντα χρόνια, λέγανε στη μάνα ότι μια μέρα θα με κατηγορούσαν ότι ήμουν πράκτορας της Γερμανίας, και ότι εκείνη η ίδια, μετά από τριάντα χρόνια, θα περνούσε τρεις βδομάδες στην φυλακή, μαζί με κλέφτες και πόρνες, για τον ίδιο λόγο... Θα μπορέσω άραγε ποτέ να συνχωρέσω στην τρέλα του καιρού μου ένα τόσο ελεεινό πράγμα ; Την ήξερα σαν μία γυναίκα λίγο φιλόσοφη, για καλή της τύχη, προτιμώντας να ειρωνεύεται και ικανή, αν αυτή η κατάσταση δεν διαρκούσε πολύ, να διασκεδάζει αργότερα διηγώντας τις ατυχίες της, και εγώ δεν θα μπορέσω να ευχαριστήσω ποτέ αρκετά τον Ουρανό που μου χάρισε μία μητέρα τόσο συνετή. Αλλά τι σημασία έχει! Και η ανάμνηση των ημερών εδώ και τριάντα χρόνια, και του πατέρα μου που σκοτώθηκε σ'εκείνη την βραχώδη και θλιβερή πεδιάδα που είδα μετά από 23 χρόνια, με βασάνισε για πολύ καιρό.

Μετά θυμάμαι όταν ήμουν 17 χρονών, στο κολέγιο του Μεγάλου Λουδοβίκου στο οποίο ετοιμαζόμασταν για το πανεπιστήμιο, αν μας λέγανε, σε μένα και στον MAURICE BARDECHE, όταν ήμασταν στην πιο βαθειά αδελφική φιλία, φως της εφηβείας μου, ότι μετά από 20 χρόνια, θα ήμασταν και οι δυό στη φυλακή ή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, δεν θα μέναμε έκπληκτοι;

Στα 17 χρόνια είναι κανείς έτοιμος για κάθε περιπέτεια, καλή ή άσχημη, για την φυλακή ή την εξουσία, για τα πιο τρελά σχέδια γραμμένα σ'ένα απλό χαρτί, και καμιά πρόβλεψη δεν μοιάζει κατώτερη από τις υποσχέσεις της μοίρας. Ναί, στ'αλήθεια, οι κατηγορίες για προδοσία, το χάος, ο

πόλεμος, η επανάσταση, κι'εμείς οι ίδιοι μπλεγμένοι μέχρι τον λαιμό σ'όλα αυτά, θα το βρίσκαμε πολύ πιθανό, και ίσως ακόμη, από μία άποψη, επιθυμητό. Σήμερα δεν μου φαίνεται πια επιθυμητή αυτή η αταξία, και αναρωτιέμαι, πώς ο MAURICE μου έγραψε, ότι εμείς, στην ουσία, ζητούσαμε λίγα πράγματα στη ζωή-λίγη ευτυχία στην αδελφική φιλία, μια εστία ήσυχη και καλά προφυλαγμένη-και είναι λυπηρόν να βλέπεις να καταρρέουν όλα τόσο απρόβλεπτα.

Εκτός από αυτό, πρέπει να ξανακαλέσουμε το πνεύμα των 17 μας χρόνων, όταν ήμασταν τ'αγόρια με τις μαύρες μπλούζες-στην δικιά μου ήταν κεντημένη η κουκουβάγια της Αθηνάς, η οποία συμβολίζει την αρχαιότητα και την τάξη-και την φυσική αποδοχή των περιπτώσεων της ζωής που με βοηθάει τις μέρες που περνώ.

Ο HENRY P. που από καιρό απέχει από κάθε θρησκευτική πρακτική, μού'γραφε σ'ένα γράμμα του που στάθηκε πολύτιμο για την αφοσίωσή του:"θυμάσαι; Μιλούσαμε για Θεό, και είχα την εντύπωση ότι καθένας από μας θα ήταν ευτυχής να ξέρει ότι ο άλλος λάτρευε την Παναγία και τους Αγίους. Εγώ δεν πιστεύω, και αναμφίβολα δεν θα δεχτώ τον παπά - μας έχουν λίγο πολύ πικράνει μ'αυτήν την θρησκεία τους- αλλά κάθε βράδυ προσεύχομαι στην Παρθένα για σας, αγαπημένοι μου φυλακισμένοι, και για κείνους που πέφτουν θύματα σ'όλη την καημένη Πατρίδα μας από μια τρομερή και απάνθρωπη καταπίεση". Μου γράφει ακόμη: "όταν θα ξανάλθουν οι μέρες της ειρήνης, δεν θα πολεμήσω παρά για δύο μόνον πράγματα : την μαύρη σημαία και τους συντρόφους μου. Τότε περισσότερο από ποτέ θα πρέπει να ξαναθυμηθούμε τα εγκλήματα της κοινωνίας". Γι'αυτή την τελευταία φράση είναι άχρηστη κάθε επεξήγηση. Αλλά θεωρώ την άλλη - το μαύρο λάβαρο και τους συντρόφους - σαν ένα από τα πιο ιερά μου καθήκοντα.

21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Δεν θέλω να μιλήσω εδώ για τα κρυφά και τα φανερά της πολιτικής, ή ακόμη περισσότερο για τους απόηχους που μας φθάνουν εδώ στην φυλακή από τις συζητήσεις των δικηγόρων, οι επισκέψεις των αγαπητών προσώπων, οι σπάνιες εφημερίδες που κατορθώνουμε να διαβάζουμε στα πεταχτά και των οποίων η πνευματική μετριότητα, εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις, με ανατριχιάζει απαίσια. Ολα αυτά συγκεντρώνονται σε λίγα θέματα: μιλάνε για ειρήνευση ενώ την ίδια στιγμή δεν πιστεύουνε στην συμφιλίωση. Παρ'όλα αυτά η αλήθεια μου φαίνεται απλή: μερικοί, κατά βάθος πιστεύουν, και χωρίς να'χουν το κουράγιο να το πουν, σ'αυτήν την ειρήνευση, σ'αυτήν την εθνική συμφιλίωση που δεν πιστεύω ότι μπορεί να επέλθει πριν από το τέλος του πολέμου- αλλά η κυβέρνηση, προβληματιζόμενη επίσης, δεν έχει ούτε το κύρος, ούτε το κουράγιο να την πραγματοποιήσει. Οι κομμουνιστές, κρατούν τα πάντα στα χέρια τους, δεν θέλουν εκλογές γιατί αυτές θα σήμαιναν την εκδήλωση μιας ισχυρής μειονότητας αντικομμουνιστών - εάν όχι αναμφίβολα μια πλειοψηφία -. Και στο Βέλγιο ξέσπασε μιά κρίση που οι Αμερικάνοι επίλυσαν προσωρινά, διατάζοντας τις αντάρτικες ομάδες να παραδώσουν τα όπλα. Αλλά οι συλλήψεις συνεχίζονται, οι δικαστικές φυλακές είναι γεμάτες, κελιά φτιαγμένα για ένα άτομο που φτάνουν να φιλοξενούν οκτώ κάθε φορά, τα στρατόπεδα του BRANCY, του NOISY, του SAINT DENIS, δεν αδειάζουν, και οι επιτροπές που καθορίζουν την ελευθερία εκείνου ή του άλλου φυλακισμένου, δεν καταφέρνουν να εκτελούνται οι αποφάσεις τους. Καταλήφθηκε με επίθεση η φυλακή του ANNECY και εκτελέσθηκαν αρκετοί κρατούμενοι. Αλλά καθημερινά μαθαίνουμε για διαφορετικές σκληρότητες, που δεν έχουν πια ούτε το ελαφρυντικό της οργής των πρώτων ημερών. Και μερικές φορές σκοτώνουν στις φυλακές κρατούμενους στους οποίους είχε δοθεί χάρη. Η ειρήνη δεν θα ξαναέλθει ποτέ αν συνεχίσουν να διοικούν οι κομμουνιστές, και θα επαληθευθούν οι χειρότερες προβλέψεις μας αυτών των τελευταίων χρόνων. Οι καλόπιστοι αστοί και οι Αγγλοσάξωνες θα εξαπατηθούν γι'ακόμη μια φορά. Δεν θα προβληματιζόμουν καθόλου, αλλά δυστυχώς ήταν οι ίδιες μας οι ελπίδες που παίζονται, και δεν θα παρηγοριόμουν ούτε αν θα με θάβανε ή με φυλακίζανε μαζί με τον MAURIAC αναφέρω τον MAURIAC γιατί αυτός αγωνίσθηκε πολύ για όλα αυτά και γιατί τώρα συνειδητοποίησε τους κινδύνους, και ήλθε να με βοηθήσει με πολύ κουράγιο, ξεχνώντας τις παλιές διαφωνίες-και μάλλον αυτό θα συμβεί, σύμφωνα με την λογική τάξη των πραγμάτων.

Μερικές φορές ξαναγυρίζω στον γέρο δαίμονα της καθημερινής πολιτικής, θέλω να μάθω όσα συμβαίνουν γύρω μου, να μαντέψω τις μελλοντικές εξελίξεις, ενώ θάπρεπε λογικά όλα αυτά να βρίσκονται μακριά από τις σκέ- ψεις μου. Για να πω την αλήθεια θα αισθανόμουν πιο ήσυχος, πολύ πιο ήσυχος, αν ήξερα ότι οι δικοί μου είναι ασφαλείς. Αλλά παντού χάος, το σπίτι κατειλημένο, οι φίλοι μακρυά, γύρω μου φυλακισμένοι, η αδελφή μου μόνη, όλα αυτά γίνονται αβάσταχτα. Η νύχτα κατά την φυλάκισή μου στην Γερμανία ήταν γλυκειά και φιλική. Μού'ρχονταν στο μυαλό εκείνες οι νύχτες οι παλιές εικόνες της

νιότης μου. Εδώ η νύχτα μου είναι οδυνηρή και ατέλειωτη, γιατί κατά τις οκτώ τη νύχτα σβήνουν τα φώτα, και δεν χαράζει πριν απ'τις οκτώ το πρωί-εμείς δεν έχουμε ρολόγια-, και ξυπνώ νύχτα, ίσως κατά τις τρείς με τέσσερις το πρωί, δεν ξέρω, και μου'ρχεται κάθε λύπη. Δεν βλέπω πως ο MAURICE θα μπορέσει να βγει από το στρατόπεδο του DRANCY, όπου κρατείται χωρίς λόγο, ούτε πως οι δικοί μου θα μπορέσουν να ζήσουν μια ήσυχη ζωή στη SENS ή στο PARIS, ούτε πως το μέλλον της χώρας μου θα μπορούσε νά'ναι λιγότερο δυσοίωνο. Ποιός ξέρει τι θα σκεφθούν για μένα, τι θα λένε αργότερα στα παιδιά που τόσο αγαπώ ; Ποιός ξέρει πως θα μορφωθούνε σ'εκείνα τα σχολεία ; Μετά απ'όλα αυτά μερικοί Ρώσσοι, 30 χρόνια πριν, δεν θα'χανε πιστέψει στην επανάσταση και στην αποτυχία της ζωής των, ενώ τώρα είδανε το κάθε τι γύρω τους να καταρέει και ακόμη περιμένουν...

Ελαβα ένα γράμμα από τον JACQUES N. που γνώρισα ενώ προετοιμαζόταν για την ακαδημία του SAINT CYR, και αφού ξαναεπέστρεψε μετά τον Νοέμβριο του 1942 στην πολιτική ζωή, μέλος του EQUIPES NATIONALES - Εθνικών ομάδων -, βοηθούσε στον καθαρισμό των ερειπίων του C...., συμετείχε νομίζω και στην εθνοφυλακή. Ενα παιδί γενναίο και τίμιο. Τώρα κατατάχθηκε στο στρατό, όχι από πολιτική πεποίθηση, αλλά γιατί ήταν γεννημένος στρατιώτης. Μου'πε ότι το'κανε χωρίς να θρέφει την ελάχιστη ελπίδα. Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση του θα επαρκούνταν σ'αυτά που έχει. Πιστεύω ότι μια χώρα που απογοήτευσε τόσο τη νεολαία της, για πέντε συνεχή χρόνια, διέπραξε ένα ασυγχώρητο σφάλμα.

Ο BENOIST-MECHIN, που τυχαίνει μερικές φορές να συναντήσω στο προαύλιο της φυλακής, μου'πε μια μέρα τα λόγια του συνταγματάρχη FONCK, πιλότος του άλλου πολέμου, κρατούμενος ακόμη κι'αυτός σαν "προδότης"- θα είχαν ανακαλύψει ότι ήταν ένας κακός Γάλλος-. Ο FONCK του είχε πει: "Η Αμερική έχει άδικο να πεισματώνει. Γιατί ακόμη κι αν η Γερμανία νικηθεί-και το παιχνίδι δεν τελείωσε ακόμη-θα πέσει αφού πρώτα δώσει στον κόσμο την εικόνα μιας αντίστασης που θα μείνει υπέρτατη ανά τους αιώνες". Βρίσκω αυτά τα λόγια εγκυρότατα και τα επικροτώ απόλυτα. Η Γερμανία αναγκασμένη να αμυνθεί, μπορεί να μας έκανε πολύ κακό τον τελευταίο χρόνο, και θα μπορούσε να μας κάνει πολύ ακόμη, και είναι αλήθεια ότι φοβάμαι τα νέα όπλα που ετοιμάζει, και είναι βέβαιο ότι αυτή η όλο και περισσότερο αυξανόμενη επιμονή, πέρα απ'τα λογικά όρια, κρύβει μέσα της κάτι το ηρωικό και υπεράνθρωπο μπρος στο οποίο η ιστορία, ότι και να συμβεί θα είνα υποχρεωμένη να υποχωρήσει. Το γράφω εδώ μέσα στη φυλακή μου με πλήρη συνείδηση του ότι λέω. Θα'πρεπε λογικώς σκεφτόμενοι, ότι εφ'όσον ήταν περικυκλωμένη από παντού και πολιορκημένη, έχοντας εμπρός της την πανίσχυρη αμερικανική πολεμική μηχανή και τις Ρωσσικές δυνάμεις, η Γερμανία δεν μπορεί παρά να καθυστερήσει όσο περισσότερο μπορεί τη στιγμή της ήττας. Και παρά την τόση πίεση, αρχίζει να σκέφτεται ότι μία στιγμιαία ανατροπή των γεγονότων θα αρκούσε να προκαλέσει ένα σχίσμα στο συμμαχικό στρατόπεδο και μια αναβίωση της διπλωματικής δραστηριότητας. Διότι έναντι ενός μόνο εχθρού η Γερμανία θα ήταν αρκετά δυνατή για να συμμετάσχει στην ειρήνη σαν έθνος που δεν νικήθηκε. Αλλά για να επιτευχθεί μια ανατροπή των συμμαχιών, χρειάζεται να είναι ανά δύο, όπως είναι ανάγκη να είναι δύο για να παντρευτούν, και δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι η Γερμανική διπλωματία βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο δυνατοτήτων με το θαυματουργό αρρενωπό και στρατιωτικό κουράγιο της Γερμανίας. Παρ'όλα αυτά είμαι όσο ποτέ άλλοτε σίγουρος ότι το μέλλον θα δικαιώσει εκείνους που πιστεύουν αναγκαία τη συμμαχία μ'αυτόν τον υπέροχο λαό. Αν εμείς δεν το καταλαβαίνουμε, θα το καταλάβουν η Αγγλία και η Ρωσία.

3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Κάπου κάπου μου'ρχεται στη μνήμη μία φράση ενός συντρόφου στο NOISY LE SEC. 'Ενας κρατούμενος χωρίς κανένα σοβαρό λόγο, όπως και πολλοί άλλοι εξ'άλλου. Είχε συμμετάσχει στον άλλο πόλεμο σαν έφεδρος αξιωματικός και σ'αυτόν φυλακίστηκε. Παντρεμένος με δύο παιδιά, παλιό μέλος του "Πύρινου Σταυρού", ο τέλειος τύπος του Γάλλου αστού, τίμιος και εργατικός. Δεν μπορούσε να χωνέψει αυτό που του συνέβει και τη σύλληψή του. Και μία μέρα μου είπε με πικρία:"Υπηρέτησα πάντοτε την πατρίδα μου όσο καλύτερα μπορούσα. Δεν θα μπορέσω ποτέ να της συγχωρέσω αυτό που μου έκανε". Οπως η απόγνωση του μικρού JACQUES N., πιστεύω ότι μια παρόμοια αποθάρυνση θα πρέπει να προστεθεί στα ήδη σκληρά χτυπήματα ενός έθνους.

Και σε παρόμοιες στιγμές, αγαπητό μου παιδί που το 1960 θα είσαι είκοσι ετών, αναρωτιέμαι τι θα σκεφθείς αργότερα, εσύ που θ'αρχίσεις να ζης όταν το κάθε τι θά'χει αλλάξει πολύ γύρω μας. Δεν ξέρω αν θα'σαι κομμουνιστής ή φιλελεύθερος ή αν το παλιό εθνικιστικό όνειρο θα αναγεννηθεί απότομα σε μια ταραγμένη Ευρώπη. Δεν ξέρω αν θα με σκεφθείς, αν θα σκεφθείς όλους εμάς με έλεος με περιφρόνηση ή απέχθεια, και αν αυτό που για μας υπήρξε η ίδια η ουσία της ζωής δεν θα'ναι για σένα άλλο από μια αόριστη σκέψη. Αλλά

σκέφτομαι ότι η απάνθρωπη συμβουλή του RENAN στον ενθουσιώδη νέο DEROULEDE στο τέλος του περασμένου αιώνα-συμβουλή που εσύ, ότι και να πιστεύεις, είμαι σίγουρος ότι δεν θα δεχόσουνα-,- παραμένει μια πικρή και βαθειά αλήθεια:"Νέε, η Γαλλία, ψυχοραγεί. Μην ταράζεις την αγωνία της".

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Να η τελευταία μέρα του χρόνου. Εσύ που θα με διαβάσεις, νομίζεις ότι είναι αναγκαίο να τελειώσω μ'αυτήν την φράση ; Δεν ξέρω εάν θα μπορέσω να σου εξηγήσω την εναλλαγή των ιδεών μας, των ελπίδων μας, και των φόβων μας. Και δεν ξέρω εάν θα το καταλάβεις. Μερικές φορές, το εξομολογούμαι, θα ήθελα να ευχηθώ στον αυριανό Γάλλο να ζήσει ήσυχος και να μην ξεχάσει τον πόλεμο και την πολιτική, και μερικές φορές το παλιό μας όνειρο του μεγαλείου σηκώνει μπροστά μου τους μύθους του. Δεν φροντίζω να βάλω τάξη σ'αυτές τις αντιθέσεις. Δεν με φέρνουν σε αμηχανία καθόλου. Αλλά οι τελευταίες μέρες αυτού του τραγικού έτους ήταν οι πιο σκοτεινές απ'όλες.

Δεν νομίζω να είχα άδικο όταν εδώ κι ένα μήνα μιλούσα για την γερμανική ζωτικότητα πράγματι, πριν από λίγο καιρό, μια χειμερινή επίθεση σκόρπιζε τον πανικό στους πρόσφατους λιμπεραλιστές, και ενέπνεε καθησυχαστικά σχόλια στις πρωινές εφημερίδες, παρόμοια με εκείνα του μαίου του 1940. Οποιαδήποτε είναι τα αποτελέσματα για εμάς τους ξένους, είναι ήδη καθαρό ότι για κάθε λογικό άνθρωπο η Γερμανία έχει τη σημασία της, τώρα και πάντοτε.

Μετά, το κάθε τι παραμένει αβέβαιο, και όταν ξαναδιαβάζω αυτές τις σελίδες, νέε της τάξης του '40, βλέπω ότι μόνον η ύπαρξις της Γερμανίας δεν τέθηκε υπό αμφιβολία, ενώ η εικόνα της Γαλλίας μου διαφαίνεται μέσα από σύννεφα, αν και λιγότερο πυκνά από τις ελεεινές αναθυμιάσεις που αναδύονται από τους εξευτελισμούς και το αίμα. Ανάξιοι συγγραφείς, που θα ενώνονταν πριν από 10 χρόνια, για να υπερασπίσουν οποιαδήποτε κατηγορία κάθε εθνικότητας, επιτρέπουν χωρίς να διαμαρτυρηθούν να καταδικάζονται ακόμη και άνθρωποι που δεν ήτανε ούτε καν φίλοι της Γερμανίας, και ένας υστερικός "τύπος" ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί μια κοινή γνώμη όλο και πιο τρομοκρατούμενη. Εμαθα χθες το βράδυ ότι ο MAURICE μεταφέρθηκε στη φυλακή του FRESNES αφού άφησε το στρατόπεδο του DRANCY, όπου βρισκόταν προσωρινά, και τόση καταδίωξη από την κακή τύχη μ'αφήνει έκπληκτο. Σε δεκαπέντε μέρες, θα παρουσιαστώ εμπρός σ'ένα από αυτά τα δικαστήρια, στα οποία δεν αναγνωρίζω το δικαίωμα να με δικάσει, και θα χρειασθεί έτσι να παίξω τον ρόλο μου στην κωμωδία, γιατί το βασικό είναι να συμπεριφερθώ καλά, μέχρι το τέλος. Το συμπέρασμα του ήθους παραμένει πράγματι η εσωτερικότης. Η κενότης αυτού του καθήκοντος δεν το κάνει να φαίνεται λιγότερο αναγκαίο.

Τώρα, στην ερημωμένη χώρα μας, φαίνεται σαν να είχαν δίκιο όσοι φύγανε διότι για όσους έμειναν δεν ελήφθηκε καθόλου υπ'όψη η αρνησή τους να μεταναστεύσουν. Πρέπει λοιπόν να μετανοιώσουμε γι'αυτήν την άρνηση; Σκεφτόμενος, λέω μέσα μου ότι θα πρέπει ίσως να μετανοιώσω, αφού θέλησα να μείνω σε μια ηλίθια και ανάξια χώρα. Αλλά δεν μ'αρέσει να ζω χωριστά από ανθρώπους της φυλής μου, και αφού δεν μπορούσα να ενωθώ μ'αυτούς στην τρελλή, κακόβουλη ή ανόητη χαρά τους, θα πρέπει λοιπόν να μείνω ενωμένος μ'εκείνους που μ'αυτήν την χαρά υπέφεραν. Πως να ανεχτώ την σχετική ειρήνη, τα Χριστούγεννα, την ευτυχία, σε ξένες χώρες, ενώ εκείνοι που πίστεψαν σ'αυτό που εγώ ο ίδιος πίστεψα βρίσκονται φυλακισμένοι ή ακόμη στο εκτελεστικό απόσπασμα; Δεν εγκαταλείπονται οι συναγωνιστές, ακόμη και αν δεν είναι πάντα της ίδιας άποψης.

Σ'αυτή τη φυλακή διάβασα τις πολιτικές σελίδες του CHENIER, στις οποίες φαίνεται ξεκάθαρα η αληθινή εξέλιξη της επανάστασης του 1793, χωρίς αυτές τις μυθώδεις μετατροπές. Ίσως στη συνέχεια να το διαπιστώσεις και συ, και εγώ ο ίδιος στο ζητώ, σαν ένα προφητικό κλειδί των γεγονότων του 1944. Θα μπορέσεις να σκεφθείς στις τελευταίες δημοσιευμένες γραμμές του CHENIER από μια εφημερίδα ακόμη σχεδόν ελεύθερη στις οποίες ανέλυε "τον εξευτελισμό ενός μεγάλου έθνους εξαναγκασμένο να διαλέξει μεταξύ του Βασιλιά και των Ιακωβίνων. Ακόμη και μεις σήμερα έχουμε και τους Ιακωβίνους μας. Αρκεί ν'αλλάξουμε δύο ονόματα για να κάνουμε επίκαιρη την πρόταση, αλλά ο εξευτελισμός παραμένει ο ίδιος και στις δύο εποχές.

Μόνο το μέλλον θα μπορέσει να απαντήσει στις ερωτήσεις που θέτει αυτό το γράμμα. Εσύ που θα το διαβάσεις, και που θα ζήσεις ίσως σ'ένα κόσμο στον οποίο θα ξαναεμφανιστεί η πνευματική τιμιότης-κάθε θαύμα είναι δυνατόν-, θα'χεις κάνει ίσως τη δικιά σου εκλογή, και θα κοιτάξεις τις ατυχίες μας, σύγχρονες με την παιδική σου ηλικία, με την ίδια ιστορική αντικειμενικότητα που εμείς έχουμε για τον πρώτο μεγάλο πόλεμο του αιώνα. Σου ζητώ μόνον να μην περιφρονήσεις τις αλήθειες που εμείς αναζητήσαμε, την τάξη που ονειρευθήκαμε πέρα από κάθε ασυμφωνία, και να διατηρήσεις τις δύο μοναδικές αρετές στις οποίες εγώ πιστεύω: την ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και την ΕΛΠΙΔΑ.

ROBERT BRASILIACH.

ΕΖΡΑ ΠΑΟΥΝΤ

ΕΝΑ "ΑΠΟΣΙΩΠΗΜΕΝΟ" CANTOS

Δύο "αποσιωπημένα" Cantos του Εζρα Πάουντ κυκλοφόρησαν πρόσφατα από εκδοτικό οίκο της συμπρωτεύουσας. Αν και ήσαν γνωστά από τα τέλη της δεκαετίας του '80, οι αλεπάλληλοι εορτασμοί και αφορισμοί με πρόσχημα το τέλος του Δευτέρου Ευρωπαϊκού Πολέμου, τα καθιστούν ιδιαίτερα επίκαιρα.

Το Canto LXXII στο οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια, θέτει μεταξύ άλλων δύο σοβαρά ζητήματα, αυτού του "καλού" και του "κακού" κατά τον Πόλεμο, κι αυτό της Ελληνοφιλίας - ή όχι - του Πάουντ.

Είναι αλήθεια ότι ο Πάουντ συχνά εμπνέεται από την Ελληνική Μυθολογία την οποία χρησιμοποιεί ως αφορμή για το ξετύλιγμα της σκέψης του, όπως επίσης χρησιμοποιεί και αυτούσιες Ελληνικές λέξεις, είτε σαν τίτλους στα ποιήματά του ("Δώρια", "Το καλόν", "Ιτε", κ.ά.), είτε μέσα στα ίδια τα ποιήματα.

Το ποίημά του όμως αυτό αμφιβάλλει για τη σοφία των Ελλήνων, μπορεί να κάνει τον αναγνώστη του να αναρωτηθεί για την ειλικρίνεια της ελληνολατρείας του. Ας δούμε όμως πρώτα το ποίημα, και στη συνέχεια θα επιχειρήσουμε μιαν ερμηνεία αυτών των σημείων.

CANTO LXXII

Φτάνει να θυμηθείς αυτό το βρωμοπόλεμο
Ωστε μερικά γεγονότα να βγουν στην επιφάνεια. Στην αρχή, ο Θεός
Ο μεγάλος εστέτ, αφού δημιούργησε τον ουρανό και τη γη,
Υστερα την ηφαιστειακή δύση, αφού ζωγράφισε
Τα βράχια με λειχήνες καθώς οι Γιαπωνέζοι,
Χέζοντας έβγαλε το μεγάλο τοκογλύφο Σατανά - Γηρυόνη, πρότυπο
Των αφεντικών του Τσώρτσιλ. Και τώρα μούρχεται να τραγουδήσω
Σε άξεστη αργκό (non a (h)antar 'oscano) να πω ότι
Μετά το θάνατό του ο Φίλιππο Τομάζο με πλησίασε λέγοντας:
Ε, λοιπόν πέθανα,
Μα δε θέλω να πάω στον Παράδεισο, θέλω ακόμη ν' αγωνιστώ.
Θέλω το σώμα σου, για να πολεμήσω κι άλλο.
Κι εγώ του απάντησα: Το σώμα μου είναι πια γερασμένο, Τομάζο
Κι έπειτα εγώ τι θα γινόμουν; Το χρειάζομαι το σώμα αυτό.
Θα σου δώσω, ωστόσο, μια θέση μέσα στο Κάντο κι ο λόγος ας είναι δικός σου
Αν, ομως, θέλεις κι άλλο να πολεμήσεις, εμπρός πιάσε έναν νεαρό
Αδραξε ένα κοπέλι άκαπνο κι αλαφρόμυαλο
Δώστου λίγο κουράγιο, δώστου λίγο μυαλό,
Χάρισε στην Ιταλία έναν ήρωα παραπάνω
Ετσι θα μπορέσεις να ξαναγεννηθείς, να γίνεις πάνθηρας,
Να γνωρίσεις δύο ζωές και μια φορά ακόμη να πεθάνεις,
Και να πεθάνεις όχι Viejo στο κρεβάτι,
μα να πεθάνεις μέσα στης μάχης τη χλαλοή
Μόνον έτσι θα κερδίσεις τον Παράδεισο.
Ηδη πέρασες το Καθαρτήριο
Μετά την προδοσία της εικοστής πρώτης Σεπτεμβρίου,
Τις μέρες εκείνες της καταστροφής.
Πήγαινε λοιπόν! Πήγαινε και ξαναγίνε ήρωας.
Ασε να μιλήσω εγώ
Αφησέ με να εξηγηθώ,
να φτιάξω το τραγούδι του αιώνιου πολέμου
Ανάμεσα σε φως και σε λάσπη.
Αντίο, Μαρινέττι!
Κι έλα να μας μιλήσεις ξανά, όταν θελήσεις.
"ΠΑΡΩΝ"
Κι ύστερα απ' αυτή, τη δυνατή κραυγή, δυσαρεστημένος προσθέτει:
"Πολύ παρασύρθηκα απ' την κούφια ματαιοδοξία
Αγάπησα τα θεάματα περισσότερο απ' ό,τι τη

σοφία

Δε γνώρισα τους σοφούς της αρχαιότητας και ποτέ δε διάβασα

Ούτε μια λέξη απ' τον Κομφούκιο ή τον Μένκιο.

Εγώ τραγούδησα τον πόλεμο, εσύ θέλησες την ειρήνη,

Τυφλοί κι οι δυό μας!

εγώ έχασα την εσωτερικότητα, εσύ το σημερινό".

Και μου μιλούσε

Χωρίς να μ' εμπιστεύεται, από μακριά,

Ενα μέρος του εαυτού του μιλούσε με το άλλο

Το αποκεντρωμένο και από γκρίζα

Η σκιά του έγινε πιο γκρίζα

Μέχρι που μια άλλη νότα

Βγήκε από την άδεια και διάφανη κοιλότητα:

"Απ' τα ρουθούνια πετάγονται πνεύματα φλογισμένα"

Κι εγώ:

"Τορκουάτο Ντάτσι, ήλθες εδώ

και νανουρίζεις τους στίχους

Που μετάφρασες πριν είκοσι χρόνια, για να ξυπνήσεις τον Μουσσάτο;

Εσύ που ταίριαζες τόσο με τον Μαρινέττι

Στην υπερβολική αγάπη που δείχνατε, εκείνος για το μέλλον

Εσύ για το παρελθόν.

Υπερβολικές επιθυμίες υπερβολικά αποτελέσματα φέρνουν.

Το υπερβολικό είναι υπερβολικό, δυστυχώς. Ηθελε όλα να τα καταστρέψει

Και τώρα να, ερείπια πιο πολλά απ' όσα εκείνος θέλησε".

Αλλά το πρώτο πνεύμα ανυπόμονο

Καθώς εκείνος που φέρνει νέα επείγοντα

Και την παραμικρή αργοπορία δεν υπομένει

Ξαναπήρε το λόγο κι εγώ μεμιάς αναγνώρισα τη φωνή του Μαρινέττι

Σα ν' ακουγόταν απ' το Λουνγκοτέβερε, στην Πιάτσα Αντριάνα:

"Εμπρός! Εμπρός!

Από το Μακαλέ έως τα πέρατα

Του Γκόμπι, λευκή πάνω στην άμμο, μια νεκροκεφαλή

ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ

Και τραγουδά και τραγουδάει, δίχως σταματημό:

- Αλαμέιν! Αλαμέιν!

Θα ξαναγυρίσουμε!

ΕΜΕΙΣ θα ξαναγυρίσουμε!"

"Το πιστεύω" του είπα,

Και μου φαίνεται ότι αυτή η απάντηση του μαλάκωσε κάπως την ψυχή.

Αλλά το άλλο πνεύμα ξανάπιασε την επωδό με τα λόγια:

"λίγο μικρότερος από έναν ταύρο"

(που είναι στίχος του Εκκερίνου μεταφρασμένος απ' τα λατινικά).

Και άφησε το στίχο ατελείωτο.

Γιατί ο αέρας άρχισε να τρέμει και μαζί η σκιά

Με θόρυβο

Κι όπως ο κεραυνός που η βροχή εμποδίζει

Εκτόξευσε φράσεις δίχως νόημα. Ωσπου, με τριγμό,

Οπως σε σκάφος βυθισμένο, όταν το συναντά ηλιαχτίδα,

Καθώς αυτή διασχίζει το θάνατο

και σε κάθε περίπτωση λύπη μεγάλη

Ακουσα μια τσιριχτή κραυγή:

"Η συκοφαντία είναι πάντοτε το όπλο των Γουέλφων

Η συκοφαντία ανέκαθεν.

Μαίνεται ο πόλεμος μέσα στη Ρομάνια.

Τα σκατά φτάνουν ως τη Μπολόνια

Με το βιασμό και την πυρκαγιά, και όπου τα άλογα βουτάνε

Εκεί και οι Μαροκινοί κι άλλα σκουπίδια

Που ντρέπεσαι να ονομάσεις,

Μια και η θαμμένη σκόνη σηκώνεται

Μέσα στην άβυσσο, κινείται και σφυρίζει,

Και, για να διώξει τους ξένους, βιάζεται

Να ξαναβγει στο φως.

Από βρωμιές είδα πολλές στα χρόνια μου,

Η Ιστορία είναι γεμάτη βρωμερές περιπτώσεις

Κάποιων που πρόδωσαν πόλη ή επαρχία

Μα εκείνο το εξάμβλωμα

όλη την Ιταλία πούλησε και την Αυτοκρατορία!

Το Ρίμινι καμμένο και ρημαγμένο το Φορλί,

Ποιός θα δει τώρα το μνήμα του Γεμιστού

που τόσο σοφός υπήρξε αν και Ελληνας;

Οι αψίδες γκρεμισμένες και οι τοίχοι φριχτά πυρπολημένοι

Γύρω απ' τη μυστηριώδη κλίνη της θεϊκής Ιζόττα..."

"Μα ποιός είσαι;" φώναξα

Τ' αφηνιασμένο πάθος μου αντικόβοντας,

"Μήπως είσαι ο Σιγισμούνδος;"

Ομως εκείνος μες την οργή του πια δεν άκουγε:

"Πιο γρήγορα η Αγία Εδρα θα εξαγνιστεί

Από έναν Βοργία παρά από έναν Πατσέλλι.

Ο Σέξτος ήταν γιος μιανού τοκογλύφου

Κι η συμμορία τους όλη

Αξιοι ακόλουθοι του εξωμότη Πέτρου

Χόντρυναν απ' την τοκογλυφία και τα ζουμερά συμβόλαια!

Και ποιοί είναι αυτοί που μουγκρίζουν λέγοντας πως ο Φαρινάτσι

Εχει τα χέρια κακομαθημένα, γιατί είναι διαβόλου κάλτσα.

Εχει το ένα χέρι του κακομαθημένο, μα με το άλλο τόσα πρόσφερε,

Πρέπει κι αυτός να μοιραστεί τη δόξα των ηρώων

Και είναι τόσοι: ο Τελλέρα, ο Μαλέττι,

ο Μίελε, ο ντε Καρόλις και ο Λορεντζίνι,

ο Γκουίντο Πιατσέντζα, ο Ορσι και ο Πεντριέρι,

Και ο Μπαλντάσσαρε, ο Μπορσαρέλλι και ο

Βολπίνι,
Για να αναφέρω μόνο τους στρατηγούς.
Ο Κλεμέντε ήταν γιος τραπεζίτη
Και ο Ντέτσιμο Λεόνε γεννημένος από έναν τοκογλύφο..."
"Ποιός είσαι;" φώναξα.
"Ο Ετσελίνο είμαι, αυτός που ποτέ δεν πίστεψε
ότι ο κόσμος πλάστηκε από έναν εβραίο.
Αν από κάποια άποψη υπήρξα ένοχος
αυτό σήμερα λίγο ενδιαφέρει.
Με πρόδωσε αυτός που ο φίλος σου έχει μεταφράσει.
Δηλαδή ο Μουσσάτο που έγραψε
ότι είμαι γιός του Ορκο,
Κι αν τέτοια απάτη την πιστεύεις
Αρκεί ένα καρότο, για να σε κάνει γαϊδαρο.
Ο όμορφος Αδωνις σκοτώθηκε από ένα αγριογούρουνο
Για να κάνει την ωραία Κύπριδα να κλάψει.
Αν έκανα τη λογική παιχνίδι
Θα έλεγα ότι ένας ταύρος προορισμένος για σφαγή
Ή για τη ζωολογία αξίζει όσο ένα περιστέρι
Κι αυτός που χαίρεται κι ευχαριστιέται με τους μύθους
Θα πει ότι το ζώο δεν κάνει τη θρησκεία.
Ενα μονάχα σφάλμα μετράει σ' αυτό τον ανήλεο κόσμο
Πιο πολύ από τα προτερήματά μου: όλα! Αράχνη, αράχνη βρωμερή!
Βγάλε μου το αγρίμι αυτό απ' τη μονιά του.
Αν δεν είναι έτσι:
Το ανθρώπινο κτήνος αγαπάει το χαλινάρι;
Εάν ο αυτοκράτορας είχε κάνει πράγματι τη δωρεά εκείνη,
Το Βυζάντιο θα είχε γίνει η μητέρα της αναταραχής,
Θα το είχε κάνει δίχως τύπους κι έξω από το νόμο,
Ξεκόβοντας απ' τον εαυτό του και το δίκιο
Κι ο ίδιος ο Καίσαρας δεν κόπηκε στα δυό
Κι ο Πέτρος δεν έγινε πέτρα προτού ο Αύγουστος
Ολη την αρετή αποκτήσει και την εξουσία.
Αυτός που δίνει σύμφωνα με το νόμο είναι ο μόνος κάτοχος,
Κι ο Φλωρεντινός πολλά διδάχτηκε απ' την υπόθεση των Γιβελλίνων".
Και σαν κύματα πολλών μαζί πομπών
Στ' αυτιά μου έφτασαν
Φωνές μπερδεμένες και ψίχουλα φράσεων
Και κοντραπούντο το τραγούδι των πουλιών
Μέσα στο καλοκαιρινό πρωί.

κι όλα αυτά διαπερνώντας
Σε τόνο γλυκό ακούστηκε:
"Η Πλατσίνια ήμουν, πλάγιαζα στο χρυσάφι".
Και ακουγόταν μουσική σαν να παιζόταν από χορδή καλοτεντωμένη.
"Μελαγχολία γυναίκας και γλύκα"...
άρχισα εγώ Αλλά το δέρμα μου μαζεύτηκε
Ανάμεσα στους ώμους,
και η γροθιά μου πιάστηκε
Σ' ένα κορδόνι σιδερένιο
κι έτσι που ήμουν δεν μπορούσα να κουνήσω
Μήτε το χέρι μήτε τον ώμο, και ξάφνου είδα
μια χούφτα δίχως χέρι να μου αρπάζει τη γροθιά
Και να με κρατάει ακίνητο, καθώς το καρφί στον τοίχο.
Ας με πάρει αν θέλει για τρελό όποιος ποτέ δεν ένιωσε το ίδιο.
Κι έπειτα η φωνή που πριν ήταν λυσσασμένη,
Μου λέει άγρια, λέω άγρια, όχι εχθρικά
Κάθε άλλο, ήταν σχεδόν πατρική, καθώς είναι κάποιος που εξηγεί
Στη μέση της μάχης σε έναν άπειρο νέο τι πρέπει να κάνει:
Η επιθυμία είναι παλιά, αλλά το χέρι καινούργιο.
Πρόσεξε! Πριν ξαναγυρίσω στη νύχτα,
Πρόσεξέ με.
Εκεί που τραγουδά η νεκροκεφαλή
Θα γυρίσουν οι φαντάροι, οι σημαίες ξανά θα γυρίσουν".

Ας εξετάσουμε κατ' αρχήν το χώρο και το χρόνο κατα τον οποίο γράφτηκαν τα παραπάνω.

Το Canto LXXII που φέρει τον τίτλο "Presenza" ("Παρουσία") πρωτοδημοσιεύθηκε στη φασιστική εφημερίδα "Marina Repubblicana" στις 15 Ιανουαρίου 1945, ενώ ο Πάουντ

βρισκόταν εγκατεστημένος (από το 1924) στην Ιταλία. Οπως επισημαίνει ο μεταφραστής του, ο Πάουντ ήταν εξοργισμένος από το βομβαρδισμό του Tempio Malatestiano, στο Ρίμινι, το οποίο κατέλαβε στις 21 Σεπτεμβρίου 1944 η Τρίτη Ελληνική Ταξιαρχία, και λυπημένος για το θάνατο του φίλου του Μαρινέττι, στις 2 Δεκεμβρίου 1944.

Δύο διευκρινήσεις είναι απαραίτητες εδώ: Ο Σιγισμούνδος Μαλατέστα (1417 -1468) ήταν άρχοντας του Ρίμινι, ο οποίος πολέμησε τον Πάπα Πίο ΙΙ και γι' αυτό αφορίστηκε. Ηταν ανθρωπιστής και προστάτης των διανοουμένων. Ηταν ακόμη αυτός που με ευλάβεια μετέφερε τα οστά του Πλήθωνος Γεμιστού στο Ρίμινι, όπου και το Tempio Malatestiano, ο ναός του Αγίου Φραγκίσκου και η Μαλατεστιανή Βιβλιοθήκη. Σύμφωνα με μια πληροφορία, ο Πάουντ έβλεπε στο πρόσωπο του Μουσσολίνι, το νέο Μαλατέστα, την ενσάρκωση της δύναμης και της σοφίας, γι' αυτό και του απέστειλε τα δύο "αποσιωπημένα" Cantos του, μαζί μ' ένα γράμμα με το οποίο έθετε το ταλέντο του στη διάθεσή του.

Από την άλλη, ο Φίλιππο Τομάζο Μαρινέττι (1876 - 1944) ήταν ποιητής, ιδρυτής του ιταλικού φουτουρισμού και ένθερμος υποστηρικτής του Φασισμού.

Ποια ήταν όμως η σχέση του ίδιου του Πάουντ με το Φασισμό και πώς εξελίχθηκε αυτή; Ηδη από το 1917 ο Πάουντ είχε στραφεί σε αναζητήσεις γύρω από τα κοινωνικο οικονομικά ζητήματα. Εγινε θαυμαστής της φασιστικής ιδεολογίας που έβρισκε ότι ανταποκρινόταν σ' αυτές και από το 1933 συνδέθηκε με προσωπική φιλία με τον Μουσσολίνι. Μάλιστα, από το Φεβρουάριο του 1940 ως το Σεπτέμβριο του 1943 ο Πάουντ θα πραγματοποιήσει μια σειρά εκπομπών στο Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ρώμης, έχοντας θέσει τον όρο ότι δεν θα υπόκειται σε λογοκρισία. Οι εκπομπές του είχαν περιεχόμενο αντισυμμαχικό, ενώ συχνά καταφερόταν εναντίον αυτών που αποκαλούσε "βλεννοροϊκά στοιχεία της διεθνούς οικονομίας".

Για τη στάση του αυτή στον Πόλεμο οι αγγλοαμερικάνοι θα του αρνηθούν την είσοδο στις χώρες τους, ενώ στο δικαστήριο της Κολούμπια θα κατηγορηθεί για προδοσία (1943), για να κλειστεί τελικά σ' ένα κλουβί διαστάσεων 1,80 Χ 1,95 με διπλό συρματόπλεγμα, στο - δημοκρατικό - συμμαχικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως της Πίζα, το Μάϊο του 1945. Από το Νοέμβριο του 1945, όταν θα δικαστεί για προδοσία στην Ουάσιγκτον, μέχρι τις 7 Μαΐου 1958, η δημοκρατική Αμερική θα κρατήσει στα δικά της "γκουλάγκ"-ψυχιατρεία τον ποιητή.

Μετά την απόλυσή του - αφού ετέθη υπό την επίβλεψη της συζύγου του - ο Παουντ θα επιστρέψει στην Ιταλία όπου θα ζήσει ως το θάνατό του την 1η Νοεμβρίου 1972.

Μερικά χρόνια πριν, το Νοέμβριο του 1965, "ο ποιητής του 20ου αιώνος" είχε έρθει να προσκυνήσει στην Αθήνα. Πόσο ειλικρινές ήταν το προσκύνημα αυτό, και τι έκρυβε; Και ήταν αρκετή η όποια σχέση του με το Μουσσολίνι για να τον κάνει να ακολουθήσει ανθελληνική γραμμή στο Canto LXXII; Η απάντηση είναι σύνθετη.

Ο Πάουντ δεν ήταν κατ' αρχήν ούτε ένα "ωδικό πτηνό", ούτε ένας σχιζοφρενής, μισαλλόδοξος ή "ιδιοφυής τρελλός". Η στάση του ήταν ενσυνείδητη στάση ζωής που ακολούθησε ως το θάνατό του. Και μετά την απελευθέρωσή του από το ψυχιατρείο, θα εξακολουθήσει να είναι φασίστας. Χαιρετούσε μάλιστα κατά τον γνωστό τρόπο της υψωμένης χειρός.

Εκείνο που δεν αντελήφθη ο Πάουντ στην περίπτωση του Canto LXXII, ή και αν το αντελήφθη, το έθεσε σε δεύτερη μοίρα, ήταν η έχθρα των ετερόφωτων Ιταλών προς τη Μητέρα - Ελλάδα της οποίας το έργο σε όλους τους τομείς - από τον καλλιτεχνικό ως τον πολεμικό - δεν κατόρθωσαν να ξεπεράσουν στην ουσία, παρά τα μεγαλόπνοα σχέδιά τους, ενα συμπλεγμα κατωτερότητος που εκφράσθηκε με την απρόκλητη ιταλική - εν αγνοία των γερμανών συμμάχων τους - επίθεση κατά της Ελλάδος.

Για τον Πάουντ, η θέση της Ελλάδος ήταν στο πλευρό του Αξονα ο οποίος στην ιδεολογία του εμπνεόταν κατά κύριο λόγο από τις εθνικές και κοινωνικές αξίες που ευαγγελίστηκαν οι Ελληνες Φιλόσοφοι και πραγμάτωσε ως ένα βαθμό ο Ελληνισμός μέσα στα ιστορικά πλαίσια. Γι' αυτό και οργίζεται και επαναστατεί στη σκέψη ότι οι Ελληνες και οι Σύμμαχοί τους έφθασαν στο σημείο να βομβαρδίσουν τον τάφο ενός από τα λαμπρότερα και ηρωικότερα πνεύματα του Ελληνισμού, του Γεωργίου Γεμιστού ή Πλήθωνος (1355 - 1453), του νεοπλατωνικού φιλοσόφου, αστρονόμου και γεωγράφου που έζησε στο Μυστρά, του εκλεκτού αυτού των τελευταίων Αυτοκρατόρων της Ελληνικής Μεσαιωνικής Αυτοκρατορίας που με τη διδασκαλία του λάμπρυνε με φως Ελληνικό τις τελευταίες αναλαμπές της.

Οι "καλοί" του Πολέμου, λοιπόν, αυτοί που κατηγορούν τον Αξονα για βαρβαρότητα, βομβαρδίζουν και καταστρέφουν ένα σύμβολο του Ελληνοκεντρικού Δυτικού Πολιτισμού που θα έπρεπε να είχαν σταθεί να προσκυνήσουν. Πώς να το χωρέσει ο νους; Οργισμένος ο ποιητής ξεσπά για την "προδοσία", τη σταση των αναξίων στα μάτια του συγχρόνων του Ελλήνων απέναντι στον Πολιτισμό.

Μέσ' από τους στίχους του Canto LXXII "το πνεύμα" μανιασμένο από την ύβρη που διαπράχθηκε, επαναστατεί και με "αφηνιασμένο πάθος" κραυγάζει σαν Μαρινέττι, σαν Πάουντ, σαν Πλήθων, σαν Ελληνας, τη ντροπή των καλών νικητών αλλά και την υπόσχεση των προσωρινά ηττημένων: "...Θα ξαναγυρίσουμε! Εμείς θα ξαναγυρίσουμε!
Το πιστεύω..."

Ε.Χ.Παππά

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΩΣ ΟΝΤΟΤΗΤΑ

του Δημητρίου Ν. Καραγιάννη

Το ζήτημα του "χρόνου" έχει εκ προοιμίου καθοριστική σημασία όχι μόνο για την καθημερινή μας ζωή, αλλά κύρια για την σκοπιά από την οποία "θεωρούμε" το φαινόμενο της ίδιας της ζωής, της υπάρξεως εν γένει.

Για να αντιληφθούμε το σε ποιο σημείο μπορούν να φτάσουν οι πολικά αντίθετες θεωρήσεις για το Είναι, ας συλλογιστούμε την παντελώς διαφορετική αντίληψη της Ιστορίας ως φαινομένου Κυκλικού (κύρια για τις παραδοσιακές κοινότητες των Λευκών Λαών) ή Γραμμικού (κύρια για τους μιγάδες της ερήμου). Το γεγονός αυτό έχει την αρχή σε μία εντελώς διαφορετική αντίληψη του Χρόνου ως οντότητος αυτής καθ' εαυτής.

Από την μία λοιπόν στέκει η εβραιογενής αντίληψη που θεωρεί τον χρόνο ως φαινόμενο αυθύπαρκτο, ως διάσταση ανεξάρτητη από τον παρατηρητή (που αναγκαστικά δρα εντός της διαστάσεως "χρόνος"). Η αντίληψη αυτή οδηγεί μοιραία με την σειρά της στην αντίληψη της Ιστορίας ως απλή σειρά γεγονότων με κατεύθυνση νομοτελειακή.

Παρενθετικά, ορισμένοι καλοπροαίρετοι άνθρωποι, ακόμη και ομοϊδεάτες μας τοποθετούν ως αίτιο για αυτήν την "γραμμική αντίληψη του Χρόνου και της Ιστορίας" από τους μιγάδες της ερήμου την διαβίωση τους στις ερήμους της Μέσης Ανατολής, σε ένα περιβάλλον δηλαδή όπου δίνει την εντύπωση της ακινησίας και επ' ουδενί λόγο την εντύπωση της "κυκλικότητος" των εποχών, κάτι που συμβαίνει με οργιαστικό και σαφέστατο τρόπο στο περιβάλλον όπου ανδρώθηκαν οι Λευκοί Λαοί.

Με άλλα λόγια οι καλοπροαίρετοι αυτοί άνθρωποι πέφτουν στην παγίδα που θέλει την "ψυχοσύνθεση" των φυλών (αλλά και των ατόμων), όχι ως έκφραση του φυλετικού - γενετικού τους φορτίου αλλά ως "επιδράσεις" του περιβάλλοντος. Λησμονούν όμως οι υποστηρικτές της απόψεως αυτής (επί του θέματος αυτού) το γεγονός ότι οι εβραίοι έζησαν επί μεγάλες περιόδους σε περιοχές που η κυκλικότητα των εποχών ήταν επίσης έντονη: στην Αίγυπτο και την Μεσοποταμία. Ειδικά για την πρώτη είναι γνωστό τοις πάσοι ότι η κυκλικές (ετήσιες) πλημμύρες των νερών του ποταμού Νείλου ήταν ένα γεγονός καθοριστικό για τις θρησκευτικές, κοσμολογικές και μεταφυσικές αντιλήψεις των Αιγυπτίων. Παρόλα αυτά όμως οι δούλοι εβραίοι ελάχιστα επηρεάζονται από την επαφή τους με μία "κυκλική κοσμοθεωρία", και παραμένουν προσκολημένοι στην νομοτελειακά επερχόμενη κυριαρχία της φυλής του ισραήλ... Αποδεικνύεται δηλαδή ότι κατ' ουσίαν και η γραμμική και η κυκλική αντίληψη του χρόνου έχει στην βάση του το φυλετικό φορτίο που φέρει καθ' εις! Κλείνει η παρένθεση.

Το πως εκφράσθηκε και εκφράζεται τώρα η νομοτελειακή, η γραμμική αυτή αντίληψη του χρόνου είναι γνωστό. Από την μία με την εβραϊκή μυθολογία, σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος τιμωρείται από ένα θεό δυνάστη με την εκδίωξη του από την πίσω αυλή του θεού, την περίοδο δακρύων και βασάνων ως εξιλέωση και την επάνοδο του στην πίσω αυλή, ως άλλο τιμωρημένο αλλά "συγχωρεμένο" κοπρόσκυλο...

Φυσιολογικά, η φυλετική ψυχοσύνθεση των εβραίων επέδρασε όχι μόνο στην μυθολογία τους, αλλά και στα λοιπά ιδεολογικά εξαμβλώματα που κατά καιρούς εξέμεσαν. Ο κομμουνισμός, ως χαρακτηριστικότερο και εγγύτερο με Εμάς, και άσχετα με το ψευδοεπιστημονικό μανδύα με τον

οποίο καλύπτεται, περιλαμβάνει ακριβώς την "πίσω αυλή" (την πρωταρχική αταξική κομμουνιστική κοινωνία), την πορεία βασάνων και δακρύων (τις ταξικές κοινωνίες) και την επάνοδο στην πίσω αυλή (την μελλούμενη αταξική κομμουνιστική κοινωνία).

Από την άλλη στέκει η θεώρηση των Λευκών Λαών, κατ' εξοχήν βεβαίως των Ελλήνων, που τους θέλει να αντιλαμβάνονται τον χρόνο όχι ως οντότητα αυθύπαρκτη, αλλά ως ένα ατελεύτητο "τώρα", καθοριζόμενο κατά συνέπεια από τον "παρατηρητή". Η αντίληψη του Κόσμου ως φαινομένου κυκλικού (κυκλική αναγέννηση της Φύσης, εποχές, μέρα και νύχτα, ζωή και θάνατος κ.τ.λ.), άρα και του Χρόνου και της Ιστορίας είναι η φυσιολογική συνέπεια, αφού ένας παρατηρητής επί της περιφέρειας του κύκλου δεν έχει παρά υποκειμενική αντίληψη του εμπρός του ("μέλλον") ή του πίσω του ("παρελθόν"), όντας και τα δύο σημεία από τα οποία θα επιστρέψει στην ατελεύτητη πορεία του. Πάνω σε έναν κύκλο δεν υπάρχει μήτε αρχή, μήτε τέλος παρά μόνο αυθαίρετα "σημάδια" για την διευκόλυνση μας.

Ο Αριστοτέλης μας παρουσιάζει μία ολοκληρωμένη και εξαιρετικά άποψη περί του χρόνου στα "Φυσικά" του. Σύμφωνα με τον Σταγειρίτη φιλόσοφο ο "χρόνος" ως έννοια και ως μέγεθος είναι ανύπαρκτος, αφού ανύπαρκτες "αντικειμενικά" είναι οι συνιστώσες του χρόνου: το μεν παρελθόν διότι υπήρχε "κάποτε", αλλά δεν υπάρχει τώρα. (παρά μόνο ως αναμνήσεις, άρα εξαρτώμενο άμεσα από τον "παρατηρητή"), είναι δηλαδή "αντικειμενικά" ανύπαρκτο, το δε μέλλον επίσης ανύπαρκτο, αφού ΘΑ υπάρξει, επηρεαζόμενο και εν τέλει καθοριζόμενο από την βούληση του παρατηρητή. Είναι ενάντια σε κάθε κανόνα της λογικής να πιστεύουμε ότι δύο μεγέθη "ανύπαρκτα", όπως το παρελθόν και το μέλλον μπορούν να μας δώσουν ένα μέγεθος "υπαρκτό", δηλαδή τον χρόνο.

Περνούμε τώρα στην τρίτη διάσταση του χρόνου, το "παρόν". Ως τι μπορούμε να ορίσουμε το παρόν; Ο Πλάτωνας το θεωρούσε (ή το θεωρεί;...) ως "την κινητή εικόνα της αιωνιότητος", μας πληροφορεί ο Αριστοτέλης. Ο ίδιος (ο Αριστοτέλης) όριζε το παρόν ως το σημείο που τέμνονται το παρελθόν και το μέλλον, δύο μεγέθη ανύπαρκτα. Αρα και το παρόν είναι ένα μέγεθος επίσης ανύπαρκτο. Κατά λογική συνέπεια ο χρόνος δεν μπορεί να είναι ούτε και αυτός ένα μέγεθος υπαρκτό, αποτελούμενο από "τώρα", μεγέθη επίσης ανύπαρκτα! Αλλωστε, η έννοια "χρόνος" ταυτίζεται με την διάρκεια, ενώ το τώρα είναι μέγεθος στερούμενο οποιασδήποτε διάρκειας.

Για να δώσουμε μία γεωμετρική αντιστοιχία με τον χρόνο, όπως στην γεωμετρία δεχόμαστε ως γραμμή, όχι το άπειρο άθροισμα σημείων αλλά την κίνηση ενός σημείου προς μία κατεύθυνση, έτσι και ως χρόνο, ο Αριστοτέλης θεωρεί ως "χρόνο" την άπειρη επανάληψη του "τώρα". Με άλλα λόγια χρόνος είναι **"αριθμός κίνησης κατά το πρότερον και ύστερον"**. Η αλλιώς, "χρόνος" είναι το φαινόμενο εκείνο κατά το οποίο η κίνηση του "τώρα" μπορεί να αποδοθεί με τους όρους "παρελθόν", "παρόν" ή "μέλλον".

Τι είναι όμως το "τώρα"; Οπως προείπαμε ο Αριστοτέλης απέδειξε την μη αντικειμενική ύπαρξη του χρόνου, αλλά και τον όρισε παράλληλα ως την κίνηση του "τώρα", φαινομένου επίσης ανύπαρκτου αντικειμενικά. Αλλά κάτω από την καταλυτική επίδραση του Ανθρώπου που παρατηρεί το σύμπαν, το χρόνο και τον εαυτό του, το "τώρα" μετατρέπεται σε υποκειμενικό γεγονός, οριζόμενο ως μία αέναη μεταβολή του ψυχικού κόσμου του ίδιου του Ανθρώπου.

Νοιώθουμε με άλλα λόγια το πέρασμα, την "κίνηση" του χρόνου διακρίνοντας το "πριν" και το "μετά", "μεγεθών" που αυθαίρετα ορίζει ο Ανθρωπος για να συσχετίσει δύο "τώρα". Ο χρόνος γεννιέται δηλαδή όταν ο υποκειμενικός εσωτερικός - ψυχικός κόσμος του Ανθρώπου συσχετίσει δύο "τώρα", όταν αντιληφθεί τον χρόνο ως αέναη ροή και μεταβολή των "τώρα".

Προχωρώντας την σκέψη του ο Μεγάλος Σταγειρίτης μας διδάσκει με ποιό τρόπο ένα Ον μπορεί να "απομονώνει" τον εαυτό του από το ποτάμι του χρόνου, με άλλα λόγια με ποιό τρόπο θα στέκεται μέσα ή έξω από τον χρόνο. Λέγει λοιπόν πως ένα Ον μπορεί να μην αντιλαμβάνεται την ροή του χρόνου, εάν: 1) Δεν συμβαίνει, με την βούληση του ή όχι, καμμία ψυχική αλλαγή στο Ον αυτό. Και, 2) Να είναι σε θέση να ορά συνειδητά το κάθε "τώρα" ως γεγονός αυθύπαρκτο και άσχετο με τα υπόλοιπα "τώρα".

Ενα παράδειγμα: Στην περίπτωση που μελετήσουμε μία κινηματογραφική ταινία με θέμα ένα ποτάμι, όχι ως ένα άθροισμα φωτογραφιών, παγωμένων τώρα με άλλα λόγια, απόλυτα συσχετισμένων μεταξύ τους, αλλά ως "τώρα" παντελώς άσχετα μεταξύ τους τα οποία ο Ανθρωπος θέλει να συνδέσει και συνδέει με το "μετίκασμα", την ψυχική διεργασία που συμπληρώνει το κενό ανάμεσα στις φωτογραφίες - τώρα, και τις αντιλαμβάνεται ως κίνηση, ως "χρόνο", έχουμε μία εικόνα για τον χρόνο ως "αντικειμενική" πραγματικότητα.

Ορμόμενος από την θέση αυτή του Αριστοτέλη ο Χάιντεγγερ διακρίνει τον χρόνο σε τρία είδη, σε τρεις "ποιότητες" χρόνου: 1) Τον κοινό χρόνο που αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος. Με άλλα λόγια των χρόνο όπως τον αντιλαμβανόμαστε με το "ρολόϊ". 2) Τον κοσμολογικό χρόνο που ορίζεται από την Επιστήμη ως αντικειμενικά υφιστάμενο μέγεθος και εξετάζεται από τους φυσικομαθηματικούς και λοιπούς επιστήμονες λοιπών "εξωτικών" αντικειμένων.

3) Τον υπαρξιακό ή πρωταρχικό χρόνο. Σε αυτόν, ο Χρόνος υφίσταται ως μέγεθος διαμέσου των ψυχικών μεταβολών του Ανθρώπου ως όντος, την πορεία του σε εμπειρίες και καταστάσεις που το ίδιο δημιουργεί. Ο υπαρξιακός χρόνος είναι η κλωστή με την οποία το Ον

τις συνδέει διαδοχικά. Αρα το Ον αυτό καθ' εαυτό είναι εκείνο το οποίο καθορίζει την Ιστορία ως παρελθόν, παρόν και μέλον.

Ο Χάϊντεγγερ θεωρεί ως ανώτερης μορφής χρόνου μόνο τον υπαρξιακό τοιούτο, ενώ τα άλλα δύο είδη (κοινό και κοσμολογικό χρόνο) τα θεωρεί παρηκμασμένες μορφές του υπαρξιακού χρόνου. Οταν το Ον ως ύπαρξη αποπροσανατολίζεται, χάνει την εσωτερική του πυξίδα προς τις ακτές της Θούλης, τότε συμβαίνει μία διάλυση του υπαρξιακού χρόνου εις τα εξών συνετέθει: το παρελθόν, μέλλον και παρόν αποσυνδέονται μεταξύ τους, το Ον περνά σε μία σχιζοφρενική κατάσταση στην οποία έχει λησμονήσει το παρελθόν του, δεν φροντίζει να δρα ώστε να αναλάβει τις ευθύνες για την χάραξη του μέλλοντός του και ζει (μάλλον βαυκαλίζεται ότι ζει) για την απόλαυση σε ένα ατελεύτητο παρόν. Η φυλή των εφήμερων ανθρώπων, όπως θα έλεγε και ο Εβολα, είναι δυστυχώς εδώ!

Με την Θέση του αυτή ο Χάϊντεγγερ κάνει το μεγάλο βήμα: τοποθετεί τον καθένα μας απέναντι των Ιστορικών του ευθυνών και τον καλεί σε μία Ηρωϊκή στάση απέναντι στο φαινόμενο της Υπαρξης και την Ιστορία, με άλλα λόγια επιμετρά ευθύνες σε καθ' ένα κατά μόνας αλλά και εν συνόλω απέναντι στο Ιστορικό γίγνεσθε. Ο Χάϊντεγγερ καλεί τον καθένα να σταθεί απέναντι στον εαυτό του και την Ιστορία και να χαράξει ο ίδιος την Ιστορία!

Το νέο δεδομένο, όσον αφορά το ζήτημα "χρόνος" είναι ότι η σύγχρονη επιστήμη επανακάμπτει στις απόψεις των Ελλήνων φιλοσόφων, θεωρώντας τον χρόνο όχι ως μέγεθος μετρήσιμο, αλλά ως μέγεθος εξαρτώμενο, σχετικό. Αυτό συνέβει μετά από μία μεγάλη περίοδο όπου η παροδοσιακή επιστήμη εξέταζε τον χρόνο ως "αντικει- μενικά υφιστάμενο", και κατά συνέπεια μετρήσιμο. Η θέση αυτή, (ο χρόνος ως αντικειμενικά υφιστάμενος) διόλου τυχαία κατ' εμάς, παρουσιάστηκε και υιοθετήθηκε από επιστήμονες που ταυτίστηκαν με το "κίνημα του διαφωτισμού" (Κάντ, Νεύτων κ.α.), κίνημα που ως γνωστόν οδήγησε στην Γαλλική επανάσταση, που ως γνωστόν εκπορεύεται από μασσωνικούς και σιωνιστικούς κύκλους (πεφωτισμένοι κ.τ.λ.).

Η σύγχρονη επιστήμη επανακάμπτει στα ζωογόνα νάματα της αρχαιοελληνικής κατά κύριο λόγο φιλοσοφίας, είτε διαμέσου "της γενικής και ειδικής θεωρίας της σχετικότητος" (της οποίας η πατρότητα λανθασμένα αποδίδεται στον εβραίο Αϊνστάιν), είτε της κβαντικής φυσικής.

Σύμφωνα με την πρώτη, τα σώματα με ιδιαίτερα μεγάλη μάζα έχουν την ιδιότητα λόγω ακριβώς της μεγάλης τους μάζας, να καμπυλώνουν το φως, άρα και το χωροχρονικό συνεχές, επιτρέποντας στην ροή του χρόνου να "τρέχει" με διαφορετικές ταχύτητες τοπικά. Αλλωστε, η ταχύτητα του φωτός θεωρείται το "όριο" στην φυσιολογική (προς μία κατεύθυνση) κατεύθυνση της ροής του χρόνου, το οποίο όριο ταχύτητος μάλιστα όσο περισσότερο το πλησιάζει ένας παρατηρητής, τόσο πιο αργά θα κινείται ο χρόνος για αυτόν σε σχέση με ένα τρίτο παρατηρητή. Το παράδειγμα των διδύμων είναι το πλέον χαρακτηριστικό: ένας αστροναύτης αναχωρεί με ένα διαστημόπλιο που θα κινηθεί με κλάσμα της ταχύτητος του φωτός, εγκαταλείποντας το δίδυμο αδελφό του στη γη. Οταν μετά από δέκα χρόνια ταξιδιού με το ημερολόγιο του σκάφους επιστρέψει στη γη, ο χρόνος που θα έχει περάσει στη γη θα είναι πολύ περισσότερος και ο αδελφός του θα είναι γέρος. Μέσα από την "θεωρία της σχετικότητος", αποδεικνύεται και η σχετικότητα του χρόνου. Το πλέον ενδιαφέρον είναι ότι στην περίπτωση που μιλάμε για ταχύτητες πάνω από αυτήν του φωτός, η κατεύθυνση του χρόνου θα είναι αντίστροφη, θα προχωρά δηλαδή από το "παρόν" προς το "πριν"! Η στάση του Αϊνστάιν απέναντι στα συμπεράσματα της ίδιας του της θεωρίας συνηγορεί υπέρ της απόψεως που τον θέλει κοινό κλέφτη πνευματικής εργασίας άλλων (πιθανολογείται του Ελληνα μαθηματικού Καραθεοδωρή), αφού ενώ συμπέρασμα της "θεωρίας της σχετικότητος" είναι η μη ύπαρξη αντικειμενικής πραγματικότητος, άρα και του χρόνου ως μεγέθους αυθύπαρκτου, ο "πατέρας" της με την ρήση του ότι "ο θεός δεν παίζει ζάρια" σαφώς και υποστηρίζει τα άκρως αντίθετα από την θεωρία του. Η δε κβαντική φυσική θέλει τον παρατηρητή καθοριστικό παράγοντα για την υλοποίηση ενδεχομενικών πραγματικοτήτων και το Σύμπαν υλοποιούμενο ως αυτοπαρατηρούμενο σύστημα. Με αυτά τα δεδομένα, οι έννοιες που συνθέτουν το χρόνο αποδεικνύονται έννοιες στερημένες από οποιοδήποτε περιεχόμενο.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Παλαιότερα, είχε εκδοθεί ένα έντυπο από την Χρυσή Αυγή με τον "παράξενο" τίτλο "ΕΤΟΣ ΜΗΔΕΝ". Και εξηγούσαμε τότε γιατί ονομάσθηκε έτσι: **"Το μέγεθος χρόνος, ως γνωστόν, είναι όπως πειραματικά έχει αποδειχθεί μέγεθος "σχετικό". Αυτό σημαίνει πως από μόνος του ο χρόνος δεν έχει έννοια, δεν έχει οντότητα. Ετσι σε ένα απόλυτο κενό η έννοια χρόνος και επομένως και η μέτρηση του χρόνου δεν έχει καμμία σημασία. Αυτό που συμβαίνει στην Πατρίδα μας εδώ και αρκετούς αιώνες, θα μπορούσε να "Ιστορικά" να λεχθεί ότι αντιπροσωπεύουν ένα απόλυτο κενό. Οι εξαιρέσεις και οι Μεγάλες Μορφές, που εμφανίστηκαν στο διάστημα αυτό στο προσκήνιο της Ιστορίας δεν ήσαν, ..., αρκετές για να καθορίσουν για τον Λαό μας ένα Νέο Ορόσημο, για να σημαδέψουν για την Ιστορία μας, τη Νέα Αρχή".**

Το νέο αυτό όριο, Εμείς που ως Οντα που έχουν αντιληφθεί και αναλάβει τις ευθύνες τους απέναντι στη Ιστορία, που υπερβαίνουμε το εντροπικό "κοινό χρόνο", προτιθέμεθα να το χαράξουμε! Η Νίκη θα έρθει όταν όλο μας το Είναι πιστέψει σ' αυτήν!

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

1) Μια ενδιαφέρουσα όσο κι ελπιδοφόρα συνεργασία πραγματοποιήθηκε πριν λίγο καιρό στη Μεγαλη Βρετανία. Η "Εθνικοσοσιαλιστική Συμμαχία" είναι ένας συνασπισμός που δημιουργήθηκε από τη συνεργασία δύο οργανώσεων κι ενός περιοδικού.

Συγκεκριμένα τα κινήματα COMPAT 18 και BRITISH MOVEMENT καθώς και το νεανικό περιοδικό "BLOOD & HONOUR" αποφάσισαν την δυναμική παρουσία του Εθνικοσιαλισμού σε Ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο. Η "Εθνικοσοσιαλιστική συμμαχία" έχει προοπτική για ένα ελπιδοφόρο μέλλον αν κρίνουμε από τη μέχρι σήμερα ποιότητα των συμμετεχόντων σ'αυτήν.

2) Στο Ληντς το σπίτι του τοπικού ηγέτη του "ANTINAZI LEAGUE" κατεστράφηκε μένοντας χωρίς πόρτες και παράθυρα και με την γραπτή προειδοποίηση ότι αν συνεχίσει, οι δράστες θα επιστρέψουν. Ταυτόχρονα 3 αυτοκίνητα μετεχόντων στο "ANTINAZI LEAGUE" της ίδιας πόλης βρέθηκαν καμμένα...

3)Πριν από λίγο καιρό ένα 15χρονο αγόρι, ο Ρίτσαρτ Εβεριτ δέχθηκε δολοφονική επίθεση στο Βόρειο Λονδίνο από μια συμμορία Ασιατών. Ο μόνος λόγος της επίθεσης ήταν ότι το θύμα ήταν SKIN-HEAD. Παρότι η περίπτωση ήταν κραυγαλέα η αστυνομία δήλωσε πώς "ίσως" το έγλημα να ήταν φυλετικό. Η Μεγάλη Βρεττανία είναι μία χώρα όπου η λέξη "NIGGER" (νέγρος, αράπης) θεωρείται Ποινικό Αδίκημα(!) και ο τύπος κλαίγεται συνεχώς για ρατσιστική συμπεριφορά των Βρεττανών, άρα η δολοφονία ενός Λευκού, και μάλιστα παιδιού, δεν περνά ούτε στα ψιλά των εφημερίδων.

ΕΝΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ - ΠΟΛΩΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΗΘΕΝ "ΧΑΜΕΝΑ" ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ.

Εντατη στις σχέσεις Γερμανίας - Πολωνίας έχει προκαλέσει η ανακάλυψη εκατομμυρίων χειρογράφων, επιστολών, βιβλίων και λοιπών σημαντικών ντοκουμέντων των πέντε τελευταίων αιώνων ευρωπαϊκού πολιτισμού, στο Krzeszow της Πολωνίας. Πρόκειται κυρίως για έργα γερμανόφωνων φιλοσόφων, συγγραφέων και μουσικών, τα οποία συγκεντρώθηκαν στη βιβλιοθήκη της Πρωσσίας από το 1661. Ανάμεσά τους, χειρόγραφα των Goethe, Heine και Hegel, επιστολές των Βολταίρου, Καντ, Ντίκενς και Ναπολέοντος Βοναπάρτη και - κυρίως - 400 πρωτότυπες παρτιτούρες γραμμένες από τα χέρια μεγάλων μουσικοσυνθετών: 98 έργα του Μότσαρτ, η εβδόμη και η ενάτη Συμφωνία του Μπετόβεν, καντάδες του Μπαχ, πολλά έργα των Σούμαν, Σούμπερτ και Χάυδν, αλλά και το χειρόγραφο του Εθνικού Υμνου της Γερμανίας.

Η απομάκρυνσή τους από το Βερολίνο πραγματοποιήθηκε υπό την βροχή των συμμαχικών βομβαρδισμών που απειλούσαν να μετατρέψουν σε στάχτη τους θυσαυρούς αυτούς της ευρωπαϊκής πολιτιστικής κληρονομιάς. Υπεύθυνος για το παράτολμο εγχείρημα, ένας διοικητικός υπάλληλος της βιβλιοθήκης, ο Wilhelm Poewe. Ως μέλος του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος είχε μάθει να θεωρεί και δική του υπόθεση τη διάσωση του γερμανικού και ευρωπαϊκού πολιτισμού. Ετσι λοιπόν, μαζί με τον Διευθυντή της βιβλιοθήκης, Hugo Kruss, οργανώνει με απόλυτη μυστικότητα την παράτολμη επιχείρηση. Σαράντα αποστολές φορτηγών θα ξεκινήσουν από το Βερολίνο μεταξύ 1941 και 1944 με προορισμό 29 διαφορετικά κάστρα και μοναστήρια της γερμανικής επικράτειας, χωρίς κανείς, πέραν των δύο ανδρών, να γνωρίζει τι πήγε πού.

Πεντακόσια κιβώτια με τα έργα των μεγάλων μουσουργών οδηγούνται στο κάστρο του Furstenstein και στη συνέχεια στο μοναστήρι του Gryssau στη Σιλεσία, όπου και κρύβονται τα μισά στο παρεκκλήσι του Αγίου Ιωσήφ που είναι ανοικτό στους πιστούς, και τα άλλα μισά στο ναό της Αγίας Μαρίας που είναι στην αποκλειστική χρήση των Βενεδικτίνων μοναχών.Οι Poewe και Kruss είχαν σταθμίσει και οργανώσει τα πάντα. Το μόνο που δεν μπόρεσαν να προβλέψουν ήταν η έκβαση του πολέμου.

Μετά την ήττα του Αξονα η Σιλεσία δόθηκε στη Πολωνία, το μοναστήρι του Grussau μετονομάστηκε σε Krzeszow, οι γερμανοί βενεδικτίνοι αντικαταστάθηκαν από πολωνές μοναχές, ενώ μουσικολόγοι απ'όλον τον κόσμο - αλλά και πολλοί κυνηγοί θησαυρών άρχισαν ν'αναρωτιώνται για την τύχη των πρωτότυπων έργων των μεγάλων μουσικοσυνθετών, τα επονομαζόμενα "Musicalia". Ομως, οι δύο άνθρωποι που μπορούν με βεβαιότητα να απαντήσουν, έχουν πάρει μαζί τους το μυστικό. Στα 1944 ο Krusse αυτοκτονεί αρνούμενος να δεχθεί την έκβαση του πολέμου, ενώ ο Poewe συλλαμβάνεται από τους Σοβιετικούς και εκτελείται στο στρατόπεδο του Sachesenhausen.

Το κυνηγητό που είχαν εξαπολύσει οι μυστικές υπηρεσίες των δύο Γερμανιών παρέμενε για χρόνια χωρίς αποτέλεσμα. Οι πολωνικές όμως αρχές, γνώριζαν. Κατ'αρχήν, τα κιβώτια βρήκαν οι πολωνές μοναχές και στη συνέχεια, το 1947, ο Dr. Sierotwinski της βιβλιοθήκης Jagellon, ο οποίος μετά από έρευνες και πληροφορίες που συνέλεξε, οδηγήθηκε και στο μοναστήρι του Krzeszow. Κατόπιν μετέφερε τα κιβώτια στην Κρακοβία. Το 1977 γνωστοποιείται το γεγονός στο τότε ανατολικογερμανικό δικτάτορα Ερικ Χόνεκερ. Το μυστήριο γύρω από το σώμα των "Musicalia" θα διατηρηθεί για δεκαετίες, για την παγκόσμια κοινή γνώμη, μέχρι την λακωνική ανακοίνωση του πολωνικού πρακτορείου ειδήσεων ότι τα γερμανικά χειρόγραφα βρέθηκαν "κατά τύχην" στη βιβλιοθήκη Jagellon. Σήμερα, η ενωμένη Γερμανία ζητά την επιστροφή των θησαυρών της Βιβλιοθήκης της Πρωσσίας στο Βερολίνο κάτι που η πολωνική κυβέρνηση αρνείται να πράξει προβάλλοντας το επιχείρημα πως τα έργα αυτά αποτελούν είδος αποπληρωμής για τις καταστροφές που υπέστη η Πολωνία κατά τον Πόλεμο.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

- Εάν Πίστη σου είναι ότι το πολιτικό κατεστημένο είναι ανίκανο, ανήθικο και διεφθαρμένο.
- Εάν και εσύ με θλίψη παρατηρείς ότι τα εθνικά μας θέματα βρίσκονται σε ένα επικίνδυνο τέλμα, το ζήτημα της Ελληνικής Μακεδονίας οδηγείται σε μια προδοτική λύση, η Βόρειος Ηπειρος και η Κύπρος έχουν στην ουσία εγκαταλειφθεί ενώ στη Θράκη οι Τούρκοι πράκτορες αλωνίζουν και το Ελλαδικό κράτος δείχνει μια σκανδαλώδη ανοχή.
- Εάν και εσύ βλέπεις ξεκάθαρα ότι χωρίς καμμία σοβαρή κρατική αντίσταση έχει αφεθεί η νεολαία να σαπίζει στα ναρκωτικά, στην ανεμελιά και την αδιαφορία.
- Εάν και εσύ έχεις διαπιστώσει ότι η παιδεία που προσφέρεται σήμερα στους νέους δεν έχει κανένα εθνικό και κοινωνικό προσανατολισμό.
- Εάν επιπλέον βλέπεις και εσύ ότι το πρότυπο ζωής που προσφέρεται στη νέα γενιά σήμερα είναι το φτηνό και χυδαίο πρόσωπο του αμερικάνικου τρόπου ζωής.
- Εάν και εσύ πιστεύεις ότι η περίφημη ΕΟΚ δεν έχει καμμία σχέση με την Ευρωπαϊκή Ιδέα, αλλά αντίθετα θα μας οδηγήσει σε εθνικό μαρασμό.
- Εάν θέλεις να πολεμήσεις την διεφθαρμένη πλουτοκρατία που ξεπουλά την Πατρίδα μας και καταπιέζει τον λαό.
- Εάν θέλεις να πολεμήσεις τον αντιανθρώπινο και υποκριτικό ψευτοσοσιαλισμό των μπολσεβίκων και της σοσιαλδημοκρατίας.
- Εάν και εσύ γνωρίζεις ότι ο διεθνής σιωνισμός είναι η δυστυχία μας.
- Εάν και εσύ θέλεις να σταματήσει να είναι η Πατρίδα μας το καταφύγιο νέγρων, Τούρκων, Πακιστανών, Αλβανών και άλλων, που η παρουσία τους εδώ οδηγεί τους Ελληνες σε ανεργία, εάν θέλεις πραγματικά η Ελλάδα να ανήκει στους Ελληνες

ΤΟΤΕ ΕΧΕΙΣ ΔΕΚΑ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

τώρα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
